

คริสตจักรแทนที่ อิสราเอลใช่หรือไม่

Church vs Israel by Paul D. Dugas

พระประสงค์ของพระเจ้าใน...

- อิสราเอล
- คริสตจักร
- โลก

พอล ดี ดูกัส

ศูนย์ศึกษาพระคริสตธรรม
สหคริสตจักรเพนเตคอสต์แห่งประเทศไทย
96/2 บ. หลังกฤษกร ต. ดอนศิลา
อ. เวียงชัย จ. เชียงราย 57210
โทร. 01-2877940, 053-736294

คำอุทิศ

ชื่อของ ที บี เบนส์ (T.B. Baines) จะปรากฏอยู่หลายทีในหนังสือเล่มนี้ ชายคนนี้เป็นผู้รอบรู้ในเรื่องพระคัมภีร์ งานเขียนที่มีเนื้อหาครอบคลุมของเขาแสดงให้เห็นว่าเขาได้ศึกษาแผนการและพระประสงค์ของพระเจ้าในจักรวาลอย่างถี่ถ้วน

ข้าพเจ้าได้เรียบเรียงและรวบรวมเนื้อหาจากงานเขียนของเขาเกี่ยวกับเรื่องนี้เข้าไว้เป็นเล่ม

ทั้งนี้ ข้าพเจ้าอยากจะอุทิศประโยชน์ของหนังสือเล่มนี้ และแสดงความขอบคุณสำหรับมรดกงานเขียนที่ ที บี เบนส์ ได้ทิ้งไว้ให้แก่ยุคปัจจุบันเพื่อการอบรมสั่งสอน

พอล ดี ดูว์ส์

สารบัญ

ส่วนที่ 1

การไขข้อความล้าลึก

คำนำ	5
บทนำ	6
1. การไขข้อความล้าลึกของพระคัมภีร์	9
2. ใครอยู่ในคริสตจักร	17

ส่วนที่ 2

การเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้า

คำนำ	31
3. การเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้าในสองเหตุการณ์	32

ส่วนที่ 3

ข้อล้าลึกเกี่ยวกับชาวฮิว

คำนำ	51
4. อิศราเอล – ชาวฮิว	52

ส่วนที่ 4

พระสัญญาที่ยังไม่สำเร็จ

คำนำ	83
5. พระสัญญาเกี่ยวกับโลก	84
6. ใครจะได้รับสัญญาที่ยังไม่สำเร็จในพระคัมภีร์เก่า	96

ส่วนที่ 5

พระสัญญาที่สำเร็จแล้วทั้งหมด

คำนำ	106
7. พระประสงค์ของพระเจ้าในโลก	107
8. สัญญาในพระคัมภีร์เก่าและวัตถุประสงค์ในโลก	110
9. การนำอิสราเอลกลับคืนสู่ดินแดนแห่งพันธสัญญา	116
10. การกลับคืนสู่สภาพเดิมของอิสราเอล โดยทางพระวิญญาณบริสุทธิ์	121

ส่วนที่ 6

ข้อสรุปเกี่ยวกับพระประสงค์ในโลก

11. พระประสงค์ที่สำเร็จแล้ว

127

ส่วนที่ 1

การไขข้อความล้าลึก

คำนำ

คริสตจักรแห่งพันธสัญญาใหม่แทนที่อิสราเอลใช่หรือไม่ ทั้งนี้ หมายถึงในแง่ที่ สัญญาในพระคัมภีร์เก่าที่ประทานแก่อิสราเอลจะสำเร็จในคริสตจักรใช่หรือไม่

โดยผิวเผิน คำถามนี้ดูเหมือนจะไม่มีคำตอบอะไรเมื่อเทียบกับการโต้เถียงกันในเรื่องความเชื่อที่สำคัญอื่นๆ อย่างไรก็ตาม เมื่อศึกษาคำถามนี้อย่างใกล้ชิดในเรื่องแผนการของพระเจ้าเกี่ยวกับการไถ่โลกนี้กลับคืนสู่พระองค์เองแล้ว หัวข้อนี้จึงมีความสำคัญอย่างที่สุด รากฐานสำคัญของแผนการของพระเจ้าในการตั้งราชอาณาจักรขึ้นใหม่ในกาลสุดท้าย**ขึ้นอยู่กับพระสัญญาที่ยังไม่สำเร็จในพระคัมภีร์เก่า**

พระเจ้าได้ทรงกำหนดสถานะของคริสตจักรและอิสราเอลในกาลสุดท้ายไว้แล้วทั้งในพระคัมภีร์เก่าและพระคัมภีร์ใหม่ ดังนั้น เราจะต้องแปลความหมายเกี่ยวกับแผนการสุดท้ายในการไถ่บาปของพระเจ้าอย่างถูกต้อง

ในการที่จะเข้าใจเกี่ยวกับสถานะที่เกี่ยวข้องกันของอิสราเอล คริสตจักร และแผ่นดินโลกได้อย่างแท้จริงนั้น เราไม่อาจศึกษาพระวจนะของพระเจ้าเพียงแต่ผิวเผินได้ เนื่องจากข้อพระคัมภีร์เกี่ยวกับคำพยากรณ์จำนวนมากกำลังจะสำเร็จในโลกนี้ เราจึงต้องใช้เวลาในการศึกษาแผนการของพระเจ้าสำหรับอนาคตอย่างละเอียด

บทนำ

หนังสือ 2 เปโตร เขียนไว้ว่า “และเรามีคำพยากรณ์ที่แน่นอนยิ่งกว่านั้นอีก จะเป็นการดีถ้าท่านทั้งหลายจะถือตามคำนั้น เพราะคำนั้นเป็นเสมือนแสงประทีปที่ส่องสว่างในที่มืด จนกว่าแสงอรุณจะขึ้น...” เมื่อพิจารณาถึงคำเตือนของอัครสาวกเปโตรแล้ว เราจึงพยายามค้นหาความลับของพระเจ้าซึ่งในเวลานี้ได้แสดงออกมาแล้วทางงานเขียนของเหล่าอัครสาวกและผู้เผยพระวจนะที่บริสุทธิ์ของพระเจ้า งานเขียนอันได้รับการดลใจจากพระเจ้า แม้ว่าเราทุกคนจะอ่านพระคัมภีร์เล่มเดียวกัน แต่ก็มี การแปลข้อความในพระคัมภีร์เกี่ยวกับชาติอิสราเอล คริสตจักร และแผ่นดินโลก แตกต่างกันอย่างมากมาย

หน้าที่ที่สำคัญที่สุดของผู้ที่อ่านพระวจนะของพระเจ้าทุกคนคือ เข้าใจสิ่งที่แตกต่างกันอย่างถูกต้อง คำพยากรณ์ในพระคัมภีร์หลายคำพยากรณ์อาจจะดูเหมือนๆ กัน แต่การสำเร็จครบถ้วนของคำพยากรณ์เหล่านั้นมีความแตกต่างกันเป็นอย่างมาก การไม่เข้าใจความจริงของพระเจ้าอย่างถูกต้องและไม่ใช้ความจริงเหล่านี้กับบุคคลหรือกลุ่มบุคคลอย่างเหมาะสมอาจก่อให้เกิดการแบ่งแยกและความสับสนขึ้นในกายของพระคริสต์ได้

โดยทั่วไป มีการแปลความหมายว่า สัญญาต่างๆ ในพระคัมภีร์เก่าเกี่ยวข้องกับคริสตจักร เพราะคริสตจักรเป็น “อิสราเอลทางฝ่ายวิญญาณ” และเข้ามาแทนที่ชนชาติอิสราเอลที่แท้จริงซึ่งได้รับพระสัญญาเหล่านั้นตามพระประสงค์ของพระเจ้า

คำสอนที่ชัดเจนอย่างน้อยสองประการได้เกิดขึ้นจากแนวความคิดนี้

1. เนื่องจากพระสัญญาเป็นสัญญาทางฝ่ายวิญญาณและไม่ได้มีความหมายตามตัว ชาวประเสริฐจะมีชัยในที่สุดเมื่อคริสตศาสนาย้ายออกไปเพื่อที่ทั้งโลกจะมาเชื่อพระเจ้าในที่สุด ซึ่งจะนำไปห่อหุ้มพระผู้เป็นเจ้ากลับมาปกครองในเวลาการครอบครองทางฝ่ายวิญญาณเป็นเวลานาน
2. เนื่องจากพระสัญญาเป็นสัญญาทางฝ่ายวิญญาณและไม่ได้มีความหมายตามตัว คริสตจักรซึ่งเป็นผู้รับการอวยพรในการตั้งราชอาณาจักรอิสราเอลขึ้นใหม่จะได้รับการฟื้นฟูที่ยิ่งใหญ่ในเวลาสุดท้ายก่อนที่จะได้ทรงรับขึ้นไป อันจะทำให้ยุคนี้สิ้นสุดลง

อย่างไรก็ตาม ยังมีการแปลข้อพระคัมภีร์ที่กล่าวถึงเหตุการณ์เหล่านี้ในอีกแบบหนึ่ง ซึ่งอาจกล่าวโดยย่อได้ดังนี้

คำพยากรณ์ในพระคัมภีร์เก่าจะสำเร็จตามความหมายของคำที่เขียนไว้ ยกเว้นในที่ซึ่งเป็นอุปมาอย่างเห็นได้ชัด พระสัญญาต่างๆ ที่ประทานแก่อิสราเอลจะสำเร็จในอิสราเอล ไม่ใช่ในคริสตจักร

เมื่อคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์เก่าเหล่านี้ไม่ใช่สำหรับคริสตจักรแล้ว จะเห็นว่าพระคัมภีร์ใหม่ไม่มีการพยากรณ์ว่าคริสตศาสนาย้ายออกไปทั่วโลก แต่ในทางตรงกันข้าม มีการพยากรณ์ว่าจะมีความชั่วร้ายเกิดขึ้นในกายที่อ้างในพระนามของพระคริสต์ อันจะนำไปสู่การพิพากษา อย่างไรก็ตาม ในความมืดมนนี้ การเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่ออวยพรมิชนของพระองค์ส่องแสงเป็นความหวังที่สว่างอยู่สำหรับใจของผู้ที่เชื่อ การเสด็จมานี้ไม่ใช่ในเวลาสิ้นยุค แต่เป็นจุดเริ่มต้นของการพิพากษาที่รอคอยโลกนี้อยู่ และของการครอบครองของพระคริสต์ร่วมกับอัครทูตของพระองค์ เมื่อพระองค์เสด็จมาเพื่อรับคริสตจักรไป อัครทูตที่ยังเป็นอยู่จะได้รับขึ้นไปพบกับองค์พระผู้เป็นเจ้าในอากาศ และในเวลาเดียวกัน จะมี “การฟื้นจากความตายครั้งแรก” (บางส่วน) เมื่อคนทั้งปวงในพระคริสต์ที่ตายไปแล้วจะเป็นขึ้นมา จากนั้น จะเกิดความลำบากที่จะนำไปสู่ “วันขององค์พระผู้เป็นเจ้า” เมื่ออิสราเอลจะได้กลับคืนมา คำพยากรณ์ในพระคัมภีร์เก่าจะสำเร็จ ชาตนาจะถูกคุมขัง และอาณาจักรของพระคริสต์จะได้ออกตั้งขึ้นบนโลก เมื่อเวลาครอบครองนั้นล่วงไปแล้ว ชาตนาจะถูกปล่อยออกมา ชาติต่างๆ จะถูกเผาผลาญ และ “คนอื่นๆ ที่ตายแล้ว” จะเป็นขึ้นมาและถูกพิพากษา [ที บี เบนส์]

การแปลความแบบไหนถูกต้อง

เราไม่อาจมองข้ามความสำคัญที่แท้จริงของคำถามนี้ได้ เพราะมีความแตกต่างถูกผิดเป็นอย่างมากระหว่างการแปลเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นในสองแบบนี้

หากว่าพระวณะของพระเจ้าสอนว่า คริสตจักรจะจบลงเหมือนเช่นอิสราเอล นั่นคือ ไม่สามารถที่จะกระทำตามน้ำพระทัยของพระองค์บนโลกนี้ได้ แทนที่จะจบลงด้วยการฟื้นฟูเพื่อการตั้งขึ้นใหม่ที่ยิ่งใหญ่ การเทศนาเกี่ยวกับชัยชนะของคริสตจักรในกาลสุดท้ายก็เป็นความหวังลมๆ แล้งๆ เป็นคำกล่าวที่หลอกลวงว่า “สงบสุขและปลอดภัยแล้ว” เมื่อ “ความพิณาศจะมาถึงทันที” ผู้ที่เชื่อเสียร่องที่ล่อลวงนี้จะทำให้ตนเองพัวพันอยู่กับการงานของโลกที่บ้าเงินซึ่งพระเจ้าจะทรงพิพากษา และจะพิณาศไปพร้อมกับผู้ที่ไม่เชื่อว่าพระเจ้าจะเสด็จกลับมาในเร็ววันนี้ คนเหล่านั้นจะสำเร็จตามคำพยากรณ์เกี่ยวกับเลาดีเซียที่ว่า “เราเป็นคนมั่งมีได้ทรัพย์สินสมบัติมาก และเราไม่ต้องการสิ่งใดเลย” ทั้งๆ ที่เขาควรจะคร่ำครวญว่าเรา “เป็นคนแร้นแค้นเข็ญใจ เป็นคนขัดสน เป็นคนตาบอด และเปลือยกายอยู่”

งานเขียนนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อค้นหาสิ่งที “พระคัมภีร์ว่า” เกี่ยวกับคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์เก่าที่ยังไม่สำเร็จ คำพยากรณ์เหล่านี้จะสำเร็จในคริสตจักรหรือไม่ หรือจะสำเร็จในอิสราเอลที่ได้กลับคืนสู่สภาพเดิม

บทที่ 1 การไขข้อความลึกลับของพระคัมภีร์

พระคัมภีร์กล่าวถึงข้อความลึกลับที่ได้เผยออกแต่ไม่เป็นที่รู้จักไว้หลายข้อความด้วยกัน ข้อความลึกลับเหล่านี้ไม่ใช่เพื่อทุกคนจะรู้ได้ ผู้ที่จะรู้และเข้าใจความจริงที่ซ่อนไว้ได้นั้นคือ ผู้ที่มีใจและความเข้าใจอันเกิดจากฤทธิ์เดชการไถ่จากบาปของพระวิญญาณบริสุทธิ์เท่านั้น มนุษย์ที่อยู่ฝ่ายเนื้อหนังและอยู่ในความบาปไม่อาจเข้าใจความจริงแห่งพระวาระของพระเจ้าได้ อัครสาวกเปาโลกล่าวว่า “แต่เรากล่าวถึงเรื่องพระปัญญาของพระเจ้าซึ่งเป็นข้อลึกลับ คือพระปัญญาซึ่งทรงซ่อนไว้ไว้ และซึ่งพระเจ้าได้ทรงกำหนดไว้ก่อนปฐมกาล เพื่อให้เราถือศักดิ์ศรีของเรา...พระเจ้าได้ทรงสำแดงสิ่งเหล่านั้นแก่เราทางพระวิญญาณ เพราะว่าพระวิญญาณทรงหยั่งรู้ทุกสิ่งแม้เป็นความลึกลับของพระเจ้า...แต่มนุษย์ธรรมดาจะรับสิ่งเหล่านั้นซึ่งเป็นของพระวิญญาณแห่งพระเจ้าไม่ได้เพราะเขาเห็นว่าเป็นสิ่งโง่เขลา และเขาไม่สามารถเข้าใจได้ เพราะว่าจะเข้าใจสิ่งเหล่านั้นได้ก็ต้องสังเกตด้วยวิญญาณ” (1โครินธ์ 2:7, 10, 14)

จากประสบการณ์ส่วนตัวของดาเนียล เราได้ทราบเกี่ยวกับลูกกุญแจฝ่ายวิญญาณที่จะช่วยให้มนุษย์ที่ต้องตายสามารถไขข้อความลึกลับของพระเจ้าที่ซ่อนไว้จากยุคอื่นๆ ได้

ดาเนียลไม่ได้ยินและไม่เข้าใจความลึกลับของพระเจ้าเพราะเขาเป็นชาวอิสราเอล ในช่วงเวลาการเป็นเชลยในบาบิโลน 70 ปี มีชาวอิสราเอลพลไพร่ของพระเจ้าอยู่นับพันๆ คน แต่มีเพียงดาเนียลเท่านั้นที่มีลูกกุญแจไขความลึกลับที่ทรงซ่อนไว้ซึ่งมีผลกระทบต่อยุคนั้น ดาเนียลได้รับเกียรตินี้ได้อย่างไร ข้อพระคัมภีร์ให้คำตอบที่ชัดเจนแก่เรา คือ ดาเนียลเป็นผู้ที่อธิษฐาน การอธิษฐานของเขาสัมผัสพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ให้ทรงส่งทูตกาเบรียลมาในโอกาสต่างๆ 3 ครั้งด้วยกันเพื่อที่จะให้คำตอบแก่คำอธิษฐานของเขาและให้การรับรองว่าดาเนียลเป็นผู้ที่พระเจ้าทรงรักยิ่ง เมื่อดาเนียลทูลขอสติปัญญา ทูตกาเบรียลมาในครั้งแรกพร้อมกับคำตอบต่อคำอธิษฐานของเขา ดาเนียลกล่าวว่า “ท่านได้มาและกล่าวแก่ข้าพเจ้า ‘โอ ดาเนียล ข้าพเจ้าออกมา ณ บัดนี้ เพื่อจะให้ปัญญาและความเข้าใจแก่ท่าน ในตอนต้นแห่งคำวิงวอนของท่านก็มีคำหนึ่งออกไป ข้าพเจ้าจึงมาบอกให้ท่านทราบ เพราะท่านเป็นผู้ที่ทรงรักมาก เพราะฉะนั้นจึงพิจารณาคำนับและเข้าใจนิมิตนั้น” (ดาเนียล 9:22-23) และในดาเนียล 10:11 ทูตกาเบรียลปรากฏเป็นครั้งที่สอง “โอ ดาเนียล บุรุษผู้เป็นที่รักอย่างยิ่ง” และดาเนียล 10:19 กาเบรียลปรากฏเป็นครั้งที่สามด้วยคำกล่าวเดียวกันว่า “โอ บุรุษผู้เป็นที่รักอย่างยิ่ง อย่างกลัวเลย”

ดาเนียลไม่ได้เป็นผู้ที่พระเจ้าทรงรักยิ่งอย่างไม่มีเหตุผล เรื่องราวชีวิตของดาเนียลพิสูจน์ให้เห็นอย่างไม่ต้องสงสัยเลยว่า เขาเป็นผู้ที่รักพระเจ้าและแสดงความรักของเขาต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า การที่เขาอธิษฐานเป็นประจำทุกวัน วันละสามครั้ง เป็นอย่างน้อย ไม่ใช่เพื่อการไถ่รอดหรือเป็นพิธีกรรม แต่เป็นการนมัสการพระเจ้าโดยตั้งใจอย่างแท้จริงด้วยวิญญาณที่สำนึกผิด ถ่อมลง และเชื่อฟัง ดาเนียลเกลียดชังสิ่งที่พระเจ้าทรงเกลียดชัง และรักสิ่งที่พระเจ้าทรงรัก เขาจริงจังเมื่อยืนหยัดต่อสู้ความผิดบาป ชีวิตของเขาไม่ใช่การแสดงออกเพียงภายนอกเท่านั้น แต่เขามีความรักภายในสำหรับพระเจ้าและมีความเต็มใจที่จะให้ชีวิตของตนเองเพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเขา คนประเภทนี้เองที่พระเจ้าทรงเลือกเพื่อเปิดเผยความลึกลับของพระองค์ให้เขาได้รู้

ในพระคัมภีร์ใหม่ พระเยซูทรงอธิบายเกี่ยวกับเรื่องนี้เพิ่มเติมด้วยถ้อยคำที่เข้าใจได้ง่ายดังนี้ “ผู้ใดที่มีบัญญัติของเรา และประพฤติตามบัญญัตินั้น ผู้นั้นแหละเป็นผู้ที่รักเรา และผู้ที่รักเรานั้นพระบิดาของเราจะทรงรักเขา และเราจะรักเขา และจะสำแดงตัวให้ปรากฏแก่เขา” (ยอห์น 14:21)

ข้อเท็จจริงที่ชัดเจนคือ พระเจ้าจะทรงสำแดงพระองค์ให้ปรากฏต่อผู้ที่รักพระองค์มากพอที่จะประพฤติตามบัญญัติของพระองค์ ความรักนี้บวกกับใจที่แสวงหาพระเจ้าในการอธิษฐานเป็นลูกกุญแจที่เปิดประตูไปสู่ความลึกลับที่ซ่อนไว้ในพระเจ้าอย่างแท้จริง

พระเจ้าไม่ทรงประสงค์ให้บุตรของพระองค์เป็นผู้ที่ไม่ทราบน้ำพระทัยของพระองค์สำหรับยุคนี้ พระเจ้าไม่ทรงประทานพร ดำรัสแก่ผู้เผยพระวจนะและอัครสาวกเพื่อซ่อนพระดำรัสนั้นจากผู้ที่จะเลือก แต่ผู้ที่ซื่อสัตย์หรือไม่ใส่ใจจะไม่อาจเข้าใจความลึกซึ้งแห่งพระวจนะของพระเจ้าได้ อายุ การศึกษา สถานภาพ ของประทานหรืออาชีพการงานไม่อาจแทนที่ความจำเป็นในการศึกษาพระวจนะของพระเจ้าอย่างถูกต้องและขยันหมั่นเพียรได้

พระคัมภีร์แบ่งออกเป็นส่วนๆ ผู้รอบรู้ในเรื่องพระคัมภีร์ที่เก่งที่สุดในโลกจะเสียเวลาไปเปล่าๆ หากศึกษาพระคัมภีร์โดยไม่ **“ใช้พระวจนะแห่งความจริงอย่างถูกต้อง”**

ในปัจจุบันนี้ ผู้ที่อยู่ฝ่ายนี้คนหนึ่งและอยู่ในความบาปมีสโมสรทางสังคมที่มีสัญลักษณ์และรหัสลับที่ต้องท่องจำไว้ แต่ความลับเหล่านี้มีแค่ที่ประตูของสโมสรเท่านั้น ผู้ที่แสดงสัญลักษณ์และท่องรหัสลับของสโมสรได้ ก็ไม่มีอะไรที่คาดหวังที่จะได้เจออีกต่อไป เพราะเขารู้ทุกอย่างแล้ว

แต่ความลึกซึ้งที่อยู่ในพระวจนะของพระเจ้าไม่ได้เป็นเช่นนั้น ผู้ที่อยู่ฝ่ายวิญญาณจะพบว่าพระคัมภีร์เป็นหนังสือแห่งความล้ำลึกและแม้ว่าจะอ่านพระคัมภีร์เป็นหมื่นๆ ครั้ง ก็จะมีความรู้ของพระเจ้าที่อยู่ลึกจนไม่อาจจะที่ยังได้อยู่เสมอ พระวจนะของพระเจ้าเป็นหนังสือที่มีชีวิตสั่นไหวด้วยความมั่งคั่งที่ไม่อาจหยั่งได้ ความมั่งคั่งอันเป็นสิ่งที่ผู้ติดตามอดเนื่องจากบาปไม่อาจรู้จัก แต่เปิดเผยให้แก่ผู้ที่รักและเชื่อฟังองค์พระผู้เป็นเจ้า โดยไม่ต้องเสียอะไรเลย

พระเจ้าทรงเลือกให้กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ ผู้ปกครองอาณาจักรบาบิโลนที่ยิ่งใหญ่ ได้รับการเปิดเผยที่สำคัญเกี่ยวกับระยะเวลาที่เรียกว่า *“เวลากำหนดของคนต่างชาติ”* กษัตริย์ทอดพระเนตรเห็นปฏิมากรขนาดใหญ่ในพระสุบิน ปฏิมากรนี้เป็นภาพการพยากรณ์เกี่ยวกับการปกครองโลกของชาวต่างชาติตั้งแต่เวลาของเนบูคัดเนสซาร์จนถึงการเสด็จมาครั้งที่สองของพระเยซูคริสต์ แม้ว่ากษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ทรงพระสุบิน พระองค์ก็ไม่ทรงเข้าใจและจำภาพทั้งหมดได้เมื่อตื่นบรรทม พระองค์เป็นผู้ที่อยู่ฝ่ายนี้คนหนึ่งและต้องหาผู้ที่อยู่ฝ่ายวิญญาณที่สามารถทูลพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์เพื่อที่จะค้นหาความหมายของพระสุบินได้

หลังจากพวกนักวิทยาศาสตร์และพวกโหราศาสตร์ไม่สามารถแก้พระสุบินได้ พระราชาจึงทรงให้ดาเนียล ชายหนุ่มชาวอิสราเอล แก่พระสุบินนั้น บัญชาของเนบูคัดเนสซาร์ที่รับสั่งแก้ดาเนียลเป็นสิ่งที่น่ากลัวมาก เขาจะต้องแก้พระสุบินให้ได้มิฉะนั้นจะต้องตาย ดาเนียลจึงบอกให้เพื่อนของเขาช่วยอธิษฐานอย่างจริงจังในเรื่องความเป็นความตายนี้ในทันที เขาได้ร้องเรียกหาพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ให้ทรงเปิดเผยความฝันที่ไม่มีใครทราบ รวมทั้งความลึกซึ้งของความฝันนั้น ในนิมิตเวลากลางดึก พระเจ้าสดับฟังคำอธิษฐานของดาเนียลและทรงเผยความลึกซึ้งเกี่ยวกับปฏิมากรที่พระราชาทอดพระเนตรเห็นนั้น ขอขอบคุณพระเจ้าที่ดาเนียลเป็นผู้ที่อธิษฐาน การแก้ความฝันนี้ไขประตูแห่งการพยากรณ์ที่เปิดเผยเรื่อง *“เวลากำหนดของคนต่างชาติ”* ซึ่งจะกล่าวถึงต่อไปในหนังสือเล่มนี้

ดาเนียลไม่ใช่คนของพระเจ้าคนแรกหรือคนสุดท้ายที่ได้เข้าสู่สถานที่อันลึกลับแห่งสติปัญญาของพระองค์ แต่ดาเนียลเป็นผู้ที่ทำให้เราได้ทราบว่า **พระเจ้าทรงพอพระทัยที่จะเปิดเผยข้อลึกลับและความลับแห่งยุคต่างๆ ที่ทรงซ่อนไว้ให้แก่ผู้ที่เชื่อฟังพระองค์**

มีหลายสิ่งเกี่ยวกับพระวจนะของพระเจ้าทั้งในอดีตและในอนาคตที่ไม่เกี่ยวข้องกับเรา และในชีวิตนี้ของเรา เราก็ไม่จำเป็นต้องรู้ แต่พระเจ้าไม่ทรงขัดขวางให้ธรรมชาติของพระองค์คือความจริงหรือความลึกลับใดๆ ที่มีผลต่อชีวิตในปัจจุบันหรือในอนาคตของเรา พระวจนะของพระเจ้าเกี่ยวกับความลึกลับของพระองค์มีเขียนไว้ว่า **“แท้จริงพระเจ้ามิได้ทรงกระทำอะไรเลยโดยมิได้เปิดเผยความลับให้แก่ผู้รับใช้ของพระองค์ คือผู้เผยพระวจนะ”** (อาโมส 3:7)

พระเจ้าจะไม่ทรงเปลี่ยนแปลงแผนการของพระองค์เมื่อเวลาผ่านไป พระองค์ทรงเผยความลึกลับสำหรับยุคนี้ให้แก่ผู้เผยพระวจนะอย่างสมบูรณ์ ธรรมชาติของพระเจ้าที่ประกอบไปด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์มีหน้าที่ค้นหาข้อพระคัมภีร์ ใช้พระวจนะแห่งความจริงอย่างถูกต้อง ไม่เดินในความมืด แต่ดำเนินในความสว่างแห่งพระวจนะของพระเจ้าที่ทรงเผยออกแล้ว

การแบ่งชนชาติตามพระคัมภีร์

(1โครินธ์ 10:32)

พระคัมภีร์กล่าวถึงมนุษย์สามกลุ่มที่อยู่บนโลก ได้แก่ **ชาวยิว ชาวต่างชาติ และคริสตจักร** เมื่อพระเจ้าทรงทำการเพื่อช่วยเหลือเรา พระองค์ทรงแยกมนุษย์ออกเป็นกลุ่มๆ ดังกล่าว หากไม่ตระหนักว่าพระเจ้าทรงแยกมนุษย์ออกเช่นนั้น **ในที่ซึ่งบริบทกำหนดไว้อย่างชัดเจน จะก่อให้เกิดข้อผิดพลาดที่ร้ายแรงในการแปลความหมายพระคัมภีร์** บทสรุปสั้นๆ เกี่ยวกับการแบ่งชนชาติออกเป็นสามประเภทด้านล่างนี้จะช่วยให้เข้าใจสิ่งที่เราจะศึกษากันต่อไปในภายหลังได้

ชาวยิว

ชาวยิวสืบเชื้อสายมาจากเซมผ่านทางอับราฮัม เนื้อหาส่วนใหญ่ในพระคัมภีร์เก่าเกี่ยวข้องกับ การแยกชาวยิวออกเป็นชาติที่ได้รับการเรียกและเลือกจากพระเจ้า พันธสัญญาที่พระเจ้าทรงทำกับอิสราเอลไม่เพียงแต่แยกชาวยิวออกจากมวลมนุษย์อื่น ๆ เท่านั้น แต่ยังเป็นส่วนสำคัญของคำพยากรณ์ทั้งหมดที่เกี่ยวข้องกับการกลับคืนสู่สภาพเดิมของชาติอิสราเอลด้วย

อิสราเอลเป็นชนชาติบนโลกที่พระเจ้าทรงเลือก พระเจ้าประทานสัญญาพิเศษและพันธสัญญาที่ไม่มีเงื่อนไขแก่มนุษย์กลุ่มนี้ซึ่งจะมีผลไปจนถึงเวลาสิ้นยุคนี้ เปาโลกล่าวว่า “เพราะถ้าเป็นประโยชน์ข้าพเจ้าปรารถนาจะให้ข้าพเจ้าเองถูกสาป และถูกตัดขาดจากพระคริสต์ เพราะเห็นแก่พี่น้องของข้าพเจ้า คือญาติของข้าพเจ้าตามเชื้อชาติ พวกเขาเป็นคนอิสราเอล **ได้รับการทรงให้เป็นบุตรของพระเจ้าและพระสิริของพระเจ้าปรากฏแก่เขา และเขาได้รับบรรดาพันธสัญญา และการทรงประทานธรรมบัญญัติ และพิธีนรมัสการพระเจ้าและพระสัญญา** ทั้งอัครบิดรก็เป็นของเขาด้วย และพระคริสต์ก็ได้ทรงถือกำเนิดเป็นมนุษย์ในเชื้อชาติของเขา สาธุการแด่พระเจ้าผู้เป็นใหญ่เหนือสรรพสิ่งเป็นนิรันดร์ อาเมน” (โรม 9:3-5)

ชาวต่างชาติ

ชาวต่างชาติเป็นลูกหลานของยาเฟท นอกจากคำว่า “ชาวต่างชาติ” แล้ว อาจเรียกว่า “คนต่างชาติ” หรือ “บรรดาประชาชาติ”

พระคัมภีร์เก่ากล่าวถึงประชาชาติเหล่านี้เมื่อมีความเกี่ยวข้องกับชาติอิสราเอลทางใดทางหนึ่งเท่านั้น

ชาวต่างชาติไม่ได้รับสัญญาว่าชาติของตนจะได้รับการอวยพรเหมือนเช่นสัญญาที่อิสราเอลได้รับ แต่มีความหวังในความรอดทางพระโลหิตของพระเยซูคริสต์ที่ไหลออกมา

“เหตุฉะนั้น ท่านจงระลึกว่า **เมื่อก่อนท่านเคยเป็นคนต่างชาติตามเนื้อหนัง และพวกที่รับพิธีเข้าสู่หนัตซึ่งกระทำแก่เนื้อหนังด้วยมือ เคยเรียกท่านว่า เป็นพวกที่มีได้เข้าสู่หนัต** จงระลึกว่า ครั้งนั้นท่านทั้งหลายเป็นคนอยู่นอกพระคริสต์ ขาดจากการเป็นพลเมืองอิสราเอล และไม่มีส่วนในบรรดาพันธสัญญาซึ่งทรงสัญญาไว้ นั้น ไม่มีที่หวัง และอยู่ในโลกปราศจากพระเจ้า” (เอเฟซัส 2:11, 12)

คริสตจักร

คริสตจักรคือ กายของผู้ที่เชื่อพันธสัญญาใหม่ซึ่งได้บังเกิดใหม่ เป็นสิ่งที่ทรงสร้างขึ้นใหม่โดยไม่มีกำแพงกั้นกลางระหว่างชาวยิวและชาวต่างชาติ ดังนั้น คริสตจักรจึงไม่ใช่ทั้งยิวและต่างชาติ คริสตจักรมีความแตกต่างและแยกออกจากอิสราเอลในด้านการทรงเรียกและภารกิจ การก่อตั้งคริสตจักรและสัญญาต่อคริสตจักรไม่ได้ทำให้พระสัญญาเกี่ยวกับการกลับคืนสู่สภาพเดิมของชาติยิวในอนาคตนั้นเป็นโมฆะไป โดยอัครสาวกเปาโลได้บันทึกเกี่ยวกับเรื่องนี้ไว้ในโรม 11:25-27

พระเจ้าประทานสัญญาที่ยิ่งใหญ่ให้แก่คริสตจักรเองด้วย **“ด้วยเห็นแล้วว่า ฤทธิ์เดชของพระองค์ได้ให้สิ่งสารพัดแก่เรา ที่จะให้มีชีวิตและมีธรรมโดยรู้จักพระองค์ ผู้ได้ทรงเรียกเราด้วยพระสิริและความล้ำเลิศของพระองค์ พระองค์จึงได้ทรงประทานพระสัญญาอันประเสริฐและใหญ่ยิ่งแก่เรา เพื่อว่าด้วยเหตุเหล่านี้ ท่านทั้งหลายจะพ้นจากความเสื่อมโทรม ที่มีอยู่ในโลกนี้เพราะตันทนา และจะได้รับส่วนในสภาพของพระองค์”** (2เปโตร 1:3, 4)

ตารางด้านล่างแสดงการเปรียบเทียบสถานะของชาวยิว ชาวต่างชาติ และคริสตจักรโดยย่อ

ชาวยิว	ชาวต่างชาติ	คริสตจักร
โรม 9:4-5	เอเฟซัส 2:11, 12	เอเฟซัส 1:22, 23
ยอห์น 4:22	เอเฟซัส 4:17, 19	เอเฟซัส 5:29-33
โรม 3:1, 2	มาระโก 7:27, 28	1เปโตร 2:9

“การเปรียบเทียบสิ่งที่กล่าวไว้ในพระคัมภีร์เกี่ยวกับอิสราเอลและคริสตจักรแสดงให้เห็นว่าทั้งอิสราเอลและคริสตจักรมีความแตกต่างกันในเรื่องจุดเริ่มต้น การทรงเรียก พระสัญญา การนมัสการ หลักการปฏิบัติและจุดหมายในอนาคต”
[C.I Scofield]

**สรุปพระคัมภีร์เกี่ยวกับการช่วยเหลือของพระเจ้าต่อชาวยิว
ชาวต่างชาติ และคริสตจักร**

ปฐมกาล 1:2 ถึง 11:9 เกี่ยวกับชนชาติที่รวมกันเป็นหนึ่งเดียวและมีภาษาเดียว

ปฐมกาล 11:10 ถึง ยอห์น 21:25 เกี่ยวกับชาวยิวเป็นสิ่งสำคัญ มีการกล่าวถึงชาวต่างชาติเมื่อคนเหล่านั้นมีส่วนเกี่ยวข้องกับชาวยิวเท่านั้น

หนังสือกิจการ เป็นหนังสือแห่งการเปลี่ยนแปลง ทั้งชาวยิวและชาวต่างชาติประกอบกันขึ้นเป็นคริสตจักร ทำหนังสือกิจการชาวต่างชาติกลายเป็นจุดศูนย์กลางในฐานะกายส่วนใหญ่ของคริสตจักร

จดหมายฉบับต่างๆ คริสตจักรเป็นจุดสนใจ และพระเจ้าไม่ทรงข้องเกี่ยวกับชาวเป็นการชั่วคราว

วิวรณ์ ชาวยิวกลับมาเป็นจุดสนใจอีกครั้ง และมีการกล่าวถึงชาวต่างชาติเป็นเพียงครั้งคราว

ในบทต่อไป เราจะศึกษาการช่วยเหลือของพระเจ้าต่อชาวยิว ชาวต่างชาติ และคริสตจักรโดยละเอียด ในเรื่องความสัมพันธ์ของคนเหล่านี้กับพระเจ้า ความสัมพันธ์ระหว่างกัน และความสัมพันธ์กับแผนการของพระเจ้าเพื่อการช่วยให้โลกพ้นบาป

บทที่ 2 โครอยู่ในคริสตจักร

ความลึกซึ้งที่สำคัญอย่างหนึ่งที่ซ่อนไว้ในพระวจนะของพระเจ้าคือข้อความอันล้ำลึกเกี่ยวกับคริสตจักร ซึ่งปิดซ่อนไว้ตั้งแต่เดิมสร้างโลกจากผู้เผยพระวจนะแห่งพระคัมภีร์เก่า พระเจ้าได้ทรงสำแดงข้อความล้ำลึกนี้แก่อัครสาวกเปาโลและเขาเรียกข้อความนั้นว่า “**ข่าวประเสริฐที่ข้าพเจ้าประกาศ**” “เพราะเหตุนี้ข้าพเจ้าเปาโล ผู้ที่ถูกจำจองเพราะเห็นแก่พระเยซูคริสต์เพื่อท่าน ซึ่งเป็นคนต่างชาติ ถ้าแม้ท่านทั้งหลายได้ยินถึงพระคุณของพระเจ้าอันเป็นพันธกิจ ซึ่งทรงโปรดประทานแก่ข้าพเจ้า เพื่อท่านทั้งหลายแล้ว **และรู้ว่าพระองค์ได้ทรงสำแดงให้ข้าพเจ้ารู้ข้อล้ำลึก** ตามที่ข้าพเจ้าได้เขียนไว้แล้วอย่างย่อๆ และโดยคำเหล่านั้นเมื่อท่านอ่านแล้ว ท่านก็รู้ถึงความเข้าใจของข้าพเจ้าในเรื่องความล้ำลึกของพระคริสต์ **ซึ่งในสมัยก่อนพระองค์ไม่ได้ทรงโปรดสำแดงแก่มนุษย์เหมือนอย่างบัดนี้** ซึ่งทรงโปรดเผยแก่พวกอัครทูตผู้บริสุทธิ์และพวกผู้เผยพระวจนะโดยพระวิญญาณ นี่คือคนต่างชาติได้เป็นผู้รับมรดกร่วมกัน และเป็นอวัยวะของกายอันเดียวกัน และมีส่วนได้รับคำสัญญาในพระเยซูคริสต์โดยข่าวประเสริฐนั้น ข้าพเจ้าได้รับการแต่งตั้งให้เป็นพันธกรแห่งข่าวประเสริฐ ตามพระคุณซึ่งเป็นของประทานจากพระเจ้า ซึ่งทรงโปรดประทานแก่ข้าพเจ้าโดยฤทธิ์เดชของพระองค์ ทรงโปรดประทานพระคุณนี้แก่ข้าพเจ้า ผู้เป็นคนเล็กน้อยกว่าคนเล็กน้อยที่สุดในพวกอัครทูตทั้งหมด ทรงให้ข้าพเจ้าประกาศแก่คนต่างชาติ ถึงความไพบูลย์ของพระคริสต์อันหาที่สุดมิได้ **และทำให้คนทั้งปวงเห็นแผนงานแห่งความล้ำลึก** ซึ่งตั้งแต่แรกสร้างโลกทรงปิดบังไว้ที่พระเจ้าผู้ทรงสร้างสารพัดทั้งปวง” (เอเฟซัส 3:1-9) ในข้อพระคัมภีร์ข้างต้น อัครสาวกเปาโลเขียนไว้อย่างชัดเจนแล้วว่า คริสตจักรเป็นงานใหม่ของพระเจ้า

คริสตจักรเป็นสิ่งที่ทรงสร้างขึ้นใหม่ ซึ่งแตกต่างไปจากทุกสิ่งที่เคยมีมาก่อน มีจุดเริ่มต้นที่พิเศษ มีข้อความของตนเอง มีสัญญาของตนเอง และมีตำแหน่งของตนเองในระบบของพระเจ้า

พระคัมภีร์เก่าได้กล่าวถึงการรวบรวบที่จะเกิดแก่ชาวต่างชาติในช่วงเวลาการครอบครองหนึ่งพันปี (อิสยาห์ 2:1-4; 61:5-6) แต่ไม่เคยกล่าวว่าชาวยิวและชาวต่างชาติจะได้อยู่รวมกันเท่าเทียมกันในกายเดียวกัน ดังนั้น การรวมชาวยิวและชาวต่างชาติไว้ในกายเดียวกันจึงเป็นข้อล้ำลึกที่ยิ่งใหญ่ที่ไม่มีอยู่ในงานเขียนแห่งพันธสัญญาเก่า

คริสตจักรเป็นระบบที่มีชีวิต

คริสตจักรไม่ใช่องค์การ แต่เป็นระบบที่มีชีวิต เป็นร่างกายที่มีชีวิตอันประกอบไปด้วยชาวยิว ชาวต่างชาติ ทั้งที่เป็นทาสและเป็นไท โดยเสมอภาคกัน

วิธีเดียวที่จะเข้าใจในคริสตจักรได้คือ “เพราะว่าถึงเราจะเป็นพวกยิว หรือพวกกรีก [ต่างชาติ] เป็นทาสหรือมีไช้ทาสก็ตาม เราทั้งหลายได้รับบัพติศมาโดย**พระวิญญาณองค์เดียว** (พระวิญญาณบริสุทธิ์) เข้าเป็นกายเดียวกัน...” (1โครินธ์ 12:13) คริสตจักรไม่อาจมีอยู่ก่อนวันเพ็นเทคอสต์ได้เพราะการบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์นั้นยังไม่ได้ประทานให้ พระเยซูตรัสเกี่ยวกับเรื่องนี้ไว้อย่างชัดเจนในยอห์น 7:37-39 “ในวันสุดท้ายของงานเทศกาลซึ่งเป็นวันใหญ่นั้น พระเยซูทรงยืนและประกาศว่า ‘ถ้าผู้ใดกระหาย ผู้นั้นจงมาหาเราและดื่มน้ำ ผู้ที่วางใจในเราตามที่มีคำเขียนไว้แล้วว่า “แม่น้ำที่มีน้ำธารงชีวิต จะไหลออกมาจากกายผู้นั้น” ’ สิ่งที่พระเยซูตรัสนั้นหมายถึงพระวิญญาณ ซึ่งผู้ที่วางใจในพระองค์จะได้รับ **เหตุว่ายังไม่ได้ประทานพระวิญญาณให้** เพราะพระเยซูยังมีได้ประสพเกียรติกิจ”

คริสตจักรได้ทรงสร้างไว้บนศิลาซึ่งคือพระเยซูคริสต์ พระองค์ทรงเป็นศิลามุมเอก พระเยซูคริสต์ผู้ทรงสภาพเป็นมนุษย์ทรงเป็นหินที่ทำให้คนคนหกล้มต่อผู้ที่ไม่เชื่อ แต่ทรงเป็นศิลามุมเอกต่อผู้ที่เชื่อ

ด้วยการวางพระชนม์ การฝังและการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์ เราจึงได้รับความรอด และคริสตจักรจึงเกิดขึ้น

“พลังแห่งความตายจะมีชัยต่อคริสตจักรนั้นหาไม่ได้”

เมื่ออาดัมและเอวาทำความบาป ความตายที่นำกลัวจึงเกิดขึ้นในโลก ไม่มีใครอยากจะทำบาปในเรื่องนี้ แต่ในช่วงชีวิตตั้งแต่วัยเด็กจนถึงวัยชรา ความกลัวตายเป็นสิ่งที่หลอกหลอนผู้ที่ไม่ได้บังเกิดใหม่ทุกคนที่เกิดมาในโลกแห่งความบาปนี้อย่างไม่หยุดหย่อน แม้ในช่วงเวลาแห่งความเพลิดเพลินและเบิกบานใจในชีวิต มีเสียงภายในร้องว่า “ชีวิตมีเท่านี้เองหรือ จะต้องทำอะไรมากกว่านี้แน่นอน”

ก่อนที่พระเยซูคริสต์จะเสด็จมา ความหวังของธรรมชาติแห่งพันธสัญญาเก่าไม่ใช่บ้านในสวรรค์ เพราะเขาไม่ได้รับสัญญาในเรื่องนั้น เขาารู้เพียงว่าความตายรอคอยอยู่ และเขาจะลงไปยังแดนมรณา อันเป็นสถานที่อยู่ของผู้ตาย เพื่อไปอยู่กับบรรพบุรุษของเขา อย่างไรก็ตาม ด้วยความรู้เกี่ยวกับกรที่ฟื้นขึ้นใหม่ เขาจึงได้รับการปลอบโยนและมีความหวัง แต่ก็เป็นความหวังที่ถูกปกคลุมไปด้วยความไม่แน่ใจว่าเขาจะได้ไปสวรรค์หรือไม่

ขอบคุณพระเจ้าสำหรับความรอดแห่งพันธสัญญาใหม่ ด้วยความรักและเมตตา พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ทรงถ่อมพระองค์ลงมาบังเกิดเป็นเนื้อหนังเพื่อความรอดของเรา ข้อความอันสมบูรณ์ของคริสตจักรคือว่า พระเยซูคริสต์ด้วยพระชนม์เพื่อที่เราจะหลีกหนีจากเขี้ยวแห่งความตายและแดนคนตาย และได้รอดพ้นเข้าสู่ชีวิตนิรันดร์ “เพราะว่าพระเจ้าทรงรักโลก จนได้ทรงประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ เพื่อทุกคนที่วางใจในพระบุตรนั้นจะไม่พินาศ แต่มีชีวิตนิรันดร์” (ยอห์น 3:16) พลังแห่งความตายจะไม่มีชัยต่อคริสตจักรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่

พระเยซูคริสต์ไม่ได้เสด็จมายังโลกเหมือนเช่นผู้เผยพระวจนะแห่งพระคัมภีร์เก่าก่อนหน้าพระองค์ ข้อความของพระองค์ไม่ใช่ด้วยถ้อยคำเท่านั้น แต่พระองค์เสด็จมาเพื่อนำหลักในแห่งความตายออกไปด้วยพระองค์เอง พระองค์ตรัสว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าผู้ใดฟังคำของเราและวางใจในพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา ผู้นั้นก็มีชีวิตนิรันดร์ และไม่ถูกพิพากษา แต่ได้ผ่านพ้นความตายไปสู่ชีวิตแล้ว... เพราะนี่แหละเป็นพระประสงค์ของพระบิดาของเรา ที่จะให้ทุกคนที่เห็นพระบุตรและวางใจในพระบุตรได้มีชีวิตนิรันดร์ และเราจะให้ผู้นั้นฟื้นขึ้นมาในวันสุดท้าย” (ยอห์น 5:24; 6:40)

ทุกคนที่ “วางใจในเราตามที่มิคาเขียนไว้” จะได้รับสัญญาในการบังเกิดใหม่ด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และการบังเกิดใหม่ การบังเกิดใหม่ไม่เพียงแต่ช่วยให้รอดจากบาปเท่านั้น แต่ยังให้ผู้นั้นที่บังเกิดใหม่ทุกคนได้รับฤทธิ์อำนาจแห่งชีวิตนิรันดร์อีกด้วย ทั้งนี้ ไม่ใช่สิ่งที่เราหวังให้เกิดขึ้นในอนาคต แต่เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน “ท่านที่รักทั้งหลาย บัดนี้เราทั้งหลายเป็นบุตรของพระเจ้า และยังไม่ปรากฏว่าต่อไปเบื้องหน้านั้นเราจะเป็นอย่างไร แต่เรารู้ว่าเมื่อพระองค์จะเสด็จมาปรากฏนั้น เราทั้งหลายจะเป็นเหมือนพระองค์ เพราะว่าเราจะเห็นพระองค์อย่างที่เราเห็นพระองค์ทรงเป็นอยู่นั้น และทุกคนที่มีความหวังอย่างนี้ ก็ชำระตนให้บริสุทธิ์ดังที่พระองค์ทรงบริสุทธิ์” (1ยอห์น 3:2-3)

ผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่ไม่ได้บังเกิดเข้าในองค์การคริสตจักร แต่บังเกิดเข้าในร่างกายคริสตจักรซึ่งเป็นระบบที่มีชีวิตที่มี**ศิระคือพระเยซูคริสต์** “...และได้ทรงตั้งพระองค์ (พระเยซูคริสต์) ไว้เป็นประมุขเหนือสิ่งสรรพแห่งคริสตจักร ซึ่งเป็นพระกายของพระองค์ คือซึ่งเต็มบริบูรณ์ด้วยพระองค์ ผู้ทรงอยู่เต็มทุกอย่างทุกแห่งหน” (เอเฟซัส 1:22-23) “พระองค์ทรงเป็นศิระของกายคือคริสตจักร พระองค์ทรงเป็นปฐม เป็นผู้แรกที่ทรงเป็นขึ้นมาจากความตาย เพื่อพระองค์จะได้ทรงเป็นเอกในสรรพสิ่งทั้งปวง” (โคโลสี 1:18) “ฝ่ายท่านทั้งหลายเป็นกายของพระคริสต์ และต่างก็เป็นอวัยวะของพระกายนั้น” (1โครินธ์ 12:27)

มนุษย์ทุกคนมีร่างกายที่ปรากฏต่อโลกนี้ กริยาไม่ว่าดีหรือแยและความประพฤติของเราที่สัมพันธ์กับกฎระเบียบสังคม แสดงให้ผู้อื่นที่เราพบปะด้วยทราบว่าเราเป็นคนอย่างไร ในทำนองเดียวกัน สมาชิกของคริสตจักรที่แท้จริงผู้ซึ่งได้บังเกิดใหม่ก็เป็นอวัยวะของพระกายของพระเยซูคริสต์ โดยพระกายของพระคริสต์มีวัตถุประสงค์คือ แสดงลักษณะขององค์พระผู้เป็นเจ้าและพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเราให้โลกนี้ได้เห็น วิธีเดียวที่โลกนี้จะสามารถเห็นพระเยซูคริสต์ได้คือทางพระกายของพระองค์ ซึ่งคือคริสตจักร ด้วยเหตุนี้ พระคัมภีร์จึงสั่งให้คริสตจักรใช้ชีวิตที่ต่อสู้และเอาชนะบาป คริสตจักรเป็นร่างกายที่ได้ทรงเรียกออกมาเพื่อใช้ชีวิตอย่างถูกต้อง ดำเนินอย่างถูกต้องและปฏิบัติอย่างถูกต้องในโลกปัจจุบันนี้ เป็นร่างกายบนพื้นโลกที่ขึ้นอยู่กับสวรรค์โดยพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา

ใครเป็นส่วนหนึ่งของคริสตจักร

คริสตจักรบนโลกเริ่มต้นขึ้นในวันเพ็นเทคอสต์ (กิจการ 2) และจะสมบูรณ์เมื่อได้ทรงรับขึ้นไปสู่สวรรค์ นั่นคือได้รับขึ้นไปกับพระเจ้า (1 เธสะโลนิกา 4:14-17) ดังนั้น ผู้ที่บังเกิดใหม่ในระหว่างสองเหตุการณ์นี้ (วันเพ็นเทคอสต์และการทรงรับขึ้นไป) เท่านั้นที่เป็นส่วนหนึ่งของพระกายอันบริสุทธิ์ที่ยิ่งใหญ่นี้ พระเจ้าทรงกำหนดให้กายนี้ (ผู้ที่บังเกิดใหม่) เป็นผู้ที่พิพากษาบรรดาทูตสวรรค์ที่หลงไป

การทรงรับคริสตจักรขึ้นไปไม่ได้ทำให้ธรรมิกชนแห่งพันธสัญญาเก่าที่เสียชีวิตก่อนหน้ายุคคริสตจักรไม่ได้รับความรอด แต่พวกเขาไม่ได้อยู่ในคริสตจักร พวกเขาได้รับความรอดที่แตกต่างไปจากคริสตจักรมากนัก เพราะเขาจะยืนขึ้นในส่วนที่กำหนดให้เขาในวันพิพากษา

คริสตจักรซึ่งเป็นเจ้าสาวของพระคริสต์จะยืนอยู่เพียงลำพังที่ข้างเจ้าบ่าวในงานมงคลสมรสของพระเมษโปดก แน่นอนว่าคนอื่น ๆ จะเป็นแขกที่ได้รับการเรียกมาเป็นพยานในงานสมรสในพระสิรินี้ อิสราเอลในพระคัมภีร์เก่าจะเป็นแขกส่วนหนึ่ง ผู้ซึ่งได้รับเชิญในฐานะญาติของเจ้าบ่าว บางคน เช่น ยอห์นผู้ให้บัพติศมาจะมาในฐานะ “สหายของเจ้าบ่าว” แต่จะมีเจ้าสาวที่บริสุทธิ์ชาวสะอาดเพียงหนึ่งเดียวเท่านั้น และเจ้าสาวนี้ก็คือคริสตจักรที่ประกอบขึ้นจากผู้ที่ได้เตรียมตนเองให้พร้อม

พระเยซูทรงสอนข้อความที่จะต้องมีการประกาศออกไปเพื่อช่วยโลกที่กำลังจะตายให้ได้รับรอด พระองค์ทรงสอนด้วยพระคำที่ง่ายและชัดเจนว่า “...มีคำเขียนไว้อย่างนั้นว่า พระคริสต์จะต้องทรงทนทุกข์ทรมาน และทรงเป็นขึ้นมาจากความตายในวันที่สาม และจะต้องประกาศทั่วทุกประชาชาติในพระนามของพระองค์ ให้เขากลับใจใหม่รับการยกบาป ตั้งต้นที่กรุงเยรูซาเล็ม ท่านทั้งหลายเป็นพยานด้วยข้อความเหล่านั้น และดูเถิด เราจะส่งซึ่งพระบิดาของเราทรงสัญญาไว้ มาเหนือท่านทั้งหลาย แต่ท่านทั้งหลายจงคอยอยู่ในกรุงจนกว่าท่านจะได้ประกอบด้วยฤทธิ์เดชที่มาจากเบื้องบน” (ลูกา 24:46-49)

ประสบการณ์บังเกิดใหม่ต้องเป็นไปตามคำสั่งของพระเยซู (ยอห์น 3:5) พระเยซูตรัสแก่นิโคเดมัสว่า “...เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ถ้าผู้ใดไม่ได้บังเกิดใหม่ ผู้นั้นจะเห็นแผ่นดินของพระเจ้าไม่ได้ นิโคเดมัสทูลพระองค์ว่า ‘คนชราแล้วจะบังเกิดใหม่อย่างไรได้ จะเข้าในครรภ์มารดาครั้งที่สองและบังเกิดใหม่ได้หรือ’ พระเยซูตรัสว่า ‘เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ถ้าผู้ใดไม่ได้บังเกิดใหม่จากน้ำและพระวิญญาณ ผู้นั้นจะเข้าในแผ่นดินของพระเจ้าไม่ได้ ซึ่งบังเกิดจากเนื้อหนังก็เป็นเนื้อหนัง และซึ่งบังเกิดจากพระวิญญาณก็เป็นวิญญาณ อย่าประหลาดใจที่เราบอกท่านว่าท่านทั้งหลายต้องบังเกิดใหม่’ (ยอห์น 3:3-7)

ประสบการณ์การบังเกิดใหม่ต้องเป็นเหมือนที่พระเยซูตรัสสั่งเท่านั้น พระเจ้าจะไม่ทรงยอมรับวิธีทดแทนแผนการแห่งความรอดของพระองค์ที่มนุษย์สร้างขึ้นมา ผู้ที่ยอมรับแผนการแห่งความรอดแบบทดแทนจะมีความรู้สึกปลอดภัยที่ไม่ถูกต้อง เขาจะอ้างว่าได้บังเกิดใหม่ แต่กลับไม่มีประสบการณ์ที่เปลี่ยนชีวิตและฤทธิ์เดชอำนาจของพระเจ้าเพื่อเอาชนะโลกนี้ ไม่มีใครเรียกพระเยซูว่า “พระองค์เจ้าข้า” ได้โดยใช้ชีวิตที่ไม่เชื่อฟังคำสั่งของพระองค์ พระเยซูตรัสเกี่ยวกับผู้ที่บอกว่ารักพระองค์แต่ไม่ปฏิบัติตามพระองค์ไว้ว่า “เหตุไฉนท่านทั้งหลายจึงเรียกเราว่า ‘พระองค์เจ้าข้า พระองค์เจ้าข้า’ แต่ไม่กระทำตามที่เราบอกนั้น” (ลูกา 6:46) “ถ้าท่านทั้งหลายรักเรา ท่านก็จะประพฤติตามบัญญัติของเรา...ผู้ใดที่มีบัญญัติของเรา และประพฤติตามบัญญัตินั้น ผู้นั้นแหละเป็นผู้ที่รักเรา และผู้ที่รักเรานั้น พระบิดาของเราจะทรงรักเขา และเราจะรักเขา และจะสำแดงตัวให้ปรากฏแก่เขา” (ยอห์น 14:15, 21)

การไม่ปฏิบัติตามน้ำพระทัยของพระเจ้าที่ทรงตรัสไว้เป็นความผิดที่น่าเศร้า บางคนมีความรู้สึกปลอดภัยที่ไม่ถูกต้องโดยอ้างว่าความรักของพระเจ้าเป็นที่พึงพิงสำหรับชีวิตที่ไม่ได้รับการชำระให้บริสุทธิ์ของตน แต่ใจที่ไม่เชื่อฟังและไม่ยอมจำนนต่อพระเยซูคริสต์เจ้าอย่างแท้จริงจะไม่มีที่พึงพิงใดๆ บุคคลหนึ่งจากกล่าววว่า “ผมรู้จักพระเจ้าผู้เป็นผู้อุปถัมภ์ของผมนั้น” แต่ถ้าเขาไม่ปฏิบัติตามบัญญัติของพระเจ้า พระคัมภีร์กล่าวถึงสภาพที่แท้จริงของเขาว่า “เราจะมั่นใจได้ว่าเราคุ้นกับพระองค์โดยข้อนี้ คือถ้าเราประพฤติตามพระบัญญัติของพระองค์ คนใดที่กล่าวว่า ‘ข้าพเจ้าคุ้นกับพระองค์’ แต่มิได้ประพฤติตามพระบัญญัติของพระองค์ คนนั้นเป็นคนพุดมูสาและความจริงไม่ได้อยู่ในคนนั้นเลย” (1 ยอห์น 2:3-4)

หลักฐานสำคัญที่จะแสดงว่าคุณคนหนึ่งเป็นผู้เชื่อที่แท้จริงคือ การเปลี่ยนแปลงที่แสดงออกในชีวิตของเขาที่ทำให้เขาดำเนินชีวิตใหม่ “แต่ผู้ใดที่ประพฤติตามพระวจนะของพระองค์ ความรักของพระเจ้าก็ถึงความบริบูรณ์ในคนนั้นแล้วอย่างแน่แท้ ด้วยอาการอย่างนี้แหละเราทั้งหลายจึงรู้ว่าเราอยู่ในพระองค์ ผู้ใดกล่าวว่าตนอยู่ในพระองค์ผู้นั้นก็ควรดำเนินตามทางที่พระองค์ทรงดำเนินนั้น” (1ยอห์น 2:5-6)

เราจะบังเกิดใหม่เข้าสู่พระกายของพระคริสต์ได้อย่างไร

ถึงแม้ว่านักศาสนศาสตร์สมัยใหม่จะไม่คิดเช่นนั้น แต่หนทางที่นำไปสู่ชีวิตนิรันดร์มีเพียงเส้นทางเดียวเท่านั้น ไม่ใช่หลายเส้นทาง พระเยซูคริสต์เสด็จมาในโลกนี้และทรงให้โลหิตของพระองค์เพื่อช่วยโลกนี้ให้รอด ไม่ยกเว้นคนหนึ่งคนใด พระคัมภีร์กล่าวไว้ว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ได้ทรงเฉื่อยช้าในเรื่องพระสัญญาของพระองค์ ตามที่บางคนคิดนั้น แต่พระองค์ได้ทรงอดกลั้นพระทัยไว้ เพราะเห็นแก่ท่านทั้งหลายมาช้านาน พระองค์ไม่ทรงประสงค์ที่จะให้ผู้หนึ่งผู้ใดพินาศเลย แต่ทรงปรารถนาที่จะให้คนทั้งปวงกลับใจเสียใหม่” (2เปโตร 3:9) แต่พระเยซูทรงทราบว่ามนุษย์ส่วนใหญ่จะไม่ต้องการยอมรับให้พระองค์เป็นเจ้านายเหนือชีวิตของพวกเขา

พระเยซูทรงเตือนผู้ที่จะรอดทุกคนในเรื่องความหลงผิดของความอ่าวร้าย พระองค์ยังตรัสต่อไปอีกว่า “...เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่าคนมั่งมีจะเข้าในแผ่นดินสวรรค์ก็ยาก...เมื่อสาวกได้ยินก็ประหลาดใจมาก จึงทูลว่า ‘ถ้าอย่างนั้นใครจะรอดได้’ “ (มัทธิว 19:23, 25)

คำตอบของคำถาม “ถ้าอย่างนั้นใครจะรอดได้” คือ “ผู้ใดมีใจปรารถนา ก็ให้ผู้นั้นมา” แต่ผู้ที่จะมาจะต้องมาตามเงื่อนไขของพระเจ้า ไม่มีใครจะต่อรองกับพระเจ้าได้เกี่ยวกับเงื่อนไขในการได้รับความรอด คนบาปจะต้องเต็มใจที่จะละทิ้งโลกทั้งหมด แยกกางเขนของตนและตามพระเยซูคริสต์ พระเยซูตรัสว่า “จงเข้าไปทางประตูแคบ เพราะว่าประตูใหญ่ และทางกว้างซึ่งนำไปถึงความพินาศและคนที่เข้าไปทางนั้นมีมาก เพราะว่าประตูซึ่งนำไปถึงชีวิตนั้นก็คับและทางก็แคบ ผู้ที่หาพบก็มีน้อย” (มัทธิว 7:13, 14) พระองค์ตรัสแก่ผู้ที่อ้างว่ามีความรอดแต่ไม่ยอมเสียอะไรไปว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านว่า **ผู้ที่ไม่ได้เข้าไปในคอกแกะทางประตู แต่ปีนเข้าไปทางอื่นนั้นเป็นขโมยและโจร**” (ยอห์น 10:1) “มีคนหนึ่งทูลถามพระองค์ว่า ‘พระองค์เจ้าข้า คนที่รอดนั้นน้อยหรือ’ พระองค์ตรัสแก่เขาทั้งหลายว่า ‘ท่านทั้งหลายจงเพียรเข้าไปทางประตูคับแคบ เพราะเราบอกท่านทั้งหลายว่า **คนเป็นอันมากจะพยายามเข้าไป แต่จะเข้าไม่ได้** เมื่อเจ้าบ้านลุกขึ้นปิดประตูแล้ว และท่านทั้งหลายยืนอยู่ภายนอกเคาะที่ประตูว่า ‘นายเจ้าข้า ขอเปิดให้ข้าพเจ้าเถิด’ และเจ้าบ้านนั้นจะตอบท่านทั้งหลายว่า **‘เราไม่รู้จักเจ้าว่ามาจากไหน**’ ขณะนั้นท่านทั้งหลายจะว่า ‘ข้าพเจ้าได้กินได้ดื่มกับท่าน และท่านได้ส่งสอนที่ถนนของพวกข้าพเจ้า’ เจ้าบ้านนั้นจะว่า **‘เราไม่รู้จักเจ้าว่ามาจากไหน เจ้าผู้กระทำความชั่ว จงไปเสียให้พ้นหน้าเรา**’ เมื่อท่านทั้งหลายจะเห็นอัปราชัย อิศอัค ยาโคบ และบรรดาผู้เผยพระวจนะในแผ่นดินของพระเจ้า แต่ตัวท่านเองถูกขับไล่ไสส่งออกไปภายนอกที่นั่นจะมีการร้องไห้ขับเขี้ยวเคี้ยวฟัน” (ลูกา 13:23-28)

“มือองค์พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียว ความเชื่อเดียว บัพติศมาเดียว” **อัครสาวกเปาโลกล่าวไว้ชัดเจนเกี่ยวกับแผนการเดียวที่จะรับประกันว่าผู้ที่เชื่อจะได้รับความรอด หากปฏิบัติอย่างถูกต้อง นั่นคือ “ฝ่ายเปโตรจึงกล่าวแก่เขาว่า ‘จงกลับใจใหม่และรับบัพติศมาในพระนามแห่งพระเยซูคริสต์สิ้นทุกคน เพื่อพระเจ้าจะทรงยกความผิดบาปของท่านเสีย แล้วท่านจะได้รับพระราชทานพระวิญญาณบริสุทธิ์ ด้วยว่าพระสัญญานั้นตกแก่ท่านทั้งหลายกับลูกหลานของท่านด้วยและแก่คนทั้งหลายที่อยู่ไกล คือทุกคนที่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของเราทรงเรียกมาเฝ้าพระองค์’** (กิจการ 2:38, 39)

ผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่ในพระกายของพระเยซูคริสต์ อันเป็นกายที่มีชีวิตอยู่ มีหน้าที่ดำเนินชีวิตให้ถูกต้องตามพระคัมภีร์ โดยปฏิบัติตามนำพระทัยของพระเยซูคริสต์ผู้ซึ่งเป็นศีรษะของพระกายทุกประการ ธรรมิกชนของพระเจ้าได้รับคำสั่งว่า “จงเอาตัวรอดจากชาติพันธุ์ที่คิดโง่งมนี้เถิด” และ “จงอุทิศสำหรับประพฤติ เพื่อให้ได้ความรอด ด้วยความเกรงกลัวและตัวสั่น”

ข้อพิสูจน์สำคัญประการแรกว่าผู้เชื่อมีความรักที่แท้จริงต่อพระเจ้าและความรอดของตนหรือไม่ นั่นคือ ความเต็มใจในการเปลี่ยนแปลงการเป็นพลเมือง จากการรักโลกนี้ไปเป็นการรักโลกหน้า “อย่ารักโลกหรือสิ่งของในโลก ถ้าผู้ใดรักโลก ความรักต่อพระ

บิดาไม่ได้อยู่ในผู้หนึ่ง เพราะว่าสารพัดซึ่งมีอยู่ในโลก คือต้นหาของเนื้อหนังและต้นหาของตา และความทะนงในลาภยศไม่ได้เกิดมาจากพระบิดา แต่เกิดมาจากโลก และโลกกับสิ่งที่ยั่ววนของโลกกำลังล่องไป แต่ผู้ที่ประพฤติตามพระทัยของพระเจ้าจะดำรงอยู่เป็นนิรันดร์” (1ยอห์น 2:15-17) “ครั้งเมื่อก่อนท่านเคยประพฤติในการบาปนั้นตามวิถีของโลก ตามเจ้าแห่งย่านอากาศ คือวิญญาณที่ครอบครองอยู่ในคนทั้งหลายที่ไม่เชื่อฟัง เมื่อก่อนเราทั้งปวงเคยประพฤติเป็นพรรคพวกกับคนเหล่านั้น ที่ประพฤติตามต้นหาของเนื้อหนัง คือกระทำตามความปรารถนาของเนื้อหนังและความคิดในใจ ตามสันดานเราจึงเป็นคนควรแก่พระอาชญาเหมือนอย่างคนอื่น แต่พระเจ้าผู้ทรงเปี่ยมด้วยพระกรุณา เพราะเหตุความรักอันใหญ่หลวง ซึ่งพระองค์ทรงรักเรานั้น ถึงแม้ว่าเมื่อเราตายไปแล้ว ในการบาป พระองค์ยังทรงกระทำให้เราใช้ชีวิตอยู่กับพระคริสต์ (ซึ่งท่านทั้งหลายรอดนั้นก็รอดโดยพระคุณ) และพระองค์ทรงให้เราเป็นขึ้นมากับพระองค์ และทรงโปรดให้เราหนึ่งในสวรรค์สถานกับพระเยซูคริสต์...เหตุฉะนั้นท่านจึงไม่ใช่คนต่างด้าวต่างแดนอีกต่อไป แต่ว่าเป็นพลเมืองเดียวกันกับธรรมิกชน และเป็นครอบครัวของพระเจ้า...และในพระองค์นั้น ท่านก็มีกำลังจะถูกก่อกำขึ้นให้เป็นที่สถิตของพระเจ้าในฝ่ายพระวิญญาณด้วย” (เอเฟซัส 2:2-6, 19, 22)

ผู้ที่รักพระเจ้ามีความหวังที่ยิ่งใหญ่กว่าวันหนึ่งเขาจะ “เห็นพระองค์อย่างที่เราเห็นพระองค์ทรงเป็นอยู่นั้น และทุกคนที่มีความหวังอย่างนี้ ก็ชำระตนให้บริสุทธิ์ดังที่พระองค์ทรงบริสุทธิ์” (1ยอห์น 3:2ข-3)

ภารกิจของคริสตจักร

พวกอัครสาวกไม่ทราบแผนการของพระเจ้าในการก่อตั้งคริสตจักรของพระองค์ขึ้น ข้อล้าลึกเกี่ยวกับการที่ชาวยิวและชาวต่างชาติได้กลายเป็นหนึ่งเดียวในพระกายของคริสตจักรเป็นเรื่องใหม่สำหรับพวกเขา ดังนั้น เมื่อเปโตรถูกส่งออกไปยังชาวต่างชาติ และพวกเขาได้รับข้อความกิจการ 2:38 และได้บังเกิดเข้าสู่คริสตจักร (กิจการ 10:34-48) การได้เดียวกันจึงเกิดขึ้นในกลุ่มผู้นำของคริสตจักร

ปัญหานี้มีความรุนแรงขึ้นเรื่อยๆ เมื่อชาวต่างชาติจำนวนมากขึ้นเริ่มหลั่งไหลเข้ามาในคริสตจักรจากการรับใช้ของอัครสาวกเปาโลและผู้ทำการร่วมกันกับเขา การได้เดียวกันมีความรุนแรงมากขึ้นจนอัครสาวกเปาโลว่ากล่าวอัครสาวกเปโตรอย่างเปิดเผยว่าเขาก่อให้เกิดการแบ่งแยกกันในหมู่พี่น้อง “แต่เมื่อเคฟาสมถึงอันโทโอกแล้ว ข้าพเจ้าก็ได้คัดค้านท่านซึ่งๆ หน้า เพราะว่าท่านทำผิดแน่ ด้วยว่าก่อนที่คนของยากอบมาถึงนั้น ท่านได้กินอยู่ด้วยกันกับคนต่างชาติ แต่พอคนพวกนั้นมาถึง ท่านก็ปลีกตัวออกไปอยู่เสียต่างหาก เพราะกลัวพวกที่ถือพิธีเข้าสู่น้ำ และพวกยิวคนอื่นๆ ก็ได้แสวงทำตามท่าน แม้แต่บารนาบัสก็หลงแสวงทำตามคนเหล่านั้นไปด้วย แต่เมื่อข้าพเจ้าเห็นว่า เราไม่ได้ประพฤติตรงตามความจริงของชาวประเสริฐนั้น ข้าพเจ้าจึงว่าแก่เคฟาสดต่อหน้าคนทั้งปวงว่า ‘ถ้าท่านเองซึ่งเป็นพวกยิว ประพฤติตามอย่างคนต่างชาติ ไม่ใช่ตามอย่างพวกยิว เหตุไฉนท่านจึงบังคับคนต่างชาติให้ประพฤติตามอย่างพวกยิวเล่า’ “ (กาลาเทีย 2:11-14)

การได้เดียวกันและแบ่งแยกกันมีเหตุเนื่องมาจากการเข้าสู่สู่น้ำ พี่น้องชาวยิวสอนว่าชาวต่างชาติไม่อาจได้รับความรอดหากไม่เข้าสู่สู่น้ำ ในการแก้ไขปัญหานี้ มีการเรียกประชุมสภาอัครสาวกในกรุงเยรูซาเล็ม **สภานี้ได้กำหนดภารกิจที่แท้จริงของคริสตจักรบนโลกนี้ในครั้งนั้นเป็นครั้งสุดท้าย**

บันทึกเกี่ยวกับการประชุมนี้มีอยู่ในกิจการบทที่ 15 คำตัดสินอย่างเป็นทางการเป็นเอกฉันท์ในการประชุมอัครสาวกนี้ทำให้เราทราบ **ภารกิจที่สมบูรณ์ของคริสตจักรในน้ำพระทัยของพระเจ้า** “ครั้นจบแล้วและนั่งอยู่ยากอบจึงกล่าว ว่า ‘พี่น้องทั้งหลาย ขอฟังข้าพเจ้า สิเมโอนได้บอกแล้วว่า พระเจ้าได้ทรงเยี่ยมเยียนคนต่างชาติครั้งแรก เพื่อจะทรงเลือกชนกลุ่มหนึ่งออกจากเขาทั้งหลายให้เป็นของพระองค์ คำของผู้เผยพระวจนะก็สอดคล้องกับเรื่องนี้ ดังที่ได้เขียนไว้แล้วว่า “ภายหลังเราจะกลับมา และเราจะสร้างพลับพลาของดาวิดซึ่งพังลงแล้วขึ้นใหม่ ที่ร้างหักพังนั้นเราจะก่อกำขึ้นอีก และจะตั้งขึ้นใหม่ เพื่อคนอื่นๆ จะได้แสวงหาองค์พระผู้เป็นเจ้า คือบรรดาคนต่างชาติซึ่งเราจองไว้ องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงแจ้งเหตุการณ์เหล่านี้ให้ทราบแต่โบราณกาลได้ตรัสไว้แล้ว” (กิจการ 15:13-18)

ตามพระวจนะของพระเจ้า สิ่งนี้จึงเป็นแผนการของพระเจ้าสำหรับคริสตจักร เป็นภารกิจที่เราจะทำให้สำเร็จ

1. พระเจ้าทรงไม่ข้องเกี่ยวกับอิสราเอลในขณะที่ทรงนำชาวต่างชาติมาให้เป็นของพระองค์ “พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าเกรงว่าท่านจะอดความรู้ จึงอยากให้ท่านเข้าใจข้อความอันล้ำลึกนี้ คือเรื่องที่ว่าบางคนในพวกอิสราเอลมีใจแข็งกระด้างไป จนทำให้พวกต่างชาติได้เข้ามาครบจำนวน” (โรม 11:25)

พระเจ้าทรงกำหนดเวลาที่เรียกว่าเวลา “พวกต่างชาติได้เข้ามาครบจำนวน” เมื่อกำหนดเวลานั้นสำเร็จ งานของพระเจ้าในคริสตจักรจะสมบูรณ์ พระเยซูคริสต์จะเสด็จมาและรับคริสตจักรของพระองค์ออกไปจากโลก

2. **หลังจากนี้ (การทรงรับคริสตจักรขึ้นไป)** พระเจ้าจะเสด็จกลับมาและตั้งแผ่นดินของดาวิดขึ้นใหม่ในอิสราเอล (สร้างพลับพลาของดาวิดขึ้นใหม่) “และเมื่อเป็นดังนั้น พวกอิสราเอลทั้งปวงก็จะได้รับความรอด ตามที่มีคำเขียนไว้ในพระคัมภีร์ว่า **พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดจะเสด็จมาจากเมืองศิโยน และจะทรงกำจัดอธรรมให้สูญสิ้นไปจากยาโคบ และนี่แหละจะเป็นพันธสัญญาของเราทั้งหลาย เมื่อเรายกโทษบาปของเขา**” (โรม 11:26, 27) พระเยซูคริสต์จะปกครองบนบัลลังก์ของดาวิดในฐานะจอมกษัตริย์และจอมเจ้านาย ในเวลานี้ อิสราเอลทั้งหมด (ส่วนที่เหลือจากเวลาแห่งความทุกข์เวทนา) จะได้รับความรอดและชาติอิสราเอลจะเป็นหัวของประชาชาติทั้งหลาย ความรอดแห่งแผ่นดินสวรรค์หรือการปกครองของพระเจ้าบนโลกนี้จะเปิดให้แก่ชาวต่างชาติที่เหลืออยู่บนโลกในเวลานั้น พระเจ้าจะประทานความรอดให้แก่ผู้ที่มากรุงเยรูซาเล็มเพื่อนมัสการพระเยซูคริสต์ผู้ทรงเป็นเจ้านายและกษัตริย์ของเขา

วาระสุดท้ายของคริสตจักร

ตามข้อพระคัมภีร์ เมื่อยุคคริสตจักรกำลังจะสิ้นสุดลง คริสตจักรที่มีชีวิตและมีชัยชนะจะรอดการเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้า **ไม่มีข้อพระคัมภีร์ใดที่ระบุจำนวนของผู้ที่มีชีวิตอยู่ในเวลานั้น แต่เรารู้ว่าพระเจ้าทรงมีกลุ่มคนขนาดใหญ่ที่มีความสัตย์ซื่อจนถึงความตาย และรอดภัยเสียงแตรเพื่อที่จะเป็นขึ้นมาจากความตายเพื่อพบกับพระองค์กลางอากาศ**

ตามข้อพระคัมภีร์ คริสตจักรจะไม่อาจทำให้ทั้งโลกมาเชื่อพระเจ้าได้ แต่ยุคนี้จะเป็นเหมือนเช่นยุคอื่นๆ ก่อนหน้านั้น นั่นคือ จะจบลงด้วยการพิพากษา

ข้อพระคัมภีร์กล่าวถึงคริสตจักรในเวลาสุดท้ายไว้อย่างชัดเจนว่า “จงเขียนถึงทูตสวรรค์แห่งคริสตจักรที่เมืองเลาดีเซียว่า ‘พระองค์ผู้ทรงเป็นพระอาเมน ทรงเป็นพยานที่ซื่อสัตย์และสัตย์จริง และทรงเป็นปฐมเหตุแห่งสิ่งสรรพ’ ซึ่งพระเจ้าทรงสร้าง ได้ตรัสดังนี้ว่า ‘เรารู้จักแนวการกระทำของเจ้า เจ้าไม่เย็นไม่ร้อน เราใครให้เจ้าเย็นหรือร้อน เพราะเหตุที่เจ้าเป็นแต่อุ่นๆ ไม่เย็นและไม่ร้อน เราจะคายเจ้าออกจากปากของเรา เพราะเจ้าพูดว่า ‘เราเป็นคนมั่งมีได้ทรัพย์สมบัติมาก และเราไม่ต้องการสิ่งใดเลย’ เจ้าไม่รู้ว่าคุณเป็นคนแร้นแค้นเข็ญใจ เป็นคนขาดสน เป็นคนตาบอด และเปลือยกายอยู่ เราเตือนสติเจ้าให้ซื้อทองคำที่ปลอมให้บริสุทธิ์แล้วจากเรา เพื่อเจ้าจะได้เป็นคนมั่งมี และให้เจ้าซื้อเสื้อผ้าน้ำขาว เพื่อนุ่มนวลให้พ้นจากความอับอายที่เจ้าต้องเปลือยกายอยู่และซื้อยาทาตาของเจ้า เพื่อเจ้าจะได้แลเห็น เรารักผู้ใดเราก็ตักเตือนและตีสอนผู้นั้น เหตุฉะนั้นจึงมีความกระตือรือร้น และกลับใจเสียใหม่” (วิวรณ์ 3:14-19)

เราไม่อาจมองข้ามพระวาระของพระเจ้าเพราะต้องการที่จะให้มีการฟื้นฟูทั่วโลกได้ ข้อพระคัมภีร์เกี่ยวกับพระกายแห่งพันธสัญญาใหม่แสดงให้เห็นว่าคริสตจักรจะหันไปจากความจริงในเวลาก่อนที่จะเกิดความทุกข์เวทนา

เจ ดี เพ็นเทคอสต์ (J.D. Pentecost) กล่าวถึงการปฏิเสธความจริงตามพระคัมภีร์ 9 ประการ ซึ่งจะเป็นสภาพภายในคริสตจักรเพียงแต่ในนามในเวลาสิ้นยุค

1. การปฏิเสธ “องค์พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์” (ลูกา 17:26; 2ทิโมธี 3:4-5)
2. การปฏิเสธ “พระเยซูคริสต์ทรงเป็นพระเจ้า” (2เปโตร 2:1, 6; 1ยอห์น 2:18; 4:3)
3. การปฏิเสธ “การทรงรับคริสตจักรขึ้นไป” (2เปโตร 3:3-4)

4. การปฏิเสธ “ความเชื่อ” (1ทิโมธี 4:1,2; ยูดา 3)
5. การปฏิเสธ “คำสั่งสอน” (2ทิโมธี 4:3, 4; ทิตัส 2)
6. การปฏิเสธ “ชีวิตที่แยกออก” (2ทิโมธี 3:1-7)
7. การปฏิเสธ “เสรีภาพในพระเยซูคริสต์” (1ทิโมธี 4:3, 4)
8. การปฏิเสธ “การใช้ชีวิตที่บริสุทธิ์” (2ทิโมธี 3:1-8; ยูดา 18)
9. การปฏิเสธ “อำนาจการปกครองตามพระคัมภีร์” (2ทิโมธี 3:4)

เราจะได้เถียงกับพระเจ้าและไม่ยอมรับสิ่งที่พระคัมภีร์สอนเกี่ยวกับวาระสุดท้ายของคริสตจักรหรือ
เราจะกล่าวถึงเรื่องวาระสุดท้ายของคริสตจักรเพิ่มเติมในบทเรียนเรื่องสัญญาแห่งพันธสัญญาเก่าที่ยังไม่สำเร็จ

ส่วนที่ 2

การเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้า

คำนำ

หลังจากที่เข้าใจอย่างถูกต้องแล้วว่าใครอยู่ในคริสตจักร และภารกิจของคริสตจักรจนกว่าจะถึงเวลาที่ทรงรับคริสตจักรขึ้นไปคืออะไร ตอนนี้เราจะศึกษาเรื่องการเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้า

การเสด็จมาของพระเจ้าในสองเหตุการณ์แสดงให้เห็นการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญในการช่วยเหลือโลกนี้ของพระเจ้า

เหตุการณ์แรก คือ การเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อธรรมิกชนของพระองค์ เหตุการณ์นี้เป็นความหวังใจอันให้มีสุขของคริสตจักรที่ทำให้ภารกิจบนโลกของกายผู้ที่เชื่อนี้สำเร็จ นอกจากนี้ ยังทำให้พระประสงค์ของพระเจ้าในคริสตจักร ซึ่งคือ **การเลือกชนกลุ่มหนึ่งให้เป็นของพระองค์** สำเร็จอีกด้วย

เหตุการณ์ที่สอง คือ การเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้าพร้อมกับธรรมิกชนของพระองค์ เวลานี้จะเป็นเวลาที่ประเสริฐยิ่งกว่าสำหรับคริสตจักร เมื่อธรรมิกชนจะกลับมายังโลกนี้ในกายวิญญาณที่ประกอบด้วยสง่าราศีเพื่อปกครองและครอบครองร่วมกับองค์พระผู้เป็นเจ้า

บทที่ 3

การเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้าในสองเหตุการณ์

ที บี เบนส์

การเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้ายังโลกนี้ไม่ใช่เหตุการณ์เดียว ด้วยเหตุนี้จึงก่อให้เกิดความสับสนเป็นอย่างมากในกลุ่มชาวยิวและเหล่าสาวก และยังคงทำให้หลายคนในคริสตจักรทุกวันนี้สับสน ข้อพระคัมภีร์เก่ากล่าวไว้มากมายเกี่ยวกับการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์ในฤทธานุภาพและพระสิริเป็นอันมาก แต่ชาวยิวไม่ได้ตระหนักว่าพระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์ของพวกเขาเมื่อครั้งที่พระเยซูทรงปรากฏเป็นครั้งแรก พวกเขาสนใจในเรื่องการครอบครองด้วยสง่าราศีที่มีการพยากรณ์ไว้จนมองข้ามการเสด็จมาด้วยความอ่อนแอและการถ่อมใจอย่างสิ้นเชิง แม้ว่าหลายครั้งคำพยากรณ์เหล่านี้อยู่ในข้อพระคัมภีร์เดียวกันก็ตาม

ในหนังสือพระกิตติคุณเล่มต่างๆ เมื่อพระเยซูตรัสแก่เหล่าสาวก พระองค์มักจะตรัสเรื่องการเสด็จมาของพระองค์ในฤทธานุภาพและพระสิริ เมื่อเหล่าสาวกถามพระองค์ในมัทธิว 24:3 ว่า “สิ่งใดเป็นหมายสำคัญว่าพระองค์จะเสด็จมา” พวกเขาถามถึงความหวังของชนชาติอิสราเอล นั่นคือ การเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้าในครั้งที่สองเพื่อปกครองและครอบครองในฤทธานุภาพและพระสิริเป็นอันมาก

เหล่าสาวกมีความหวังเป็นอย่างยิ่งที่จะให้มีการตั้งแผ่นดินของพระเมสสิยาห์บนโลกนี้ ในกิจการ 1:6 เมื่อพระเยซูกำลังจะเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ พวกเขาถามพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า พระองค์จะทรงตั้งราชอาณาจักรขึ้นใหม่ให้แก่ชนอิสราเอลในครั้งนีหรือ” ในขณะที่พระเยซูเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ ทูตสวรรค์สององค์กล่าวว่า “พระเยซูของคัมภีร์ซึ่งทรงรับขึ้นไปจากท่านขึ้นไปยังสวรรค์นั้น จะเสด็จมาอีกเหมือนอย่างที่ท่านทั้งหลายได้เห็นพระองค์เสด็จไปยังสวรรค์นั้น” ในครั้งนี้ ก็เป็นการกล่าวถึงการเสด็จกลับมาของพระเจ้ายังโลกในฤทธานุภาพและพระสิริ

“แต่ในจดหมายฉบับต่างๆ มีข้อเท็จจริงอีกอย่างหนึ่ง ซึ่งเป็น “ข้อล้าลึก” ที่ทรงซ่อนไว้จากผู้เผยพระวจนะแห่งพระคัมภีร์เก่า และมีแต่พระเยซูเท่านั้นที่ทรงพูดปรายในเรื่องนี้ ส่วนหนึ่งของข้อล้าลึกนี้คือการเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้าแบ่งออกเป็นสองเหตุการณ์ ผู้เผยพระวจนะโดยส่วนใหญ่พยากรณ์เกี่ยวกับการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์เพียงลำพัง แต่มีผู้เผยพระวจนะคนหนึ่งประกาศว่า “แลพระยะโฮวาพระเจ้าของเราพระองค์จะเสด็จมากับด้วยพวกบริสุทธ์” (เศคาริยาห์ 14:5) ในที่นี้หรือที่อื่นๆ ในพระคัมภีร์เก่า ไม่ได้ระบุว่าพวกบริสุทธ์เหล่านี้คือใคร อย่างไรก็ตาม พระคัมภีร์ใหม่แสดงให้เห็นว่าในการปรากฏในสง่าราศีนี้ พระคริสต์จะเสด็จมาพร้อมกับธรรมิกชนของพระองค์ และธรรมิกชนเหล่านี้คือผู้เชื่อที่อยู่ในกายวิญญูณที่ประกอบด้วยสง่าราศีและเหมือนกับองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงฟื้นจากความตาย ถึงกระนั้น ก่อนที่พระเยซูจะเสด็จมาเพื่อครอบครองโลก ธรรมิกชนจะต้องได้รับขึ้นสู่สวรรค์ก่อน ตามจดหมายฉบับต่างๆ แสดงให้เห็นว่าการเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้าในครั้งแรกจะนำผู้ที่เชื่อไปกับพระองค์ และในครั้งที่สอง พระองค์จะเสด็จกลับมายังโลกพร้อมกับพวกเขาเหล่านั้น เมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงอยู่บนโลกนั้นยังไม่ถึงเวลาสำคัญข้อล้าลึกนี้ พระองค์จึงกล่าวถึงการเสด็จมาของพระองค์แบบทั่วไปโดยไม่แยความแตกต่างระหว่างสองเหตุการณ์ ดังนั้น เราจะเข้าใจคำสอนของพระองค์เกี่ยวกับเรื่องนี้ได้อย่างสมบูรณ์จากจดหมายฉบับต่างๆ เท่านั้น ซึ่งทำให้เราเห็นความสมบูรณ์แบบของพระเจ้าได้อย่างชัดเจน”

เหตุการณ์ที่ 1

การเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อธรรมิกชนของพระองค์

ในพระกิตติคุณสามเล่มแรก มีการอ้างถึงการเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้าทั้งสองส่วนแต่ผสมผสานกันจนลำดับของเหตุการณ์ไม่ชัดเจน

ในพระกิตติคุณเล่มที่สี่ การเสด็จกลับมาขององค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อธรรมิกชนของพระองค์ถือเป็นความหวังของเหล่าสาวก ในคืนที่พระเยซูถูกทรมาน พระองค์ตรัสว่า “อย่าให้ใจท่านทั้งหลายวิตกเลย ท่านวางใจในพระเจ้า จงวางใจในเราด้วย ในพระนิเวศของพระบิดาเรามีที่อยู่เป็นอันมาก ถ้าไม่มีเราคงได้บอกท่านแล้ว เพราะเราไปจัดเตรียมที่ไว้สำหรับท่านทั้งหลาย เมื่อเราไปจัดเตรียมที่ไว้สำหรับท่านแล้ว เราจะกลับมาอีกรับท่านไปอยู่กับเรา เพื่อที่เราอยู่ที่ไหนท่านทั้งหลายจะได้อยู่ที่นั่นด้วย” (ยอห์น 14:1-3) พระองค์ตรัสถ้อยคำเหล่านี้เพื่อปลอบโยนเหล่าสาวกเมื่อพระองค์จะจากไป พระองค์ตรัสแก่เขาว่าเมื่อพระองค์ไม่อยู่ พระองค์จะทรงเตรียมสถานที่ให้พวกเขาและจะกลับมาในไม่ช้าเพื่อรับพวกเขาไปอยู่กับพระองค์

มักจะมีผู้เข้าใจความนี้เพื่ออ้างถึงสถานที่อยู่ของผู้ที่เชื่อหลังจากตายแล้ว อย่างไรก็ตาม เมื่อดูจากข้อพระคัมภีร์อื่นๆ แล้ว การแปลความเช่นนั้นไม่มีเหตุผลอันสมควร เพราะเหล่าสาวกทราบเกี่ยวกับการฟื้นจากความตายและทราบว่าวิญญาณจะแยกออกจากร่างและอยู่ในความสุข เหมือนเช่น ลาดาร์ส หรืออยู่ในความทรมาน เหมือนเช่น เศรษฐี ดังนั้น หากว่าพระเยซูเพียงแต่ตรัสแก่เขาว่าหลังจากตายไป วิญญาณของเขาจะได้ไปอยู่กับพระองค์ในเมืองบรมสุขเกษม พระองค์ก็ได้ตรัสแก่เขาในสิ่งที่เขารู้อยู่แล้ว ยิ่งกว่านั้น ในเรื่องเกี่ยวกับความตาย มีคำกล่าวจากผู้เชื่อจะไปอยู่กับพระเยซู ไม่ใช่พระเยซูจะเสด็จมาเพื่อผู้ที่เชื่อ **ความหวังที่ประทานแก่เหล่าสาวกไม่ใช่เพื่อการเข้าสู่สภาพที่ไม่สมบูรณ์** เช่น การที่วิญญาณจะมีอยู่ แม้ว่าจะอยู่ในเมืองบรมสุขเกษมก็ตาม ข้อความนี้หมายถึงการครบถ้วน นั่นคือ การรวมกันที่สมบูรณ์อันจะเกิดขึ้น “เมื่อสิ่งซึ่งเนาเปื่อยนี้ จะสวมซึ่งไม่เนาเปื่อย และสภาพมดะนี้จะสวมสภาพอมดะ” เท่านั้น ความตายไม่ใช่ความหวังของผู้ที่เชื่อ แต่การได้ร่างกายนี้เป็นความหวังของผู้ที่เชื่อ “ถ้าเรือดินคือกายของเรานี้จะพังทำลายเสีย” เรายังมีหวังใน “ที่อาศัย...ที่มีได้สร้างด้วยมือมนุษย์ และตั้งอยู่เป็นนิรันดร์ในสวรรค์” เราไม่ต้องสงสัยเลยว่า เปาโลเต็มใจที่จะ “อยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้ามากกว่าอยู่ในร่างกายนี้” แต่ความปรารถนาของเขาคือ “มิใช่เพราะปรารถนาที่จะอยู่ตัวเปล่า แต่ปรารถนาจะสวมกายใหม่นั้น เพื่อว่าร่างกายของเราซึ่งจะต้องตายนั้นจะได้ถูกชีวิตอมดะกลืนเสีย” (2โครินธ์ 5:1-9) สภาพที่สมบูรณ์นี้เป็นความหวังของคริสเตียนอย่างแท้จริง และเมื่อตรัสเพื่อปลอบโยนเหล่าสาวก ด้วยสัญญาว่าจะเสด็จกลับมาและรับพวกเขาไปกับพระองค์ พระองค์ทรงหมายถึงการสำเร็จของความหวังนี้

ดังนั้น ข้อความนี้จึงสอนเราว่า การเสด็จกลับมาของพระเยซูเพื่อธรรมิกชนของพระองค์ ไม่ใช่เมื่อตายหรือเมื่อสิ้นโลก แต่ในเวลาที่เหมาะสมซึ่งไม่ทรงเผยออก เมื่อทุกคนจะได้อยู่ในสถานที่ที่พระองค์ได้เสด็จไปเพื่อจัดเตรียมสำหรับพวกเขา

เราจะต้องศึกษาว่าพระดำรัสขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรามีผลกระทบต่อจิตใจของเหล่าสาวกอย่างไรบ้าง เพราะในเวลานั้นเขามีความเข้าใจเพียงแค่นี้ จริงอยู่ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสถึงการเสด็จมาของพระองค์ในคำพยากรณ์อื่นๆ แต่คำพยากรณ์เหล่านี้ไม่ชัดเจน ในเรื่อง **การเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อธรรมิกชนของพระองค์ต่างไปจากการเสด็จมาของพระองค์ในฤทธานุภาพและพระสิริ และการเสด็จมาเพื่อธรรมิกชนจะมีขึ้นก่อนการเสด็จมาในฤทธานุภาพและพระสิริ** ในที่อื่นๆ พระเยซูทรงให้ความหวังในการเสด็จกลับมา โดยไม่ได้ตรัสว่าจะต้องมีอะไรเกิดขึ้นก่อนที่พระองค์จะเสด็จมาได้ ดังนั้น จึงมีการกล่าวถึงความหวังอย่างชัดเจน และอาจมีการแปลความที่ผิดพลาดได้เพียงเล็กน้อยเท่านั้น การบอกว่าความหวังที่กล่าวไว้ชัดเจนและแน่นอนเป็นความผิดพลาด และว่าการสรุปถ้อยคำที่มาจากพระเจ้าพระองค์เองเป็นการสรุปที่พระองค์ไม่ทรงต้องการให้เหล่าสาวกเข้าใจเป็นสิ่งที่ร้ายแรง ด้วยสติปัญญาของพระเจ้า พระองค์ทรงเห็นเหมาะสมที่จะปกปิดเวลานั้น และด้วยพระเมตตา พระองค์ทรงเห็นเหมาะสมที่จะให้เหตุการณ์นั้นล่าช้าไป แต่พระประสงค์ของพระองค์คือ เพื่อให้การเสด็จมาของพระองค์เป็นความหวังที่มีอยู่ตลอดและมีค่าสำหรับวิญญาณของผู้ที่เป็นของพระองค์

ในจดหมายฉบับต่าง ๆ พระวิญญาณได้ทรงเปิดเผยให้เห็น “บรรดาการซึ่งพระเยซูได้ทรงตั้งต้นกระทำและสั่งสอน” ซึ่งเป็น “ข้อล้าลึก” เกี่ยวกับการเสด็จมาเพื่อธรรมิกชนที่ซ่อนไว้ในพระดำรัสของพระเจ้าจนถึงเวลานี้ได้เปิดเผยออกอย่าง

ชัดเจนเป็นครั้งแรก จุดหมายฉบับแรกสุดคือจุดหมายฉบับแรกที่เขียนไปยังชาวเธสะโลนิกา เปาโลได้ใช้เวลาสามหรือสี่สัปดาห์แรกในเธสะโลนิกา เพราะ “ท่านได้อ้างข้อความในพระคัมภีร์โต้ตอบกับเขาได้สามวันสะบาโต” เท่านั้น (กิจการ 17:2) และคำสั่งสอนทั้งหมดที่ให้แก่ผู้ที่เชื่อเกิดขึ้นจากระยะเวลาช่วงสั้นๆ นั้น และจากจุดหมายฉบับแรกไม่นานหลังจากนั้น ดังนั้น จึงน่าสนใจที่จะศึกษาความจริงที่พวกเขาได้รับ และสังเกตผลกระทบของความจริงนั้น โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงให้ข้อมูลในเรื่องนี้อย่างสมบูรณ์ อัครสาวกมีความยินดีใน “ความเชื่อของท่านที่แสดงออกเป็นการกระทำ และความรักที่ท่านเต็มใจทำงานหนัก และความพากเพียรซึ่งเกิดจากความหวังในพระเยซูคริสต์เจ้าของเรา” พวกเขา “เป็นแบบอย่างแก่คนที่เชื่อแล้ว” ไม่เพียงแต่ในมาซิโดเนียและอากายาเท่านั้น แต่ในทุกที่ ทุกคนเข้าใจว่าชาวเธสะโลนิกาที่เชื่อพระเจ้าเหล่านี้ได้ **“ละทิ้งรูปเคารพและหันมาหาพระเจ้าเพื่อรับใช้พระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่และเที่ยงแท้ และรอคอยพระบุตรของพระเจ้าจากสวรรค์”** (1 เธสะโลนิกา 1:9, 10) ทั้งสองประการนี้เป็นลักษณะของคริสตจักรเธสะโลนิกา เราจะกล่าวได้ใหม่ว่าพวกเขาเป็นตัวอย่างลักษณะของคริสเตียนในปัจจุบัน อาจจะต้องบอกว่าผู้เชื่อทุกคนคาดหวังว่าพระเยซูจะเสด็จมาจากสวรรค์และพระองค์จะเสด็จมาอย่างไม่ต้องสงสัย แต่เมื่อมองดูคริสเตียนสมัยใหม่แล้ว จะไม่เห็นว่าคุณภาพไม่ถือเรื่องนี้เป็นเรื่องสำคัญ การแสดงออกนั้นแสดงให้เห็นส่วนที่เหลือของจุดหมายที่ได้แสดงไว้อย่างชัดเจน ในกลุ่มชาวเธสะโลนิกานี้ ความหวังไม่ได้เป็นเพียงการคาดหวังที่ห่างไกลว่าพระเจ้าจะเสด็จกลับมาเมื่อสิ้นโลก แต่เป็น **ความหวังที่จะเกิดขึ้นในไม่ช้า** ซึ่งส่งผลต่อความคิด ความรู้สึก การใช้ชีวิตของพวกเขา **ความหวังที่ชัดเจนและมีอำนาจมากจนถึงจุดความสนใจของ “คนที่เชื่อแล้วในแคว้นมาซิโดเนียและแคว้นอากายา”**

ทั้งนี้ ไม่ใช่ความเข้าใจผิดอันเกิดจากความไม่รู้ที่ไม่สมบูรณ์ อัครสาวกเปาโลบันทึกเกี่ยวกับการรอคอยของพวกเขา **นอกเหนือไปจากการหันมาหาพระเจ้า** **ว่าเป็นคำพยากรณ์ที่ชัดเจน** ในบทที่สี่ เปาโลกล่าวถึงการเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้าไว้เช่นนี้ “ในข้อนี้เราขอบอกให้ท่านทราบ ตามพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าว่า **เราผู้ยังเป็นอยู่และคอยองค์พระผู้เป็นเจ้าเสด็จมา** จะล่วงหน้าไปก่อนคนเหล่านั้นที่ล่วงหลับไปแล้วก็หาไม่ ด้วยว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าจะเสด็จมาจากสวรรค์ด้วยพระดำรัสสั่ง ด้วยสำเนียงเรียกของเทพดีและด้วยเสียงแตรของพระเจ้า และคนทั้งปวงในพระคริสต์ที่ตายแล้วจะเป็นขึ้นมาก่อน หลังจากนั้นเราทั้งหลายซึ่งยังเป็นอยู่ จะถูกรับขึ้นไปในเมฆพร้อมกับคนเหล่านั้น และจะได้พบองค์พระผู้เป็นเจ้าในฟ้าอากาศ อย่างนั้นแหละ เราก็จะอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นนิรันดร์ เหตุฉะนั้นจงปลอบใจกันด้วยถ้อยคำเหล่านี้เถิด” (1 เธสะโลนิกา 4:15-18) พระเยซูตรัสแก่เหล่าสาวกว่า พวกเขาจะต้องรอคอยการเสด็จกลับมาของพระองค์ พระวิญญาณบริสุทธิ์ตรัสว่าผู้เชื่อที่ยังเป็นอยู่อาจจะอยู่ถึงเวลานั้น พระองค์เทียบ “เราทั้งหลายซึ่งยังเป็นอยู่” กับ “คนเหล่านั้นที่ล่วงหลับไปแล้ว” คำว่า “เรา” ที่ใช้ในที่นี่มีความสำคัญอย่างไร ในที่นี้ พระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ได้เปิดเผยเวลาในการเสด็จกลับมาของพระคริสต์ แต่ถึงจะไม่มีเวลาที่แน่นอนไว้ พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงประทานความหวังที่พระองค์จะเสด็จกลับมาในไม่ช้าซึ่งพระเจ้าทรงให้ผู้ที่ยึดมั่นเอาไว้ หากพระองค์ไม่ประสงค์ให้พวกเขา รอคอยการเสด็จมาของพระองค์ในช่วงชีวิตของพวกเขา การใช้สรรพนามบุรุษที่หนึ่งจะไม่เพียงแต่ให้ความหมายเท่านั้น แต่ยังเป็นข้อผิดพลาดอีกด้วย

เปรียบเทียบถ้อยคำนี้กับพระดำรัสของพระผู้เป็นเจ้าของเรา พระเยซูตรัสว่า “เราจะกลับมาอีก” เปาโลกล่าวว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าจะเสด็จมาจากสวรรค์” พระเยซูตรัสว่า “รับท่านไปอยู่กับเรา” เปาโลกล่าวว่า ผู้เชื่อที่ยังเป็นอยู่ “จะถูกรับขึ้นไปในเมฆ... และจะได้พบองค์พระผู้เป็นเจ้าในฟ้าอากาศ” พระเยซูทรงสัญญาเพื่อที่ใจของเหล่าสาวกจะไม่กังวล เปาโลตักเตือนผู้เชื่อที่โศกเศร้าว่า “จงปลอบใจกันด้วยถ้อยคำเหล่านี้เถิด” ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเมื่อเทียบข้อความเหล่านี้แล้ว จะเห็นว่าหมายถึงเหตุการณ์เดียวกัน และเหตุการณ์นั้นคืออะไร ไม่ใช่เวลาสิ้นโลก เพราะเวลาสิ้นโลกจะเกิดขึ้นในช่วงชีวิตของคนรุ่นที่อยู่บนโลก ไม่ใช่ความตาย เพราะผู้มียังเป็นอยู่จะได้รับขึ้นไปโดยไม่ได้พบกับความตาย จึงไม่อาจเป็นอย่างอื่นไปได้ นอกจากการเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อรับคนของพระองค์ ตามพระสัญญาแห่งพระคุณที่พระองค์ประทานให้แก่เหล่าสาวกก่อนที่จะเสด็จจากไป

ถ้อยคำที่อัครสาวกเปาโลกล่าวแก่คริสตจักรโครีนธ์มีความคล้ายคลึงกัน และมีความหนักแน่นกว่าในหลายแห่ง เปาโลกล่าวว่า “ดูก่อนท่านทั้งหลาย ข้าพเจ้ามีความล้าลึกที่จะบอกแก่ท่าน คือว่าเราจะไม่ล่วงหลับหมดทุกคน แต่เราจะถูกเปลี่ยนแปลงใหม่หมด ในชั่วขณะเดียว ในพริบตาเดียว เมื่อเปาโลตรัสสุดท้าย เพราะว่าเรามีเสียงแตร และคนที่ตายแล้วจะเป็นขึ้นมาปราศจาก

เนาเปื่อย แล้วเราทั้งหลายจะถูกเปลี่ยนแปลงใหม่” (1โครินธ์ 15:51, 52) ในที่นี้ เปาโลได้บอกแก่เราอย่างชัดเจนเกี่ยวกับสิ่งที่อยู่ในจดหมายถึงเอเธสโลนิกันนั้น เราจะสรุปได้อย่างมั่นใจว่า ผู้ที่ยังเป็นอยู่เมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าเสด็จมาเพื่อธรรมิกชนของพระองค์นั้นจะไม่ตาย แต่จะได้ถูกเปลี่ยนแปลง แต่การเสด็จมานี้ไม่ใช่ในเวลาสิ้นโลกหรือ ให้เรามาดูข้อพระคัมภีร์อย่างใกล้ชิด ในที่นี้ไม่มีการกล่าวถึงการฟื้นขึ้นมาของผู้ที่ไม่เชื่อ ดังนั้น คนสองกลุ่มในที่นี้คือ ผู้เชื่อที่จะยังเป็นอยู่ในเวลาที่เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นและผู้เชื่อที่ตายไปแล้ว อัครสาวกเปาโลถือว่าตนเองและคนอื่นๆ ที่เขาได้เขียนไปถึงนั้นอยู่ในกลุ่มใด ไม่ใช่กับผู้ที่ตายแล้ว แต่ผู้ที่ยังเป็นอยู่ หากเขาจะพูดว่าทั้งตัวเขาและคนอื่นๆ นั้นจะอยู่ในหลุมฝังศพ เขาคงจะกล่าวว่า “เมื่อเปาตร และเราจะฟื้นขึ้นจากเนาเปื่อย และผู้ที่เป็นอยู่จะถูกเปลี่ยนแปลง” ดังนั้น การสั่งสอนในปัจจุบันที่ไม่ถูกต้องกล่าวเช่นนั้น พระวิญญาณบริสุทธิ์ตรัสในสิ่งที่ตรงกันข้าม โดยจัดกลุ่มคนในปัจจุบันเป็นผู้ที่ยังเป็นอยู่ในเวลาที่พระเจ้าเสด็จมา **เปาโลใช้ถ้อยคำเหล่านี้เพื่อหวังของการเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้าจะคงอยู่ในใจของผู้ที่เชื่ออยู่เสมอ**

เราได้ศึกษาคำสอนในพระคัมภีร์เกี่ยวกับการเสด็จกลับมาขององค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อธรรมิกชนที่ยังเป็นอยู่กันแล้ว ถ้อยคำที่เขียนไว้มีความชัดเจน โดยชี้ให้เห็นความหวังใจที่จะเกิดขึ้นในไม่ช้า และแม้จะไม่มีการระบุวันเอาไว้ แต่ก็กล่าวว่าเหตุการณ์นี้เป็นสิ่งที่ผู้เชื่อควรจะต้องคอยอยู่อย่างแน่วแน่ พระเจ้าไม่ทรงกล่าวซ้ำและไม่มีที่ใดที่กล่าวคำสั่งสอนนี้ไว้ครบถ้วนอีก แต่จดหมายฉบับต่างๆ ได้พาดพิงถึงเหตุการณ์นี้หลายครั้ง และเราสามารถรวบรวมความจริงที่มีคำเหล่านี้ได้ การอ้างอิงถึงเหตุการณ์นี้แสดงให้เห็นว่าคริสเตียนในยุคแรกมีความคุ้นเคยกับความหวังนี้เป็นอย่างมาก เป็นสิ่งที่อยู่ในความคิดและใจของพวกเขา และเราควรจะต้องศึกษาเกี่ยวกับความคิดเห็นของสาวกเกี่ยวกับการเสด็จมาของพระเยซู ความคาดหวังว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าจะเสด็จกลับมาในไม่ช้า มักจะใช้เป็นสิ่งที่กระตุ้นเพื่อการเตือนสติ การประมาทตนและความมีธรรมในการดำเนินชีวิต ดังนั้น หลังจากตกเตือนในหลายโอกาส อัครสาวกเปาโลจึงเขียนไว้ว่า “นอกจากนี้ท่านควรระวังกาลสมัยว่า บัดนี้เป็นเวลาที่เรามาจะตื่นจากหลับแล้ว **เพราะว่าเวลาที่เราจะรอดนั้นใกล้กว่าเวลาที่เราได้เริ่มเชื่อนั้น** กลางคืนล่วงไปมากแล้ว และรุ่งเช้าก็ใกล้เข้ามา เราจึงเลิกการกระทำของความมืด และจงสวมเครื่องอาวุธของความสว่าง” (โรม 13:11, 12) คำว่า “รอด” ในที่นี้คือ สิ่งใกล้เข้ามา และคำถามคือว่า “รอด” หมายถึงอะไร คำตอบไม่ใช่การหันจากความบาปหรือการให้อภัยความบาป เพราะสิ่งเหล่านี้ไม่ใช่ความหวัง แต่เป็นส่วนที่เราได้มีแล้ว ผู้ที่เชื่อ “ในพระคริสต์” จะไม่ได้ถูกกล่าวโทษหรือตัดออกอยู่ต่างหากจากพระเจ้า ไม่ใช่ความตาย เพราะอย่างน้อยที่สุดไม่มีการอธิบายถึงความตายในที่อื่นๆ เหมือนเช่นนี้ ไม่ใช่เวลาสิ้นโลกเพราะชาวโรมทราบอยู่แล้วว่าเป็นเหตุการณ์ที่ยังอยู่ใกล้

ดังนั้นแล้ว “รอด” ในที่นี้หมายถึงอะไร ในหนังสือฮีบรู “**ความรอด**” มีความเกี่ยวข้องกับการเสด็จมาของพระเจ้า **“เป็นครั้งที่สอง”** ในการเสด็จมาครั้งแรก พระองค์ทรงนำความผิดบาปออกไป พระองค์จะ “ปรากฏเป็นครั้งที่สอง” ไม่ใช่แก่โลกนี้ แต่แก่ “บรรดาผู้ที่รอดโดยพระองค์ด้วยใจจดจ่อให้**ได้รับความรอด**” ผู้ที่เชื่อทุกคนรอดโดยพระเยซู และข้าพเจ้าไม่สงสัยเลยว่าทุกคนในที่นี้ก็รวมอยู่ในนั้นด้วย **“ความรอด” จึงเกิดขึ้นในการเสด็จมาเป็นครั้งที่สอง**

ในหนังสือฮีบรู ได้กล่าวว่า **“ความรอด” ที่ใกล้จะมาถึงแล้วนั้นเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นเพราะการเสด็จมาของพระเยซูเพื่อธรรมิกชนของพระองค์** ดังนั้นจึงอาจมีคำถามว่า แล้วเช่นนั้นหนังสือโรมกล่าวไว้ว่าอย่างไร ขอให้เรามาดูข้อความนี้ “และไม่ใช่เท่านั้น แต่เราทั้งหลายเองด้วย ผู้ได้รับพระวิญญาณเป็นผลแรก ตัวเราเองก็ยังคงคร่ำครวญคอยการที่พระเจ้าทรงให้เป็นบุตร คือที่ทรงให้กายของเราทั้งหลายรอดตาย เหตุว่า**เราทั้งหลายรอดแม้เป็นเพียงความหวังใจ** แต่ความหวังใจในสิ่งที่เราเห็นได้ หากเป็นความหวังใจไม่ ด้วยว่าใครเล่าจะยังหวังในสิ่งที่เขาเห็น” (โรม 8:23, 24) คำว่า “รอด” ในที่นี้ไม่ใช่แค่ความปลอดภัยหรืออิสระจากการปรับโทษ ซึ่งผู้ที่เชื่อได้รับแล้ว แต่เป็นความหวังที่เขารอดและคร่ำครวญถึง แม้ว่าจะมี “ผลแรกแห่งพระวิญญาณ” แล้วก็ตาม ความหวังนี้ไม่ใช่ความตายของร่างกายหรือวิญญาณจะได้อาศัยอยู่กับพระเยซู แต่คือ **“การที่พระเจ้าทรงให้เป็นบุตร คือที่จะทรงให้กายของเราทั้งหลายรอดตาย”** ผู้ที่เชื่อเป็นผู้ที่ “ได้ทรงตั้งไว้ให้เป็นตามลักษณะพระฉายแห่งพระบุตรของพระองค์” (โรม 8:29) พวกเขา “ได้รับพระวิญญาณผู้ทรงให้เป็นบุตรของพระเจ้า ให้เราทั้งหลายร้องเรียกว่า ‘อับบา’ คือพระบิดา” แต่กายยังไม่ได้เปลี่ยนเป็นตามพระฉายของพระคริสต์ และงานในการรับเป็นบุตรยังไม่สมบูรณ์จนกว่ากายนี้จะได้รับรอด ดังนั้นนี่คือสิ่งที่เรารอดคือเป็น “ความรอด” ที่เราหวังไว้ การที่ “กายของเราทั้งหลายรอดตาย” คือสิ่งที่พระคริสต์จะทำให้เกิดขึ้นเมื่อพระองค์เสด็จมาเพื่อ

ธรรมิกชนของพระองค์ เมื่อผู้เชื่อที่ยังเป็นอยู่ “จะถูกเปลี่ยนแปลงใหม่หมด ในช่วงระยะเวลาเดียว ในพริบตาเดียว” หรือดังที่กล่าวไว้ใน 1 เธสะโลนิกาว่า “เราทั้งหลายซึ่งยังเป็นอยู่ จะถูกรับขึ้นไปในเมฆพร้อมกับคนเหล่านั้น และจะได้พบองค์พระผู้เป็นเจ้าในฟ้าอากาศ” ดังนั้น คำว่า “รอด” ในหนังสือโรมเหมือนเช่นในหนังสือฮีบรู คือการเปลี่ยนแปลงในผู้ที่เชื่อเมื่อพระเยซูเสด็จกลับมา **รับเขาไปจากโลกนี้** แล้วมีการกล่าวถึง คำว่า “รอด” นี้อย่างไร เป็นความหวังที่อยู่ไกลซึ่งจะเกิดขึ้นในระยะเวลาอันยาวนานหลังจากนี้ หรือ ไม่ใช่ แต่เป็นความหวังที่มีชีวิตอยู่ก่อนจะเกิดขึ้นในเวลาใดก็ได้ และในอนาคตอันใกล้ซึ่งคริสเตียนจะต้องเฝ้าระวังและเตือนสติกันและกัน ทั้งนี้ แน่ใจว่าเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นในเวลาอันใกล้ เพราะในความคิดของพระเจ้า หนึ่งวันเหมือนหนึ่งพันปี และหนึ่งพันปีก็เป็นเหมือนหนึ่งวัน เวลาและฤดูกาลอยู่ในอำนาจของพระองค์ และหน้าที่ของผู้ที่เชื่อไม่ใช่การคำนวณเวลาแต่จะต้องรอดคอยการเสด็จกลับมาขององค์พระผู้เป็นเจ้า ด้วยสติปัญญาและพระคุณของพระเจ้า พระองค์อาจเลื่อนวันเวลาออกไป แต่สำหรับคริสตจักรแล้ว ความหวังควรจะเป็นสิ่งที่อยู่ในเวลานี้เสมอ

เพราะความหวังนี้เป็นสิ่งที่อาจเกิดขึ้นได้ในทันที จึงเป็นเหตุในการเตือนไม่ให้หมกมุ่นกับสิ่งของของโลกนี้ คนทั้งหลายได้รับคำตักเตือนว่า “จงให้จิตใจที่อ่อนสุภาพ (ยอมจำนน) ของท่านประจักษ์แก่คนทั้งปวง องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงอยู่ใกล้แล้ว” (ฟิลิปปี 4:5) การพยากรณ์ถึงการที่องค์พระผู้เป็นเจ้าจะเสด็จกลับมาในไม่ช้ามิใช่เพื่อตรวจสอบสิทธิของตนและตรวจสอบตนเอง เพราะไม่ใช่การตักเตือนให้ยอมจำนนโดยทั่วไป แต่เป็นการตักเตือนตามความจริงที่ว่าพระเจ้าทรงอยู่ใกล้แล้ว สำหรับผู้เชื่อชาวฟิลิปปีแล้ว ความหวังนี้เป็นความหวังที่มีอยู่จริง

จดหมายที่เขียนถึงทิตัสก็มีความคล้ายคลึงกัน คือ “เพราะว่าพระคุณของพระเจ้าซึ่งทรงนำคนทั้งปวงให้ถึงที่รอดมาปรากฏแล้ว สอนเราให้รู้ว่าควรละทิ้งความอธรรมและโลกีย์ตัณหา และประกอบชีวิตอย่างมีสติสัมปชัญญะอย่างยุติธรรมและอย่างธรรมในปัจจุบัน ให้คอยท่ารับความหวังใจอันให้มีสุข และการสำแดงสง่าราศีของพระเจ้าใหญ่ยิ่ง คือพระเยซูคริสต์เจ้าผู้ช่วยให้รอดของเรานั้น” (ทิตัส 2:11-13) สองสิ่งที่ต้องรอดคอยคือ “ความหวังใจอันให้มีสุข” และ “การสำแดงสง่าราศีของพระเจ้าใหญ่ยิ่ง คือ พระเยซูคริสต์เจ้าผู้ช่วยให้รอดของเรา”

ในเครื่องหมายคำพูดข้างต้น เราได้เห็นว่ามีการใช้ “ความหวังใจอันให้มีสุขนี้” อยู่เสมอเพื่อให้เกิดความบริสุทธิ์และความชอบธรรมในการดำเนินชีวิตของบุคคล นอกจากนี้ ยังใช้เพื่อให้เกิดความมั่นคงในความเชื่อในพวกผู้รับใช้ ความหวังใจนี้เป็นรั้วที่พระเจ้าทรงประทานไว้เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดความชั่วร้ายภายในคริสตจักร รวมทั้งป้องกันความชั่วของโลกโดยรอบอีกด้วย ความเสื่อมเสียและความชั่วร้ายที่น่ากลัวปรากฏอยู่ในธียาทிர่า และพระเจ้าทรงเตือนว่าจะลงโทษแต่ในความล้มเหลวนั้น มีผู้ที่ส่ายมือ ซึ่งพระเจ้าทรงเรียกว่า “สำหรับพวกเจ้าที่เหลื่ออยู่ที่เมืองธียาทிர่า ผู้ไม่ถือคำสอนนี้และไม่รู้จักสิ่งที่เขาเรียกว่า ความล้าลึกของซาตานนั้น เราขอบอกว่าคุณจะไม่มอบภาระอื่นให้เจ้า แต่สิ่งที่เจ้ามีอยู่แล้วนั้น จงยึดไว้ให้มั่นคงกว่าเราจะมา” (วิวรณ์ 2:24, 25) คริสตจักรที่เมืองฟีลาเดลเฟียมีความอ่อนแอ แต่ยังคงอยู่ในความจริงแม้จะมีการต่อสู้ขัดขวาง พระเจ้าทรงเขียนไปยังคริสตจักรนั้นว่า “เราจะมาในเร็วๆ นี้ จงยึดมั่นในสิ่งที่เจ้ามี เพื่อไม่ให้ผู้ใดชิงเอามงกุฏของเจ้าไปได้” (วิวรณ์ 3:11) รอบๆ นั้นมีความอ่อนแอและความชั่ว แต่ผู้ที่ส่ายมือได้รับคำให้ “ยึดมั่น” สิ่งที่เขาจะมี แต่จะต้องยึดมั่นจนถึงเมื่อใด ในที่หนึ่ง กล่าวว่า “จนกว่าเราจะมา” ในอีกที่หนึ่งได้ให้ความหวังไว้ว่า “เราจะมาในเร็วๆ นี้”

หมายเหตุของกาลสุดท้าย

แต่การเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้ายังมีความหมายอีกอย่างหนึ่ง ทั้งนี้ เราขอเตือนผู้เชื่อที่ไม่เห็นว่าการเสด็จมานี้เป็นเรื่องจริงจัง หมายเหตุของกาลสุดท้ายนั้นคือการดูถูกและล้อเลียนคำสั่งสอนนี้ “จงรู้ชื่อนี้ก่อนคือ ในกาลสุดท้ายคนที่ชอบเยาะเย้ยจะเกิดขึ้น และประพฤติตามใจปรารถนาของตน และจะถามว่า ‘คำที่ทรงสัญญาไว้ว่าพระองค์จะเสด็จมานั้นอยู่ที่ไหน เพราะว่าตั้งแต่บรรพบุรุษหลับไปแล้ว สิ่งทั้งปวงก็เป็นอยู่เหมือนเป็นอยู่ตั้งแต่เดิมทรงสร้างโลก’ เพราะว่าเขาแกล้งลืมนี่เสีย คือโดยพระวจนะของพระเจ้า ฟ้าสวรรค์ได้อุบัติขึ้นตั้งแต่โบราณ และแผ่นดินโลกจึงได้เกิดขึ้นจากน้ำและมีน้ำล้อมรอบทุกด้าน ด้วยน้ำนั้นชาวโลกที่มีอยู่ในขณะนั้น ก็ได้ถูกทำลายให้พินาศไปเพราะน้ำท่วม และโดยพระวจนะเดียวกันนั้นเอง ท้องฟ้าและแผ่นดินโลกที่มี

อยู่ในปัจจุบันนี้ ก็มีไว้สำหรับให้ไฟเผาผลาญคือเก็บไว้จนกว่าจะถึงวันทรงพิพากษาและวันพิพากษาแห่งบรรดาทูรชน แต่ดูก่อนพวกที่รัก อย่าลืมนะความจริงข้อนี้เสีย คือวันเดียวของพระเจ้าเป็นเหมือนกับพันปี และพันปีก็เป็นเหมือนกับวันเดียว องค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ได้ทรงเฉื่อยช้าในเรื่องพระสัญญาของพระองค์ ตามที่บางคนคิดนั้น แต่พระองค์ได้ทรงอดกลั้นพระทัยไว้ เพราะเห็นแก่ท่านทั้งหลาย มาช้านาน พระองค์ไม่ทรงประสงค์ที่จะให้ผู้หนึ่งผู้ใดพิพากษาเลย แต่ทรงปรารถนาที่จะให้คนทั้งปวงกลับใจเสียใหม่ แต่ว่าวันขององค์พระผู้เป็นเจ้านั้น จะมาถึงเหมือนอย่างขโมยแอบย่องมา และในวันนั้น ท้องฟ้าจะลวงเสียไปด้วยเสียงที่ดังกึกก้อง และโลกธาตุดจะสลายไปด้วยไฟ และแผ่นดินโลกกับสิ่งสรรพที่มีอยู่ในโลกนั้น จะต้องไหม้เสียสิ้น” (2 เปโตร 3:3-10)

หากการเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นความหวังใจอันให้มีสุขของผู้ที่เชื่อ สำหรับผู้ที่อ้างตนว่าเป็นคริสเตียน ก็เป็นจุดสิ้นหวัง เป็นการปิดประตูแห่งพระคุณ เก็บคนเหล่านั้นไว้เพื่อนำไปสู่วันขององค์พระผู้เป็นเจ้าเมื่อพระองค์เสด็จมาเพื่อ “จะลงโทษสนองคนเหล่านั้นที่ไม่รู้จักพระเจ้า” และในเวลาที่มีตมมายิ่งขึ้นเมื่อวันนั้นจะจบลงในการไกลาผลของโลกและการตัดสินที่พระที่นั่งใหญ่สีขาว อัครสาวกเปโตรกล่าวถึงผู้ที่อ้างตนว่าเป็นคริสเตียนโดยพยากรณ์ว่า ในกาลสุดท้าย การเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้าจะเป็นสิ่งที่ถูกดูถูก คนทั้งหลายจะให้ความสนใจโลกรอบๆ ประกาศว่าทุกสิ่งเป็นที่เจริญขึ้น และไม่เห็นการเปลี่ยนแปลง อนิจจาพวกเขา “แกลังลืมข้อนี้เสีย” เหมือนเช่นเวลาก่อนที่น้ำจะท่วม การดูถูกป้องกันไม่ให้น้ำท่วมกวาดเอาผู้เยาะเย้ยไปหรือ เช่นนั้นแล้ว การดูถูกจะไม่หยุดพระเจ้าในการพิพากษาโลกที่มนุษย์ไว้วางใจ ทั้งนี้ อาจจะถูกเหมือนว่าเป็นความล่าช้าที่ยาวนาน เพราะเวลาของพระเจ้าไม่เหมือนมนุษย์ แต่พระเจ้าไม่ได้ลืมสัญญาของพระองค์ หากพระองค์ให้การนั้นสำเร็จอย่างล่าช้า ก็เพื่อที่ผู้ที่เกลียดชังพระคุณของพระองค์จะได้ถูกรวบรวม ไม่ใช่เพื่อให้คนหนึ่งคนใดพิพากษา แต่ให้ทุกคนได้กลับใจใหม่ เมื่อเวลานั้นมาถึง พระสัญญาจะสำเร็จ และวันน่ายศยศของพระเจ้าจะมาถึงเหมือนกับขโมยในเวลากลางคืน เพื่อทำลายผู้ที่ถูกทิ้งไว้เบื้องหลัง

การดูถูกนี้เป็นสิ่งที่เราเห็นอยู่รอบตัวไม่ใช่หรือ แต่น่าเศร้ายิ่งกว่าที่เห็นบุตรที่แท้จริงของพระเจ้าหลายคนเพิ่มการดูถูกและไม่เชื่อ ด้วยระบบปกครองคริสตจักรของตน ความคิดและแบบแผนการประพฤติของโลกนี้ โดยถามคำถามที่ว่า สัญญาเกี่ยวกับการเสด็จกลับมาของพระเจ้าอยู่ที่ไหน ด้วยความไม่เชื่อ หรือไม่ใส่ใจในคำถามนั้นเลย

เหตุการณ์ที่ 2

การเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้าพร้อมกับธรรมิกชนของพระองค์

ข้อความที่อ้างถึงในการศึกษาก่อนหน้านี้เป็นการบรรยายถึงเหตุการณ์แรก (การที่พระเยซูเสด็จมาเพื่อธรรมิกชนของพระองค์) เท่านั้น เหตุการณ์ที่สอง ซึ่งคือ การที่พระเยซูเสด็จกลับมาพร้อมกับธรรมิกชนของพระองค์ เป็นสิ่งที่มีการกล่าวถึงบ่อยครั้งว่า “การปรากฏ” “การสำแดง” หรือ “การปรากฏชัดเจน” ขององค์พระผู้เป็นเจ้า และเป็นคำสั่งสอนที่มีการกล่าวถึงไม่เฉพาะในพระคัมภีร์ใหม่เหมือนเช่นการเสด็จมาในเหตุการณ์แรก ในทางกลับกัน เราจะเห็นต่อไปว่า การเสด็จกลับมาของโลกนี้ของพระเยซูในฤทธานุภาพและพระสิริเป็นใจความสำคัญที่สุดในคำสั่งสอนในพระคัมภีร์เก่า และในพระคัมภีร์ใหม่ มีการกล่าวเพิ่มเติมว่า เมื่อพระองค์เสด็จกลับมา พระองค์จะเสด็จมาพร้อมกับผู้ที่ทรงรับขึ้นไปพบกับพระองค์กลางอากาศในเวลาก่อนหน้านั้น พระเจ้าจะต้องเสด็จกลับมาเพื่อธรรมิกชนของพระองค์ก่อนที่จะพวกเขาจะกลับมาพร้อมกับพระองค์ในสง่าราศี ข้าพเจ้าต้องการแสดงให้เห็นว่า ไม่ว่าจะการเสด็จมานี้จะเกิดขึ้นเมื่อไรและอย่างไร ธรรมิกชนจะได้ปรากฏกับพระองค์ ดังนั้น จึงพิสูจน์ว่า **พวกเขาจะต้องได้รับขึ้นไปสู่สวรรค์ในเวลาก่อนหน้านั้นก่อน**

ในสวดที่ที่สอง มีการกล่าวถึงการเสด็จกลับมาของพระเยซู บรรดาประชาชาติติดกบฏ ชนชาติทั้งหลายปองร้ายกัน กษัตริย์และผู้ปกครองแห่งแผ่นดินโลกปรักหักงอต่อผู้พระเจ้าและผู้รับการเจิมของพระองค์ ในเวลานั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าจะตรัสกับพวกเขาด้วยพระพิโรธ แม้ว่าเขาจะมีความเกี่ยวกราดกัน พระองค์ตรัสว่า พระองค์ทรงตั้งกษัตริย์ของพระองค์ไว้บนศิโยน ภูเขาศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ พระคริสต์ตรัสว่า “พระองค์ (พระเยซูฮาวาห์) รับสั่งกับข้าพเจ้าว่า ‘เจ้าเป็นบุตรของเรา วันนี้เราได้ให้กำเนิดแก่เจ้าแล้ว จงขอจากเราเถิด และเราจะมอบบรรดาประชาชาติ (ชาวต่างชาติ) ให้เป็นมรดกของเจ้า ตลอดทั้งแผ่นดินโลกให้เป็นกรรมสิทธิ์ของเจ้า เจ้าจะตีเขาให้แตกด้วยกระบองเหล็ก และฟาดให้แหลกเป็นชิ้นๆ ดุจภาชนะของช่างปั้นหม้อ’ ” (สวดที่ 2:7-9) ข้อความนี้แสดงให้เห็นว่า พระเจ้าทรงมีพระประสงค์ที่จะตั้งอำนาจของพระคริสต์บนโลกนี้ด้วยฤทธานุภาพและการพิพากษาลงโทษ ไม่มีถ้อยคำใดที่จะแสดงให้เห็นการตั้งอาณาจักรอย่างมีอำนาจและใช้กำลังได้ดีไปกว่านี้

แต่เราไม่ต้องเดาว่าการพยากรณ์ในสวดนี้จะสำเร็จได้อย่างไร เพราะมีการบรรยายเกี่ยวกับเวลาสำเร็จของการนี้ไว้แล้ว “แล้วข้าพเจ้าก็ได้เห็นสวรรค์เปิดออก และดูเถิด มีม้าขาวตัวหนึ่ง พระองค์ผู้ทรงมานั้นมีพระนามว่า ‘สัตย์ซื่อและสัตย์จริง’ พระองค์พิพากษาและทรงกระทำสงครามด้วยความเป็นธรรม พระเนตรของพระองค์ดุจเปลวไฟ และบนพระเศียรของพระองค์มีมงกุฎหลายอัน และพระองค์ทรงมีพระนามจารึกไว้ซึ่งไม่มีผู้ใดรู้จักเลย นอกจากพระองค์เอง พระองค์ทรงฉลองพระองค์ที่จุ่มเลือด และพระนามที่เรียกพระองค์นั้นคือ ‘พระวาตะของพระเจ้า’ เหล่าพลโยธาในสวรรค์สวมอาภรณ์ผ้าป่านเนื้อละเอียดขาวบริสุทธิ์ ได้นั่งบนหลังม้าขาวตามเสด็จพระองค์ไป มีพระแสงคมออกมาจากพระโอษฐ์ของพระองค์ เพื่อพระองค์จะได้ทรงฟันฟาดบรรดานานาประชาชาติ ด้วยพระแสงนั้น และพระองค์จะทรงครอบครองเขาด้วยคทาเหล็ก พระองค์จะทรงเหยียบบ่อเย้าองุ่นแห่งพระพิโรธอันเหยียบขาดของพระเจ้า ผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด” (วิวรณ์ 19:11-15) หลังจากนั้น ข้อความนี้ยังได้บรรยายเกี่ยวกับการรวบรวมกองทัพของสัตย์ซื่อและผู้เผยพระวจนะปลอม การจับกุมและวาระอันเลวร้ายของผู้นำทั้งสองนั้น และการทำลายผู้ติดตามของมัน การจับชาตानไว้ในที่คุมขังและการครอบครองของพระเยซูร่วมกับธรรมิกชนของพระองค์เป็นเวลาหนึ่งพันปี “พระองค์” ในที่นี้หมายถึงพระคริสต์ และงานที่พระองค์กระทำให้สำเร็จคือ งานเดียวกับที่พยากรณ์ไว้ในสวดที่ที่สอง การตั้งอาณาจักรที่แข็งแกร่งของพระคริสต์และการพิพากษาทำลายศัตรูของพระองค์จะเกิดขึ้นอย่างน้อยหนึ่งพันปีก่อนที่กาลสุดท้ายจะมาถึง ในเวลานั้น พระองค์จะเสด็จมายังโลกด้วยฤทธานุภาพและพระสิริเพื่อกระทำการพิพากษาของพระเจ้า และครอบครองโลกด้วยความชอบธรรม

อย่างไรก็ดี มีลักษณะเด่นในการบรรยายเกี่ยวกับการเสด็จกลับมาของพระองค์ซึ่งไม่ปรากฏอยู่ในข้อความในสวดที่ 2 ในวิวรณ์ กล่าวไว้ว่าเหล่าพลโยธาในสวรรค์จะตามพระองค์มา จึงเกิดคำถามขึ้นว่า “เหล่าพลโยธาในสวรรค์นี้คืออะไร และประกอบไปด้วยใครบ้าง” หากดูย้อนกลับไปเล็กน้อยในบทเดียวกัน ท่านจะพบสิ่งที่ทำให้เข้าใจในเรื่องนี้ “...เสียงฝูงชนเป็นอันมาก ดุจเสียงนี้มากหลาย และดุจเสียงฟ้าร้องสนั่นว่า ‘อาเลอูยา เพราะว่าพระเจ้าของเราผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุดทรงครอบครองอยู่’” (วิวรณ์ 19:6)

แต่บทเพลงแห่งความยินดีและการขอบคุณไม่ได้หยุดอยู่ตรงนี้ เสียงนี้ได้สรรเสริญพระเจ้าต่อไปว่า “...ถึงเวลามงคลสมรสของพระเมษโปดกแล้ว และเจ้าสาวของพระองค์ได้เตรียมพร้อมแล้ว” ทรงโปรดให้เจ้าสาวสวมผ้าป่านเนื้อละเอียดสิบบริสุทธิ เพราะผ้าป่านเนื้อดีนั้นได้แก่ การประพฤติอันชอบธรรมของพวกธรรมิกชน” (ข้อที่ 7, 8) และเจ้าสาวของพระเมษโปดกนี่ก็คือ คริสตจักรซึ่งปรากฏอยู่ในสวรรค์ก่อนหน้าที่พระคริสต์จะปรากฏในทันทีเพื่อพิพากษาโลกนี้ แต่คริสตจักรไม่เพียงแต่อยู่ในสวรรค์เท่านั้น แต่ยังได้สวมผ้าป่านเนื้อดีซึ่งเป็นเสื้อผ้าแบบเดียวกับที่พลโยธาแห่งสวรรค์ที่จะตามพระเยซูมาได้สวมใส่ ทั้งนี้ ไม่ใช่ความบังเอิญ ผ้าป่านเนื้อดีมีความหมายพิเศษ ผ้าป่านเนื้อดีคือความชอบธรรมของธรรมิกชน ดังนั้น ผู้ที่จะออกมาจากสวรรค์พร้อมกับพระเยซูก็มีเครื่องแต่งกายที่มีการกล่าวไว้ก่อนหน้านี้นี้ว่าเป็นสัญลักษณ์แห่งความชอบธรรมของธรรมิกชน และแน่นอนว่า ไม่มีใครสามารถสวมใส่เสื้อผ้าเช่นนั้นได้ นอกจากธรรมิกชน ดังนั้น เหล่าพลโยธาของสวรรค์ที่ติดตามพระเยซูมาก็คือธรรมิกชนที่จะต้องได้รับการทรงรับขึ้นไปกับพระองค์ในสวรรค์ก่อนหน้านั้น

ทั้งนี้ ในอีกข้อความหนึ่งเขียนไว้เกี่ยวกับอำนาจที่รวมกับสัตว์ร้ายเพื่อต่อสู้พระคริสต์ นั่นคือ กษัตริย์แห่งโลกผู้ “ปรึกษากันต่อสู้พระเจ้าและผู้รับการเจิมของพระองค์” ผู้เขียนยังได้เขียนเพิ่มอีกว่า “กษัตริย์เหล่านี้จะกระทำสงครามกับพระเมษโปดก และพระเมษโปดกจะทรงมีชัยชนะ เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นจอมเจ้านายและทรงเป็นจอมกษัตริย์ และผู้ที่อยู่กับพระองค์นั้น เป็นผู้ที่ได้ทรงเรียกและทรงเลือกไว้ และเป็นผู้ที่ซื่อสัตย์ก็จะมีชัยด้วย” (วิวรณ์ 17:14) ทูตสวรรค์เป็นผู้ซื่อสัตย์ และในข้อความหนึ่งเขียนไว้ว่าเป็นผู้ “ทรงเลือกไว้” แต่เราไม่เคยได้ยินว่าทูตสวรรค์เป็นผู้ “ทรงเลือกไว้” ทั้งนี้ เพราะ “การทรงเรียก” เป็นลักษณะพิเศษเฉพาะผู้ที่เชื่อ พวกเขาเป็นผู้ที่ “ทรงเรียกให้เป็นธรรมิกชน” หรือเป็นธรรมิกชนโดยการทรงเรียก (โรม 1:7; 1โครินธ์ 1:2) พวกเขาเป็นผู้ที่ “พระองค์ได้ทรงเรียกไว้ผู้ซึ่งเป็นที่รักในพระเจ้าพระบิดา และผู้ซึ่งทรงคุ้มครองรักษาไว้เพื่อพระเยซูคริสต์” (ยูดา 2) พวกเขาเป็นผู้ที่ “พระองค์ได้ทรงเรียกตามพระประสงค์ของพระองค์ (ของพระเจ้า)” เพราะ “ผู้ที่พระองค์ได้ทรงตั้งไว้แล้ว พระองค์ได้ทรงเรียกมาด้วย” (โรม 8:28-30) และข้อความอื่นๆ ที่เป็นที่ยุ่จักกันดี ผู้ที่จะมาอยู่กับพระคริสต์ในชัยชนะเหนือสัตว์ร้ายและผู้เผยพระวจนะปลอมพลโยธาแห่งสวรรค์ที่จะมาพร้อมกับพระองค์ ไม่ใช่ทูตสวรรค์ แต่เป็นธรรมิกชน ผู้เชื่อที่ได้รับการทรงเรียกโดยพระคุณของพระเจ้า และก่อนเวลานั้นได้รับขึ้นไปอยู่กับ “องค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นนิรันดร์”

อย่างไรก็ตาม ยังมีหลักฐานเชื่อมโยงอีกประการหนึ่ง สิ่งที่เราเห็นว่าธรรมิกชนกระทำในบทที่เราเพิ่งจะศึกษาไปคือสิ่งเดียวกับที่มีการสัญญาไว้ในตอนต้นของหนังสือแห่งการพยากรณ์เล่มนี้ เมื่อพระคริสต์ตรัสแก่คริสตจักรที่เมืองธียาทிர่า พระองค์ตรัสว่า “ผู้ใดมีชัยชนะและดำรงรักษากิจการของเราไว้จนถึงที่สุด เราจะให้ผู้นั้นมีอำนาจครอบครองบรรดาประชาชาติ และผู้นั้นจะบังคับบัญชาคนทั้งหลายด้วยกระบองเหล็ก เหมือนกับเมื่อหม้อดินของช่างหม้อที่แตกออกเป็นเสี่ยงๆ ตามที่เราได้รับอำนาจจากพระบิดาของเรา” (วิวรณ์ 2:26, 27) ดังนั้น ผู้ที่มีชัยชนะ ซึ่งคือผู้ที่เชื่ออย่างแท้จริง จะได้ร่วมกับพระคริสต์ในการพิพากษาชาติต่างๆ ตามที่พยากรณ์ไว้ในสวดุติบทที่สอง เหล่าพลโยธาในสวรรค์จะสวมใส่เสื้อผ้าอันแสดงถึงความชอบธรรมของธรรมิกชน ผู้ซึ่งจะได้รับขึ้นไปในสวรรค์ในเวลาก่อนหน้านั้น ดังนั้น ผู้ที่เชื่อจะได้รับขึ้นไปสวรรค์ก่อนที่พระคริสต์จะเสด็จมาครอบครอง และเมื่อพระองค์เสด็จมา พวกเขาจะมาพร้อมกับพระองค์ และมาในพระสิริของพระองค์

จดหมายของยูดากล่าวถึงคำพยากรณ์ที่เอโนค ซึ่งเป็นคนชั่วอายุที่เจ็ดนับจากอาดัมได้กล่าวไว้ว่า “...นี่แน่ะ องค์พระผู้เป็นเจ้าได้เสด็จมาพร้อมกับผู้บริสุทธิของพระองค์เป็นหมื่นๆ เพื่อทรงพิพากษาปรับโทษคนทั้งปวง...” (ยูดา 14, 15) โดยเหตุการณ์นี้อาจหมายถึงเหตุการณ์สองเหตุการณ์ในพระคัมภีร์ เหตุการณ์หนึ่ง คือ การตัดสินที่พระที่นั่งใหญ่สีขาวเมื่อสิ้นโลก ซึ่งไม่มีการกล่าวว่ารกรกษัตริย์จะอยู่ในที่นั่นด้วย อีกเหตุการณ์หนึ่ง คือ การเสด็จมาของพระคริสต์เพื่อครอบครองบนโลกนี้ เราได้เห็นแล้วว่าธรรมิกชนซึ่งเป็นเหล่าพลโยธาในสวรรค์จะมาพร้อมกับพระองค์ ปรากฏเหมือนเช่นพระองค์ และเป็นผู้ที่จะร่วมพิพากษาคำตรูของพระองค์

ในจดหมายอีกฉบับหนึ่ง เปาโลกล่าวว่า “เพราะว่าท่านได้ตายแล้ว และชีวิตของท่านซ่อนไว้กับพระคริสต์ในพระเจ้า เมื่อพระคริสต์ผู้เป็นชีวิตของเราทั้งหลายจะทรงปรากฏ ขณะนั้นท่านทั้งหลายก็จะปรากฏด้วยกันกับพระองค์ในสง่าราศีด้วย” (โคโลสี 3:4) และยอห์นเขียนไว้ด้วยน้ำเสียงเดียวกันว่า “...ยังไม่ปรากฏว่าต่อไปเบื้องหน้านั้นเราจะเป็นอย่างไร แต่เรารู้ว่าเมื่อพระองค์จะ

เสด็จมาปรากฏนั้น เราทั้งหลายจะเป็นเหมือนพระองค์...” (1ยอห์น 3:2) เหตุการณ์นี้ไม่อาจหมายถึงสิ่งที่เกิดขึ้นในสวรรค์เพราะเราจะกล่าวถึงการปรากฏของพระคริสต์ในสวรรค์เป็นอนาคตได้อย่างไร แล้วไซ้เมื่อสิ้นโลกหรือไม่ ไม่มีข้อพระคัมภีร์ใดที่แสดงให้เห็นว่าผู้ที่เชื่อจะปรากฏพร้อมกับพระคริสต์ในเวลานั้น แต่มีข้อพระคัมภีร์ที่กล่าวว่าพระคริสต์จะปรากฏเพื่อช่วยสิ่งที่ทรงสร้างให้รอดเป็นเวลาอย่างน้อยหนึ่งพันปีก่อนที่เวลาสิ้นโลกจะมาถึง และมีข้อพระคัมภีร์ที่กล่าวว่าเมื่อพระองค์จะปรากฏ ผู้ที่เชื่อจะปรากฏในสง่าราศีด้วย ดังนั้น เราควรเชื่ออำนาจแห่งพระวาระของพระเจ้า และยอมรับการแปลความตามพระคัมภีร์ ไม่ใช่ปรับเปลี่ยนให้ตรงกับความคิดของเราเอง การปฏิบัติตามความจริงของพระเจ้าเป็นสิ่งที่ง่ายที่สุด ถ้าปล่อยให้ความจริงคงเป็นความจริง แต่จะเป็นสิ่งที่ยากที่สุดหากปรับเปลี่ยนความจริงนั้นตามศาสนศาสตร์และประเพณีของมนุษย์

ตอนนี้ เราจะเห็นว่าพระเยซูจะเสด็จมาครอบครองก่อนเวลาสิ้นโลกจะมาถึง และเมื่อพระองค์เสด็จมา ธรรมิกชนของพระองค์ ซึ่งคือคริสตจักร จะมาพร้อมกับพระองค์ ดังนั้น แม้ว่าความหวังที่จะเกิดขึ้นในเร็วๆ นี้ของผู้ที่เชื่อคือ การที่พระเยซูเสด็จมาเพื่อธรรมิกชนของพระองค์ แต่ยังมีความหวังอีกประการหนึ่งที่มีการกล่าวถึงอยู่บ่อยครั้ง นั่นคือ การที่พระเยซูเสด็จมาพร้อมกับธรรมิกชนของพระองค์ ทั้งนี้ มักจะเรียกเหตุการณ์แรกว่า “การเสด็จมา” ขององค์พระผู้เป็นเจ้า และเหตุการณ์ที่สองว่า “การสำแดง” “การปรากฏชัดเจน” หรือ “การปรากฏ” ของพระองค์

เพราะการเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้าในครั้งที่สองจะเกิดขึ้นก่อนเวลาสิ้นโลก การทรงรับคริสตจักรขึ้นไปซึ่งจะต้องเกิดก่อนหน้าการเสด็จมาเป็นครั้งที่สองนั้นก็จะต้องเกิดขึ้นก่อนเวลาสิ้นโลกเช่นกัน ดังนั้น ด้วยหลักฐานที่เราได้รวบรวมจากแหล่งต่างๆ แสดงให้เห็นว่าไม่มีอุปสรรคขัดขวางระหว่างผู้ที่เชื่อและความสมบูรณ์ของความหวังที่พวกเขาได้รับคำสั่งให้รอคอยอยู่ ดังนั้น แทนที่จะรอคอยการเสด็จกลับมาขององค์พระผู้เป็นเจ้าเหมือนเช่นเป็นสิ่งที่ยืดยาวไกลและมีเหตุการณ์อื่นๆ ในระหว่างนั้น เราจะต้องรอคอยอยู่เสมอ

แต่สิ่งที่จะเกิดขึ้นในระหว่างการเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้าทั้งสองครั้งคืออะไร และใครเป็นพวกมนุษย์ธรรมดาที่จะครอบครองกับองค์พระผู้เป็นเจ้าบนโลกนี้ ชาวยิวจะได้รับสัญญาแห่งพันธสัญญาเก่าตามที่เขียนไว้หรือไม่

ตอนนี้ เราจะศึกษาเกี่ยวกับความหวังของอิสราเอล และความหวังของสิ่งที่ทรงสร้าง เพื่อหาคำตอบของเรา

ส่วนที่ 3

ข้อล้าลึกเกี่ยวกับชาวยิว

คำนำ

ชาวยิวเป็นกายของผู้ที่พระเจ้าทรงเลือกจากประชาชาติทั้งหลายที่อยู่บนพื้นโลก ให้เป็นชนชาติในกรรมสิทธิ์ของพระองค์ “เพราะท่านทั้งหลายเป็นชนชาติบริสุทธิ์แต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน และพระเยโฮวาห์ทรงเลือกจากประชาชาติทั้งหลายที่อยู่บนพื้นโลก ให้เป็นชนชาติในกรรมสิทธิ์ของพระองค์” (เฉลยธรรมบัญญัติ 14:2) อิสราเอลได้ยังรับคำสั่งจากพระเจ้าในเฉลยธรรมบัญญัติ 6:4-7 “โอ คนอิสราเอล จงฟังเกิดพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราทั้งหลายเป็นพระเจ้าเดียว พวกท่านจงรักพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านด้วยสุดจิตสุดใจและสิ้นสุดกำลังของท่าน และจงให้ถ้อยคำที่ข้าพเจ้าบัญชาพวกท่านในวันนี้อยู่ในใจของท่าน และพวกท่านจงอุตส่าห์สอนถ้อยคำเหล่านั้นแก่บุตรหลานของท่าน เมื่อท่านนั่งอยู่ในเรือน เดินอยู่ตามทาง และนอนลงหรือลุกขึ้น จงพูดถึงถ้อยคำนั้น” และในอิสยาห์ 43:10, 11 “พระเจ้าตรัสว่า เจ้าทั้งหลายเป็นพยานของเรา และเป็นผู้รับใช้ของเราซึ่งเราได้เลือกไว้แล้ว เพื่อเจ้าจะรู้จักและเชื่อถือเรา และเข้าใจว่าเราเป็นผู้นั้นแหละ ก่อนหน้าเรา ไม่มีพระใดถูกปั้นขึ้น และภายหลังเราก็จะไม่มี เรา เราคือพระเจ้า และนอกจากเราไม่มีพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด”

ดังนั้น อิสราเอลจึงได้ทรงเลือก แยกออก สอนและรับคำสั่งเพื่อให้มนุษย์ทั้งปวงรู้ว่า มีพระเจ้าองค์เดียว และพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าที่บริสุทธิ์ผู้ซึ่งแสวงหาชนชาติที่บริสุทธิ์ที่จะปรนนิบัติพระองค์

บทที่ 4

อิสราเอล – ชาวยิว

อิสราเอลเป็นชนชาติหนึ่ง และไม่มีชนชาติอื่นใดในโลกทุกวันนี้ที่สามารถสืบประวัติย้อนหลังกลับไปได้มากเท่ากับชาติอิสราเอล แม้ว่าอิสราเอลจะถูกทำให้พ่ายแพ้ ถูกเหยียบย่ำลง และกระจัดกระจายไปทั่วโลก แต่อิสราเอลยังไม่ได้หายไป ไม่มีชาติใดที่กระทำการที่ยิ่งใหญ่อันเป็นที่จดจำเหมือนเช่นอิสราเอล การที่พระเจ้าทรงสถิตอยู่กับชนชาตินี้และทรงทำหมายสำคัญ การอัศจรรย์ และช่วยให้รอด ได้พิสูจน์แล้วว่าพวกเขาเป็นชนชาติที่พระเจ้าทรงเลือก

ทำไมอิสราเอลจึงได้รับการรักษาไว้ในท่ามกลางชนชาติต่างๆ

ผู้ที่ทราบเกี่ยวกับการข่มเหง การถูกขับออกจากแผ่นดินของตน และการกระจัดกระจายกันไปของอิสราเอลในอดีตอาจสงสัยว่าทำไมอิสราเอลจึงได้รับการรักษาไว้เป็นชาติที่แข็งแกร่งในทุกวันนี้ ไม่ใช่เพราะว่าเขาเป็นผู้ที่พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ทรงเลือกและรักหรือ พวกเขาคงอยู่เพราะพระเจ้าไม่ทรงละทิ้งพวกเขาอย่างแท้จริง อิสราเอลในสมัยอิสยาห์ผู้พยากรณ์ได้กล่าวหาว่าพระเจ้าละทิ้งพวกเขาอย่างแท้จริง แต่คำตอบของพระองค์คือ “พระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ‘หนังสือหย่าของแม่เจ้าซึ่งเราได้ให้ไถ่ไปเสียมันอยู่ที่ไหนเล่า หรือเจ้าหน้ของเราคนไหนเล่าที่เราได้ขายตัวเจ้าไป ดูเถิด เพราะความบาปชั่วของเจ้า เจ้าจึงถูกขาย และเพราะความทรยศของเจ้า แม่ของเจ้าจึงถูกไล่ไป’ (อิสยาห์ 50:1) อิสราเอลละทิ้งพระเจ้าไป และความผิดบาปของเขาเองเป็นเหตุให้เขาขาดไปจากพระองค์ แม้ว่าในเวลาหนึ่ง พวกเขาจะใช้ชีวิตโดยไม่มีพระเจ้า แต่พระเจ้าไม่ได้ทรงทอดทิ้งพวกเขาไปอย่างแท้จริง

ความรักของพระเจ้าขยายออกไปสู่อิสราเอลมากเพียงใด พระองค์ทรงสัญญาพวกเขาว่า “เราได้รักเจ้าด้วยความรักนิรันดร์ เพราะฉะนั้นเราจึงมีความรักมั่นคงต่อเจ้าสืบไป เราจะสร้างเจ้าอีก และเจ้าจะถูกสร้างใหม่นะ อิสราเอลพรหมจารี เจ้าจะตกแต่งตัวเจ้าด้วยรัมะนาอีก และจะออกไปเต้นรำกับผู้ที่สนุกรสนานกัน” (เยเรมีย์ 31:3, 4) พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์จะไม่ทรงละทิ้งอิสราเอลอย่างแท้จริง พระเจ้าได้ทรงสัญญาไว้แล้วว่า “เราได้รักเจ้าด้วยความรักนิรันดร์”

ทำไมชนชาติอิสราเอลเป็นพวกที่สำคัญพิเศษต่อพระเจ้า

ประการแรก ชนชาติยิวได้รับการเลี้ยงดูเพื่อประกาศและสอนว่ามีพระเจ้าองค์เดียว ในสมัยของอับราฮัม ชนชาติต่างๆ บนโลกมัวเมาอยู่กับการบูชารูปเคารพ ถือเจ้าในทุกอย่าง และเชื่อพระเจ้าหลายองค์ เป็นเวลา 2000 ปี (1921 ก่อนคริสตกาลถึงคริสต์ศักราช 30) ไม่มีชนชาติอื่นใดนอกจากชาวยิวที่เชื่อในพระเจ้าที่เที่ยงแท้และทรงพระชนม์อยู่เพียงองค์เดียว หรือสอนว่าพระเจ้ามีองค์เดียว ชาวยิวเป็นผู้สอน “การเชื่อว่ามีพระเจ้าองค์เดียว” ให้แก่ชนชาติทั้งหลาย ไม่มีชนชาติใด ๆ ที่ชาวยิวไม่ได้เข้าไปข้องเกี่ยวแล้วจะกลายเป็นผู้ที่เชื่อพระเจ้าองค์เดียวได้

ประการที่สอง ชนชาติยิวได้รับการเลี้ยงดูเพื่อเป็นผู้เขียน ผู้รักษา และผู้ส่งต่อข้อพระคัมภีร์ที่ศักดิ์สิทธิ์ พวกเขาได้รับ “พระดำรัสสัญญาของพระเจ้า” “ถ้าเช่นนั้นพวกยิวจะได้เปรียบคนอื่นอย่างไร และการเข้าสู่นั้นจะมีประโยชน์อะไร มีประโยชน์มากในทุกสถาน เป็นต้นว่าพวกยิวได้เป็นผู้รับมอบให้รักษาพระดำรัสสัญญาของพระเจ้า” (โรม 3:1, 2)

ตัวหนังสือในทุกหน้าและทุกเล่มของพระคัมภีร์เขียนโดยชาวยิว ชาวยิวดูแลรักษาข้อพระคัมภีร์ไว้เป็นอย่างดีและรักษาไม่ให้เกิดการเปลี่ยนแปลง และหากไม่มีชาวยิวแล้ว ข้อพระคัมภีร์ก็คงจะสูญหายไปนานแล้ว

ประการที่สาม ชนชาติยิวได้รับการเลี้ยงดูเพื่อที่พระเจ้าจะทรงประทานพระผู้ช่วยให้รอดแก่โลกนี้ผ่านทางพวกเขา การอัศจรรย์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของโลกนี้คือ ข้อล้าลึกเกี่ยวกับการมาเกิดเป็นมนุษย์ “คือพระเจ้าผู้สถิตในองค์พระคริสต์ทรงกระทำให้โลกนี้คืนดีกันกับพระองค์”

ประการที่สี่ ชนชาติยิวได้รับการเลี้ยงดูเพื่อที่เขาจะรักษาประชากรของโลกนี้ไม่ให้เสื่อมเสีย (เนาเปื่อย) ทางศีลธรรม นายลาร์คินกล่าวไว้ว่า “เมื่อพระเยซูตรัสว่า ‘ความรอดนั้นมาจากพวกยิว’ ยอห์น 4:22 พระองค์ทรงหมายความว่า พระผู้ช่วยให้รอดของโลกนี้จะมาจากชาติยิว ซึ่งคือพระเยซู เท่านั้นหรือ หรือพระองค์ทรงหมายความว่าชนชาติยิวจะเป็นเครื่องมือป้องกันความเสื่อมเสียทางศีลธรรมของโลกนี้เมื่อพระองค์ตรัสว่า ‘ท่านทั้งหลายเป็นเกลือแห่งโลก’ และหมายความว่าหากชนชาติยิวสูญพันธุ์ไป พระเจ้าจะทรงทำลายมวลมนุษยชาติจากโลกนี้ เหมือนที่พระองค์ทรงทำลายคนสมัยก่อนน้ำท่วมเมื่อโนอาห์และครอบครัวของอยู่ในนาวายาห์ปลอดภัย หรือเมื่อพระองค์ทรงทำลาย ‘หัวเมืองในลุ่มน้ำ’ ซึ่งคือโซโดม และโกโมราห์เมื่อโลทได้หลบหนีออกมาได้ เช่นนั้นหรือ

เมื่อศึกษาข้อความของเปโตรอย่างละเอียด ตามที่เยาออบได้กล่าวไว้ที่ประชุมสภาคริสตจักรแรก (กิจการ 15:13-18) และถ้อยคำที่เปาโลกล่าวไว้ในจดหมายถึงโรม (โรม 11:1-5, 11, 12, 15, 17, 23, 27) แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่าพระเยซูทรงหมายความว่าตามความหมายอย่างหลังนั้น

นั่นคือ ความรอดของชาติต่างๆ ทั้งทางวิญญาณและทางร่างกาย และการรักษามนุษยชาติไว้บนโลกขึ้นอยู่กับการรักษาและคงชนชาติยิวไว้

สภาพที่เสื่อมทรามของโลกในปัจจุบันเป็นผลมาจากข้อเท็จจริงที่ว่า ชาวยิวได้สูญเสียรสชาติของตนไป เหมือนกับที่เกลือเสียความเค็ม แต่จนกว่าชาวยิวจะได้รสชาติของตนกลับคืนมา การเสื่อมทรามจะคงดำเนินต่อไปจนกระทั่งถึงเวลาที่กลิ่นของความเนาเปื่อยของชนชาติต่างๆ ของโลกที่ผู้ฟังจะร้องเรียกให้พระเจ้าเข้าแทรกแซงและเกลือจะมีรสชาติโดยการหันกลับมาของชาวยิว และชนชาติยิวจะกลับคืนสู่สถานะเดิมในหมู่ประชาชาติต่างๆ ในโลกอีกครั้ง” (Larkin)

พระเจ้าได้ทรงกำหนดให้อิสราเอลเป็นชนชาติบริสุทธิที่จะปกครองชนชาติต่างๆ ของโลกนี้ภายใต้การปกครองของพระเยซูคริสต์ผู้ซึ่งประทับอยู่ที่บัลลังก์ของดาวิด ทั้งนี้ ไม่ได้หมายความว่าอิสราเอลเป็นที่ชอบพระทัยของพระเจ้าในความหมายทางฝ่ายวิญญาณ อย่างไรก็ตาม ชาติอิสราเอลยังคงเป็นชนชาติของพระเจ้าและพวกเขายังมีงานที่จะต้องทำให้กับพระองค์ในปลายยุคนี้ งานนี้ไม่อาจเกิดขึ้นได้จนกว่าจะถึงเวลาที่ “พวกต่างชาติได้เข้ามาครบจำนวน” ซึ่งคือ การทรงรับคริสตจักรขึ้นไป

ประวัติศาสตร์ของชาติอิสราเอล

การทรงเรียกของอิสราเอล

“พระเจ้าตรัสแก่อับราฮัมว่า ‘เจ้าจงออกจากเมือง จากญาติพี่น้อง จากบ้านบิดาของเจ้า ไปยังดินแดนที่เราจะบอกให้เจ้ารู้ เราจะให้เจ้าเป็นชนชาติใหญ่ เราจะอวยพรแก่เจ้า จะให้เจ้ามีชื่อเสียงใหญ่โตเลื่องลือไป แล้วเจ้าจะช่วยให้ผู้อื่นได้รับพร เราจะอำนวยการแก่คนที่อวยพรเจ้า เราจะสาปคนที่แช่งเจ้า บรรดาเผ่าพันธุ์ทั่วโลกจะได้รับพรเพราะเจ้า’ ” (ปฐมกาล 12:1-3)

พระเจ้าทรงเรียกอับราฮัมออกจากเมืองเออร์ แคว้นเคลเดียเพื่อครอบครองดินแดนที่ทรงสัญญาว่าจะให้แก่ลูกหลานของเขา พระองค์ทรงยืนยันเกี่ยวกับสัญญาอีกครั้งเมื่อทรงกระทำพันธสัญญาที่ไม่มีเงื่อนไขและไม่เปลี่ยนแปลง การอวยพรที่ยิ่งใหญ่ของพันธสัญญานั้นมีผลถึงทุกวันนี้

พันธสัญญานี้มีสัญญาที่สำคัญ 3 ประการด้วยกัน ได้แก่ **แผ่นดิน พงศ์พันธุ์ การอวยพร**

พันธสัญญาของพระเจ้าต่ออับราฮัม

1. แผ่นดิน

พระเจ้าทรงสัญญาว่า อับราฮัมและลูกหลานของเขาจะได้ครอบครองแผ่นดินคานาอันชั่ววันรันดร์ โดยเขตแดนของดินแดนแห่งพันธสัญญานี้มีกำหนดที่แน่นอน (ปฐมกาล 15:18; 17:8)

2. พงศ์พันธุ์

พระเจ้าทรงสัญญาว่า อับราฮัมจะมีลูกหลานมากมาย ทั้งในทางฝ่ายธรรมชาติและฝ่ายวิญญาณ **พงศ์พันธุ์ทางฝ่ายธรรมชาติคือชนชาติอิสราเอล** และจากชนชาตินั้น จะมีกษัตริย์และอาณาจักรวันรันดร์ (สดุดี 89:3-4)

3. การอวยพร

ชนชาติอิสราเอลจะได้รับพรด้วยพระพรทางฝ่ายวิญญาณผ่านทางสัญญาในพันธสัญญาใหม่ นั่นคือ การเทพระวิญญาณบริสุทธิ์แบบฝนชุกปลายฤดูครั้งสุดท้ายให้แก่ชาวอิสราเอลทั้งหมดได้เชื่อ (โยเอล 2:28-32; กิจการ 15:14-17; โรม 11:26-31)

ประวัติศาสตร์ของชาวฮีบรู

อับราฮัมฟังเสียงเรียกของพระเจ้า และย้ายออกจากเฮอร์ แคว้นเคลเดียไปยังแผ่นดินคานาอัน ในเวลาอันควร พระเจ้าทรงประทานพรในพันธสัญญาที่ไม่มีเงื่อนไขที่ทรงสัญญาแก่อับราฮัมนั้นให้แก่อิสอัค ลูกชายของเขา (ปฐมกาล 26:1-4) ในขณะที่อิสอัคอยู่ในวัยชรา เขาอวยพรยาโคบลูกชายคนเล็ก โดยให้สิทธิ์บุตรหัวปีแก่เขา ในปฐมกาล 28:10-15 พระเจ้าทรงปรากฏแก่ยาโคบและยืนยันคำสัญญาในพันธสัญญาของอับราฮัม โดยประทานสัญญาเหล่านี้แก่ยาโคบ

ยาโคบกลายเป็นอิสราเอล และลูกชาย 12 คนของเขาก่อตั้งเป็นชาติอิสราเอล

คนของอิสราเอลเพิ่มขึ้นเป็น 70 คน ในขณะที่ออกจากดินแดนคานาอันเมื่อเกิดกันดารอาหาร และย้ายไปยึดที่เมืองโกเชน

สี่ร้อยปีต่อมา อิสราเอลเป็นทาสของชาวอียิปต์ ในขณะที่นางงานเริ่มเสียนทีพวกเขาอย่างไร้เมตตา พวกเขาร้องเรียกต่อพระเจ้าและพระองค์ทรงสดับฟังเสียงร้องของเขา

โมเสสนำคนทั้งหลายออกจากความเป็นทาส และชาวอิสราเอลทั้งหมดออกจากแผ่นดินอียิปต์เพื่อกลับสู่คานาอัน ดินแดนแห่งพันธสัญญา

ก่อนที่โมเสสจะขึ้นไปยังยอดเขาซีนาย พระเจ้าตรัสเกี่ยวกับพระประสงค์ที่ทรงมีในอิสราเอล พลไพร่ของพระองค์ว่า “เจ้าทั้งหลายจะเป็นอาณาจักรบริสุทธิ์ และเป็นชนชาติบริสุทธิ์สำหรับเรา...” (อพยพ 19:6)

“หากชาติอิสราเอลมีความสัตย์ซื่อและเชื่อฟัง พระเจ้าทรงสัญญาว่าเขาจะมีความยิ่งใหญ่ ความร่ำรวยและอำนาจบนโลก แต่หากไม่สัตย์ซื่อและไม่เชื่อฟังเขาจะกระจัดกระจายไปท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย ตั้งแต่ที่สุดปลายโลกข้างหนึ่งไปถึงอีกข้างหนึ่ง (เฉลยธรรมบัญญัติ 28:64) แต่กระนั้น คำสัญญาเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์จะเป็นการอวยพรแก่ ‘พงศ์พันธุ์ของมนุษย์โลก’ ” (Scofield)

โมเสสลงมาจากภูเขาพร้อมกับแผ่นศิลา หากพวกเขาเชื่อฟังบทบัญญัติศักดิ์สิทธิ์ที่โมเสสได้นำมาสู่อิสราเอล อิสราเอลก็จะเป็นชนชาติในกรรมสิทธิ์ของพระเจ้า

ในหนังสือเลวีนิติ มีคำว่า บริสุทธิ์และความบริสุทธิ์ ปรากฏอยู่ 90 ครั้ง ในหนังสือเล่มนี้เอง ที่อิสราเอลได้รับคำสั่งพิเศษและถึ่ถวนเกี่ยวกับวิธีการใช้ชีวิตที่จะเป็นที่พอพระทัยต่อพระเจ้า คำสั่งสำคัญคือ “จงกล่าวแก่ชุมนุมชนอิสราเอลว่า เจ้าทั้งหลายต้องบริสุทธิ์ เพราะเราพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าเป็นผู้บริสุทธิ์” (เลวีนิติ 19:2)

ทุกสิ่งในหนังสือเลวีนิติมีวัตถุประสงค์เพื่อให้เกิดความบริสุทธิ์ในใจและชีวิตของอิสราเอล ซึ่งเป็นพลไพร่ของพระเจ้า บทบัญญัติของพระเจ้าและพิธีกรรมต่างๆ ทรงประทานไว้เพื่อให้อิสราเอลทราบความหมายของความบริสุทธิ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเขา ทั้งนี้ พระเจ้าทรงมีประสงค์คือ ทำให้อิสราเอลเป็น "ชนชาติบริสุทธิ์"

เพราะชาวอิสราเอลไม่เชื่อฟังในขณะที่เดินทางอยู่ในถิ่นทุรกันดารจากอียิปต์ไปยังแผ่นดินคานาอัน พวกเขาจึงต้องเดินทางอยู่ 40 ปี เผชิญความโศกเศร้าและความตาย ก่อนที่โยชูวาจะนำพวกเขาเข้าสู่ดินแดนแห่งพันธสัญญาในที่สุด

ช่วงเวลาของผู้วินิจฉัย

ผู้วินิจฉัยปกครองอิสราเอลเป็นเวลา 450 ปี การปกครองนั้นเป็นการปกครองของพระเจ้าเพราะพระองค์ทรงเลือกผู้ที่พระองค์ประสงค์จะให้วินิจฉัยพลไพร่ของพระองค์ ในช่วงเวลานี้ อิสราเอลไม่สามารถที่จะปฏิบัติตามน้ำพระทัยของพระเจ้าได้ พระองค์ทรงสั่งให้พวกเขาไล่ผู้อาศัยในแผ่นดินออกไป แต่เขากลับไปสมาคมกับคนเหล่านั้น และนำหญิงชาวต่างชาติมาเป็นภรรยาของตน ด้วยเหตุนี้ เขาก็กลายเป็นผู้มัสการรูปเคารพในที่สุด

ช่วงเวลานี้เป็นเวลาที่มีมัจฉา เวลาแห่งความพ่ายแพ้และเป็นทาส

ช่วงเวลาของกษัตริย์

ซาอูลซึ่งเป็นผู้วินิจฉัยคนสุดท้ายในอิสราเอล ได้เตือนพลไพร่เกี่ยวกับสิ่งที่กษัตริย์จะทำแก่พวกเขา แต่พวกเขาไม่เชื่อฟัง ซาอูลได้รับการทรงเลือกอย่างเหมาะสมและได้รับแต่งตั้งขึ้นเป็นกษัตริย์องค์แรก หลังจากซาอูล ดาวิดขึ้นเป็นกษัตริย์ และหลังจากนั้นก็เป็นที่ซาโลมอน โอรสของดาวิด กษัตริย์แต่ละองค์นั้นครอบครองเป็นเวลาสี่สิบปีติดต่อกัน

ซาโลมอนครอบครองด้วยสันติสุขและความมั่งคั่ง แต่กษัตริย์ซาโลมอนไม่เชื่อฟังข้อพระคัมภีร์ในเรื่องชีวิตส่วนตัวของพระองค์ ความผิดบาปที่ร้ายแรงที่ทรงกระทำคือ การแต่งงานกับบรรดาหญิงต่างชาติซึ่งนำการนมัสการรูปเคารพเข้ามาในแผ่นดินอิสราเอล ในวัยชรา ซาโลมอนปล่อยให้พระทัยของพระองค์ทำตามภรรยาผู้บูชารูปเคารพเหล่านั้น ความสำเร็จที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของกษัตริย์ซาโลมอนคือ การสร้างวิหารในกรุงเยรูซาเล็ม

เมื่อซาโลมอนสิ้นพระชนม์ เเรโอบอัม ราชโอรสได้ขึ้นครองราชย์แทน แต่เพราะคำปรึกษาที่โง่เขลา เเรโอบอัมทำให้แผ่นดินแยกออก โดยมี 10 เผ่า อันก่อนเป็นแผ่นดินอิสราเอลตอนเหนือ มีสะมาเรียเป็นเมืองหลวง ในขณะที่พระองค์ทรงครอบครองเยรูซาเล็มเหนือเผ่าเบนยามินและยูดาห์

ราชอาณาจักรอิสราเอลตอนเหนือกลายเป็นผู้บูชารูปเคารพ และกษัตริย์ที่ชั่วร้ายนำชนชาติไปสู่จุดจบในปี 721 ก่อนคริสตกาล เมื่ออัสซีเรียจับคน 10 เผ่าไปเป็นเชลย และให้เขากระจัดกระจายกันไปในเมืองต่างๆ

ชนชาติยูดาห์ไม่ได้หนีไปจากการนมัสการพระเยโฮวาห์อย่างแท้จริง กษัตริย์ของยูดาห์มีทั้งแย่มากและดีมาก แต่เพราะการหันหลังไปจากพระเจ้าอยู่เสมอ ยูดาห์จึงถูกกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์จับไปเป็นเชลยในบาบิโลนในปี 606 ก่อน คริสตกาล

ด้วยเหตุนี้ ช่วงเวลาของกษัตริย์จึงสั้นสุดลง และอิสราเอลไม่มีกษัตริย์อีกจนถึงทุกวันนี้ ในเวลาเดียวกับที่ช่วงเวลาของกษัตริย์สั้นสุดลง “เวลากำหนดของคนต่างชาติ” ก็เริ่มต้นขึ้น เพราะการปกครองโลกนี้อยู่ภายใต้อำนาจของชนชาติต่างชาติอย่างแท้จริง

เจ็ดสิบปีในการเป็นเชลยที่บาบิโลน

เยเรมีย์ได้พยากรณ์เกี่ยวกับระยะเวลาที่ยูดาห์จะเป็นเชลยไว้ในเยเรมีย์ 25:11 “แผ่นดินนี้ทั้งดินจะเป็นที่เรีคร้างและทิ้งร้าง และบรรดาประชาชาติเหล่านี้จะปรนนิบัติกษัตริย์กรุงบาบิโลนอยู่เจ็ดสิบปี”

การอยู่ในบาบิโลนเป็นประสบการณ์ที่เลวร้ายสำหรับผู้ที่รักษารณมัสการในวิหารในเยรูซาเล็ม ชาวเยรูซาเล็มมีชื่อเสียงในการร้องเพลงนมัสการ เมื่อชาวบาบิโลนที่จับตัวเขาไปขอให้เขาร้องเพลง เขาตอบว่า “ณ ริมฝั่งลำน้ำแห่งบาบิโลนเรานั่งลง เมื่อได้ระลึกถึงศิโยนเราก็อำให้เรา แขว่นพิณเขาคู่ของเราไว้ที่ต้นไค้ เพราะที่นั่นผู้ที่นำไปเป็นเชลยต้องการให้เราร้องเพลง และผู้ที่มัดพาเรา ต้องกาให้สนุกสนาน เขาว่า ‘จงร้องเพลงศิโยนสักบทหนึ่งให้เราฟัง’ เราจะร้องเพลงของพระเจ้าได้อย่างไรในแผ่นดินต่างดาว” (สดุดี 137:1-4)

คนสำคัญในหมู่เชลยนี้คือ ดาเนียลและเอเสเคียล คำพยากรณ์ของดาเนียลเกี่ยวกับ “เวลากำหนดของคนต่างชาติ” และเวลา 70 สัปดาห์ที่อิสราเอลจะหลงไปและได้ตั้งขึ้นใหม่ เป็นสิ่งไขข้อลึกลับเกี่ยวกับหนังสือวิวรณ์

เยเรมีย์ได้พยากรณ์ไว้ว่า เมื่อสิ้นสุด 70 ปีในการเป็นเชลย ชาวอิสราเอลที่เหลืออยู่จะเริ่มกลับสู่เยรูซาเล็ม ทั้งนี้ กลุ่มแรกมีกว่า 40,000 คน มีผู้นำคือ เศรูบบาเบล ตามด้วยอีกกลุ่มหนึ่งนำโดยเอสรา และกลุ่มสุดท้ายนำโดยเนหะมียะ

พระวิหารและกำแพงเมืองเยรูซาเล็มได้รับการสร้างขึ้นใหม่ แต่อิสราเอลไม่เคยกู้ความยิ่งใหญ่ในหมู่ประชาชาติต่างๆ กลับคืนมาได้ หลายปีต่อมา พวกเขาไม่มีกษัตริย์และใช้ชีวิตอยู่ภายใต้การปกครองของชาติที่เอาชนะเขาได้เป็นส่วนใหญ่

อิสราเอลล่องลอยออกไปทางฝ่ายวิญญาณจากการนมัสการพระเจ้าที่แท้จริงพระองค์เดียว พระวิญญาณของพระเจ้าได้ละไปจากพระวิหาร และในที่สุด ไม่มีผู้เผยพระวจนะและไม่มีพระดำรัสมาจากพระเจ้าเลย เป็นเวลา 400 ปีจนกระทั่งยอห์นผู้ให้บัพติศมาก้าวออกจากถิ่นทุรกันดารและประกาศข้อความว่า “จงกลับใจใหม่ เพราะว่าแผ่นดินสวรรค์มาใกล้แล้ว” พระเยซูคริสต์เจ้ากำลังจะให้พระองค์เองแก่อิสราเอล ในฐานะพระเมสสิยาห์และพระมหากษัตริย์เนื่องนิตย์

การปฏิเสศพระเยซูคริสต์

วันที่ควรจะเป็นวันที่ยิ่งใหญ่ที่สุดสำหรับชาติอิสราเอลคือวันที่ยอห์นผู้ให้บัพติศมากล่าวว่า “**จงดูพระเมษโปดกของพระเจ้า ผู้ทรงรับความผิดบาปของโลกไปเสีย**” เมื่อเขาเห็นพระเยซูคริสต์เสด็จมา

การรับใช้ของพระเยซูเริ่มต้นขึ้นด้วยการประกาศเช่นนั้น และการที่พระองค์ได้รับบัพติศมาในน้ำโดยยอห์นผู้ให้บัพติศมา พระองค์มิได้เทศนาแก่ชาวต่างชาติ แต่พระองค์ทรงเสด็จมายังคนของพระองค์ในฐานะพระเมสสิยาห์ของพวกเขา “พระองค์ได้เสด็จมายังบ้านเมืองของพระองค์ และชาวบ้านเมืองของพระองค์ไม่ได้ต้อนรับพระองค์” การอัศจรรย์ที่ยิ่งใหญ่ของพระองค์และอำนาจในการเทศนาส่งผลกระทบอย่างมากต่อคนเก็บภาษีและคนบาป แต่ผู้นำทางศาสนาไม่ต้องการละทิ้งประเพณีของบรรพบุรุษเพื่อให้ตนเองได้รอด

พวกเขาจะดูดีและฟาริสียอมที่จะเรียกพระเยซูว่าเป็นคนดีหรือผู้เผยพระวจนะ แต่ไม่สามารถและจะไม่ยอมรับว่าพระองค์คือพระเมสสิยาห์

เหตุการณ์สำคัญที่แสดงความเกลียดชังที่พวกเขามีต่อพระเยซู และบันทึกเกี่ยวกับการที่อิสราเอลเริ่มต้นละทิ้งพระเจ้ามีอยู่ในมัทธิว 12:22-32 ในตอนนี้ พวกเขาวิพากษ์เกี่ยวกับพระเยซูว่า “ผู้นี้ขับผีออกได้ก็เพราะใช้อำนาจเบเอลเซบูลผู้เป็นนายผีนั้น”

ในทันใดนั้น พระเยซูหันการรับใช้ของพระองค์ไปจากชาวยิว พระองค์ทรงเตือนผู้คนในเวลานั้นเกี่ยวกับความผิดบาปที่ไม่อาจให้อภัยได้ “เพราะฉะนั้นเราบอกท่านทั้งหลายว่า ความผิดบาปและคำหมิ่นประมาททุกอย่างจะโปรดยกให้มนุษย์ได้ เว้นแต่คำหมิ่นประมาทพระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงโปรดยกให้มนุษย์ไม่ได้ ผู้ใดจะกล่าวร้ายบุตรมนุษย์ จะโปรดยกให้ผู้นั้นได้ แต่ผู้ใดจะกล่าวร้ายพระวิญญาณบริสุทธิ์ จะทรงโปรดยกให้ผู้นั้นไม่ได้ ทั้งยุคนี้ยุคหน้า” (มัทธิว 12:31, 32) อิสราเอลกำลังจะหันไปจากพระหัตถ์และการทรงเรียกของพระเจ้าอย่างสิ้นเชิง ไม่ถึงสองปีหลังจากนั้น พระเยซูทรงยืนมองดูเมืองเยรูซาเล็มและทรงกันแสงแก่กรุงนั้น “ครั้นพระองค์เสด็จมาใกล้เห็นกรุงแล้ว ก็กันแสงสงสารกรุงนั้น ว่า ‘โอ ยากให้เจ้า คือเจ้าเองรู้ในกาลวันนี้ว่า สิ่งอะไรจะให้สันติสุข แต่เดี๋ยวนี้สิ่งนั้นบังซ่อนไว้จากตาของเจ้าแล้ว ด้วยว่าเวลาจะมาถึงเจ้า เมื่อศัตรูของเจ้าจะก่อเชิงเทินต่อสู่เจ้า และล้อมขังเจ้าไว้ทุกด้านแล้วจะเหวี่ยงเจ้าลงให้ราบบนพื้นดิน กับทั้งลูกทั้งหลายของเจ้าซึ่งอยู่ในเจ้าและเขาจะไม่ปล่อยให้ศิลาช้อนทับกันไว้ภายในเจ้าเลย เพราะเจ้าไม่ได้รู้เวลาที่พระองค์เสด็จมาเยี่ยมเจ้า’ “ (ลูกา 19:41-44)

ก้าวสุดท้ายและร้ายแรงในการละทิ้งพระเจ้าของอิสราเอล เมื่อพวกเขา กล่าวว่า “ให้ตรึง [พระเยซู] เสียที่กางเขนเถิด” เมื่อปีลาตกล่าวว่า “ เราไม่มีผิดด้วยเรื่องความตายของคนนี้ เจ้ารับภาระเอาเองเถิด’ **บรรดาหมู่ชนเรียนว่า ให้ความผิดด้วยเรื่องความตายของเราตกอยู่แก่เรา ทั้งบุตรของเราด้วย’** “ (มัทธิว 27:24ข-25) ข้อพระคัมภีร์นี้ได้สำเร็จและยังคงสำเร็จอยู่ อิสราเอลต้องรับผิดชอบอย่างเต็มที่ต่อการตรึงพระเยซูคริสต์ไว้ที่ไม้กางเขนและเหตุการณ์อื่นๆ ที่ตามมา ลาร์किनกล่าวถึงบันทึกการปรับโทษจากเหตุการณ์ครั้งนี้ว่า

“ในปี ค.ศ. 50 ชาวยิว 30,000 คนถูกฆ่าในเยรูซาเล็มในการต่อสู้กับชาวโรม แต่ความทนทุกข์ที่เลวร้ายที่สุดเริ่มต้นในปี ค.ศ. 66 ภายใต้การปกครองของ เกซีอุส ฟลอรัส (Gessius Florus) ผู้ปกครองชาวโรมซึ่งปกครองอยู่เพียงอยู่ในขณะนั้น การข่มเหงของเขานำไปสู่จลาจลที่แพร่กระจายออกไป เนโร (Nero) ส่งเวสเปเซียน (Vespasian) ไปพร้อมกับไททัส (Titus) ลูกชายของเขาพร้อมกองทัพ 60,000 คน ที่กาลิลีตอนบน เขาได้ไปพบกับโจเซฟัส (Josephus) นายพลที่มีชื่อเสียงของชาติเฮลิโสมเนียน (Asmonean) และนักประวัติศาสตร์ที่มีชื่อเสียง ผู้ซึ่งยึดที่มั่นที่โจทาปาตา (Jotapata) แต่ในที่สุดถูกยึดอำนาจหลังจากถูกล้อมเป็นเวลา 47 วัน โดยสูญเสียคนไปกว่า 40,000 คน หลังจากนั้น จึงมีการปราบปรามชาวกาลิลี คนนับพันเสียชีวิตไปในสงคราม ยูเดีย และเยรูซาเล็มรอดพ้นมาได้เพราะเวสเปเซียนถูกเรียกกลับไปโรมเพราะเนโรเสียชีวิต เมื่อเวสเปเซียนขึ้นเป็นผู้ปกครอง เขาได้ส่งไททัส บุตรชาย ไปเพื่อปราบปรามปาเลสไตน์และยึดครองเยรูซาเล็ม

ในเดือนเมษายน ค.ศ. 70 กองทัพโรมันจำนวน 100,000 คน เดินทัพไปสู่กับเยรูซาเล็ม ซึ่งไม่ได้เตรียมรับการบุกล้อม พวกยิวที่มีความเห็นขัดแย้งกันได้เถียงกันเพื่อครองเมือง เยรูซาเล็มมีกำแพงสามชั้น บ้อม 90 แห่ง การล้อมเมืองใช้เวลานาน 4 เดือน เครื่องยิงกระสุนและเชือกที่แข็งแรงขึงหึงกันโดยใส่กำแพงขนาดใหญ่ ภายในเมือง เกิดกันดารอาหาร ภรรยาแย่งอาหารจากสามี ลูกแย่งอาหารจากพ่อแม่ แม่แย่งอาหารจากทารกของตน และแม้บางคนไม่คำนึงถึงความเป็นแม่ ฆ่าและกินลูกของตนเป็นอาหาร หลายคนหนีไปจากเมืองและพบกับชะตากรรมที่เลวร้ายกว่า เพราะถูกไททัสจับได้และตรึงไว้ที่ไม้กางเขนนอกเมืองเพื่อเป็นการเตือน สภาพของชาวเมืองเลวร้ายมากจนไททัสเรียกพระเจ้าให้ทรงเป็นพยานว่าเขาไม่มีส่วนรับผิดชอบในเรื่องนี้

ในที่สุด ในวันที่ 5 สิงหาคม ปี ค.ศ. 70 หอคอยแอนโทเนียถูกยึด ชาวโรมันเข้าไปในพระวิหาร และแม้ไททัสจะได้สั่งทหารของตนไม่ให้ยุ่งกับพระวิหารที่สวยงาม เพราะถือเป็นสิ่งอัศจรรย์อย่างหนึ่งของโลก แม้แต่โรมก็คิดเช่นนั้น แต่ทหารคนหนึ่งได้โยนคบไฟผ่านประตูเข้าไป และในเพลิงไหม้นั้น วิหารที่เฮโรดสร้างขึ้นก็ถูกทำลาย เหลือทิ้งไว้เพียงแต่หินที่เป็นฐานนั้น

โจเซฟัสกล่าวว่า คนมากกว่า 1,000,000 คนเสียชีวิตในการล้อมนั้น 97,000 รอดชีวิตแต่ตกเป็นเชลย ในจำนวนนั้น ชายหนุ่มที่หน้าตาดีจะถูกนำไปโรมเพื่อเป็นเกียรติแก่ผู้พิชิต ซึ่งทำให้การพยากรณ์ของดาเนียลสำเร็จคือ “ประชาชนของประมุขผู้หนึ่งที่จะมานั้น จะทำลายกรุง และสถานศักดิ์สิทธิ์เสีย” (ดาเนียล 9:26)

การทำลายกรุงเยรูซาเล็มของไททัสทำให้ชาวยิวกระจัดกระจายออกไปไกล แต่ยังไม่ได้สิ้นสุดลงแค่นั้น ทหิบห้าปีต่อมา ในปี ค.ศ. 135 ชาวยิวได้ฟื้นคืนจากการต่อสู้เพื่อต่อสู้กับอำนาจของโรม ในเวลานั้นเอง เฮเดรียน (Hadrian) ทำให้ชาวอิสราเอลกระจัดกระจายไปอย่างแท้จริง ในสงครามที่กินเวลา 3 ปีครึ่ง เขาได้ทำลายปาเลสไตน์ ฆ่า 580,000 คน ฆ่าหินศิโยน ด้วยเหตุนี้ คั

พยากรณ์ มีคำ 3:12 ที่กล่าวไว้ 885 ปีก่อนหน้านั้นจึงสำเร็จลง และทำให้อิสราเอลไม่สามารถแม้แต่จะเข้าถึงไอลีเย คาปิทอลินา (Aelia Capitolina) เมืองโรมันใหม่ที่สร้างขึ้นบนที่ตั้งเมืองเยรูซาเล็ม มิฉะนั้นจะต้องรับโทษถึงตาย ตั้งแต่เวลานั้นมา มีชาวยิวเหลืออยู่เพียงเล็กน้อยในปาเลสไตน์

ตั้งแต่การล้มล้างเยรูซาเล็มและการทำลายวิหารของเฮโรด อิสราเอลทนทุกข์และถูกขับไล่จากชาติหนึ่งไปยังชาติหนึ่งทั่วโลก การครอบครองความมั่งคั่งทางโลกของชาวยิวกลายเป็นการแสวงหาสำหรับพวกเขา”

สภาพปัจจุบันของอิสราเอล

ในปัจจุบัน มีชาวยิวอิสราเอลที่เหลือเพียงเล็กน้อยเท่านั้นที่กลับสู่แผ่นดินของตน สามารถเข้าถึงและมีอำนาจในกรุงเยรูซาเล็ม แต่ที่ตั้งวิหารอันเป็นที่ต้องการนั้นอยู่ในมือของชาวมุสลิม

แม้ว่าอิสราเอลทุกวันนี้เกือบจะควบคุมดินแดนที่ทรงสัญญาในพันธสัญญาของอับราฮัมได้ทั้งหมด แต่เยรูซาเล็มไม่เคยมีความสงบสุข มีสงครามเกิดขึ้นในแผ่นดินเสมอ และความตายอย่างร้ายเข้ามาในเวลากลางวันและกลางคืน อะไรทำให้อิสราเอลอยู่ได้ในเวลาที่รอบข้างพวกเขามีแต่ความสิ้นหวัง

ชนชาติอิสราเอลมีความหวัง

ความหวังของชาติอิสราเอลอยู่ที่สัญญาตามพระคัมภีร์เกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ สองพันปีผ่านไปนับตั้งแต่อิสราเอลไม่มีส่วนร่วมในสิ่งของของพระเจ้าที่เขารัก แต่ชาวยิวที่เคร่งครัด ผู้ซึ่งรอคอยพระเมสสิยาห์และผู้ช่วยให้รอดของพวกเขา ยังคงคร่ำครวญที่กำแพงวิหารของเฮโรด **ความหวังนี้เป็นความหวังที่มีเหตุผลหรือไม่**

ผู้ที่หาความหมายทางฝ่ายวิญญาณจากข้อพระคัมภีร์และคิดว่าคริสตจักรคืออิสราเอลจะตอบว่า “ไม่” แต่พระวจนะของพระเจ้ามีความหวังที่แน่นอนสำหรับการตั้งราชอาณาจักรอิสราเอลขึ้นใหม่ โดยมีพระเมสสิยาห์เป็นกษัตริย์ครอบครอง ทั้งชาติอิสราเอลและชนชาติอื่นๆ ทุกชาติ บางคนสอนว่าคริสตจักรเข้าแทนที่อิสราเอลและอิสราเอลไม่อยู่ในแผนการในอนาคตของพระเจ้าอีกต่อไป

แต่พระคัมภีร์ไม่ได้ตัดเรื่องนี้ออกไป การเปรียบเทียบสิ่งที่กล่าวไว้ในข้อพระคัมภีร์เกี่ยวกับอิสราเอลและคริสตจักรจะแสดงให้เห็นจุดเริ่มต้น การทรงเรียก พระสัญญา การนมัสการ หลักการปฏิบัติ และจุดหมายในอนาคตที่มีความแตกต่างกัน

ความแตกต่างในการทรงเรียก

อิสราเอล	คริสตจักร
การทรงเรียกให้รับมรดกบนโลก	การทรงเรียกให้รับมรดกในสวรรค์
ปฐมกาล 12:1 “พระเจ้าตรัสแก่อับรามว่า ‘เจ้าจงออกจากเมือง จากญาติพี่น้อง จากบ้านบิดาของเจ้า ไปยังดินแดนที่เราจะบอกให้เจ้ารู้’”	ฮีบรู 3:1 “เหตุฉะนั้น ดูก่อนท่านพี่น้องธรรมิกชน ผู้ตอบสนองด้วยกันกับเราในการที่พระเจ้าทรงเรียก [ให้รับมรดกในสวรรค์] จงนึกถึงอัครทูตและมหาปุโรหิตผู้ซึ่งเราเชื่อและรับนั้น คือพระเยซู”
เฉลยธรรมบัญญัติ 8:7-9 “เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงพาท่านเข้าไปในแผ่นดินที่ดี เป็นแผ่นดินที่มีธารน้ำ น้ำพุ และน้ำบาดไหลออกมากกลางหุบเขาและเนินเขาแผ่นดินที่มีข้าวสาลีและข้าวบาร์เล่ย์ ถั่วองุ่น มะเดื่อ ต้นทับทิม เป็นแผ่นดินที่มีต้นมะกอกเทศและน้ำผึ้ง เป้แผ่นดินที่ท่านจะรับประทานอาหารอย่างอุดม ซึ่งท่านจะไม่ขาดสิ่งใดเลย เป็นแผ่นดินที่ศิลาเป็นเหล็ก และท่านจะชุดทองแดงได้จากภูเขา”	ฟิลิปปี 3:20 “แต่บ้านเมืองของเรานั้นอยู่ที่สวรรค์ เรารอคอยผู้ช่วยให้รอด ซึ่งจะเสด็จมาจากสวรรค์คือพระเยซูคริสต์เจ้า” 1เปโตร 1:4 “และเพื่อให้ได้รับมรดกซึ่งไม่รู้เปื่อยเน่า ปราศจากมลทิน และไม่ร่วงโรยซึ่งได้เตรียมไว้ในสวรรค์เพื่อท่านทั้งหลาย”

ความแตกต่างในการทรงเรียก

อิสราเอล ทรัพย์สินสมบัติบนโลก	คริสตจักร ยากจนบนโลก
<p>ปฐมกาล 24:34, 35 “เขาจึงพูดว่า ‘ข้าพเจ้าเป็นคนใช้ของอับราฮัม พระเจ้าทรงอำนวยการพระพรแก่นายข้าพเจ้าอย่างมากมายท่านก็เจริญพระองค์ทรงประทานฝูงแพะแกะและฝูงโค เงินและทอง คนใช้ชายหญิง อูฐและลา”</p>	<p>1โครินธ์ 4:11 “ณขณะนี้เราก็อ้างหว กระจาย ขาดเครื่องนุ่งห่ม ถูกโบยตี และไม่มีบ้านอยู่”</p> <p>มาระโก 10:23 “พระเยซูจึงทอดพระเนตรรอบๆ แล้วตรัสแก่เหล่าสาวกว่า ‘คนมั่งมีจะเข้าในแผ่นดินของพระเจ้ายากจริงหนา’ “</p> <p>ยากอบ 2:5 “พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า จงฟังเถิด พระเจ้าได้ทรงเลือกคนยากจนในโลกนี้ ให้เป็นคนมั่งมีในความเชื่อ และให้เป็นผู้รับมรดกแผ่นดินซึ่งพระองค์ทรงสัญญาไว้ แก่ผู้ที่พระองค์มิใช่หรือ”</p>

ความแตกต่างในการทรงเรียก

อิสราเอล ทรัพย์สินสมบัติบนโลก	คริสตจักร ยากจนบนโลก
สง่าราศีและชัยชนะ	ถูกเหยียบย่ำและข่มเหงชนะ
<p>เฉลยธรรมบัญญัติ 28:7 “พระเจ้าจะทรงกระทำให้ศัตรูผู้ลุกขึ้น ต่อสู้ท่านพ่ายแพ้แก่ท่าน เขาจะออกมา ต่อสู้ท่านทางหนึ่ง และหนีจากท่าน เจ็ดทาง”</p>	<p>ยอห์น 16:2 “เขาจะอเปหิต่านเสียจากธรรมศาลา แท้จริงวันหนึ่งทุกคนที่ประหารชีวิต ของท่าน จะคิดว่าเขาทำการนั้นเป็น การปฏิบัติพระเจ้า”</p>
<p>เฉลยธรรมบัญญัติ 28:13 “ถ้าท่านเชื่อฟังพระบัญญัติของพระเยโฮ วาห์พระเจ้าของท่าน ซึ่งข้าพเจ้าบัญชา ท่านในวันนี้ และระวังที่จะกระทำตาม พระเจ้าจะทรงกระทำให้ท่านเป็นหัว ไม่ใช่เป็นหาง กระทำให้สูงขึ้นทางเดียว มิใช่ให้ต่ำลง”</p>	<p>มัทธิว 18:4 “เหตุฉะนั้นถ้าผู้ใดถ่อมจิตใจลง เหมือน เด็กเล็กคนนี้ ผู้นั้นจะเป็นใหญ่ในแผ่นดิน สวรรค์”</p>

แม้ว่าอิสราเอลจะเป็นพลไพร่บนโลกของพระเจ้า ไม่ได้หมายความว่าผู้ที่เชื่อฟังพระบัญญัติก่อนหน้านี้จะมีการกระจัดกระจายกันไปนี้จะไม่ได้อยู่ในสวรรค์ แต่พวกเขาจะยืนอยู่ในที่ อันต่างจากคริสตจักร พระเจ้าตรัสว่าคำพยากรณ์ที่ดาเนียลได้เขียนไว้ นั้นไม่ใช่เพื่อให้เขาได้รู้ แต่สำหรับคนอื่น “แต่เจ้าจงไปจนวาระที่สุดเถิด และเจ้าจะได้หยุดพักสงบ และจะยืนขึ้นในส่วนที่กำหนดให้เจ้า เมื่อสิ้นสุดวันทั้งหลายนั้น” (ดาเนียล 12:13)

อิสราเอลเชื่อฟังพระเจ้าเพื่อได้รับรางวัลบนโลกนี้ คริสตจักรใช้ชีวิตเพื่อพระเจ้าด้วยฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ อันเป็นสิ่งรับประกันว่าจะได้รับรางวัลในสวรรค์ซึ่งรอการเรียกไปสู่สง่าราศี โลกนี้ไม่ใช่บ้านของคริสตจักร

ตั้งแต่วันเพ็นเทคอสต์ตลอดทั้งหนังสือกิจการ คนทั้งหลายได้บังเกิดใหม่ด้วยการเชื่อฟังข้อความที่อัครสาวกเปโตรเทศนาในวันที่ยิ่งใหญ่นั้น

“ฝ่ายเปโตรจึงกล่าวแก่เขาว่า ‘จงกลับใจใหม่และรับบัพติศมาในพระนามแห่งพระเยซูคริสต์สืบทุกคน เพื่อพระเจ้าจะทรงยกความผิดบาปของท่านเสีย แล้วท่านจะได้รับพระราชทานพระวิญญาณบริสุทธิ์ ด้วยว่าพระสัญญาอันตกแก่ท่านทั้งหลายกับลูกหลานของท่านด้วย และแก่คนทั้งหลายที่อยู่ไกล คือทุกคนที่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของเราทรงเรียกมาใฝ่พระองค์’ ” (กิจการ 2:38, 39)

นั่นเป็นข้อความที่ให้ความรอดตามพระคัมภีร์ที่แท้จริงในทุกวันนี้ และทำให้ชาวยิวและชาวต่างชาติอยู่ในคริสตจักร

ในคริสตจักร ไม่มีความแตกต่างระหว่างชาวยิวและชาวต่างชาติ “เพราะว่าถึงเราจะเป็นพวกยิว หรือพวกกรีก เป็นทาส หรือมิใช่ทาสก็ตาม เราทั้งหลายได้รับบัพติศมาโดยพระวิญญาณองค์เดียวเข้าเป็นกายเดียวกัน และพระวิญญาณองค์เดียวนั้น ชาบช่านอยู่” (1 โครินธ์ 12:13)

ความแตกต่างในการปฏิบัติ

ทั้งอิสราเอลและคริสตจักรได้รับการเรียกให้ใช้ชีวิตที่บริสุทธิ์ แต่ในวิธีการใช้ชีวิตบริสุทธิ์นั้น มีความแตกต่างกันเป็นอย่างมาก เห็นได้ชัดว่าอิสราเอลได้รับมอบหมายให้กำจัดความบาปไปจากแผ่นดินของตนด้วยการใช้ดาบ แต่คริสตจักรจะต้องไม่ทำอย่างนั้น

ความแตกต่างในการปฏิบัติ

อิสราเอล	คริสตจักร
<p>เฉลยธรรมบัญญัติ 7:1, 2</p> <p>“เมื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายจะทรงพาท่านเข้าไปในแผ่นดินซึ่งท่านทั้งหลายกำลังจะเข้ายึดครอง และกวาดไล่ประชาชาติหลายชาติให้ออกไปพ้นท่าน คือ คนฮิตไทต์ คนเกอร์กาซี คนอามอไรต์ คนคานาอัน คนเปริสซี คนฮีไวต์ และคนเยบุสเป็นเจ็ดประชาชาติ ซึ่งใหญ่โตกว่าและมีกำลังมากกว่าท่าน และเมื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงมอบเขาทั้งหลายไว้ในมือของท่านและท่านจะตีเขาให้พ่ายแพ้ไปนั้น พวกท่านต้องทำลายเขาให้สิ้นทีเดียว อย่าได้กระทำพันธสัญญาใดๆ กับเขาเลย และอย่ามีความเมตตาต่อเขาด้วย”</p>	<p>มัทธิว 5:44</p> <p>“ฝ่ายเราบอกท่านว่า จงรักศัตรู และอวยพรแก่ผู้ที่แค้นต่อท่าน จงทำคุณแก่ผู้ที่เกลียดชังท่าน และจงขอพร [อธิษฐาน] ให้แก่ผู้ที่ประทุษร้ายเคียดแค้นท่าน”</p>

ความแตกต่างในการนมัสการ

อิสราเอลมีสถานที่นมัสการเพียงแห่งเดียว และจะกระทำได้ในระยะไกลเท่านั้น เพราะมีเพียงปูโรหิตที่จะเข้าไปได้ คริสตจักรนมัสการที่ใดก็ได้เมื่อมีสองหรือสามคนร่วมกัน ด้วยความกล้าหาญ เราจึงเข้าอยู่ต่อหน้าพระพักตร์ของพระเจ้า โดยการสรรเสริญและขอบพระคุณ

ความแตกต่างในการนมัสการ

อิสราเอล	คริสตจักร
<p>เลวีนิติ 17:8, 9</p> <p>“และเจ้าจงกล่าวแก่เขาว่า วงศ์วานอิสราเอลคนใดหรือคนต่างด้าวคนใดผู้อาศัยอยู่ในหมู่พวกเขา ผู้ถวายเครื่องเผาบูชาหรือเครื่องสัตวบูชา และมีได้นำเครื่องสัตวชานนั้นมาที่ประตูเต็นท์นัดพบเพื่อถวายแด่พระเจ้า ก็ให้เปหิชายผู้นั้นเสียจากชนชาติของตน”</p>	<p>มัทธิว 18:20</p> <p>“ด้วยว่ามีสองสามคนประชุมกันที่ไหนๆ ในนามของเรา เราจะอยู่ที่ท่ามกลางเขาที่นั่น”</p>
<p>ลูกา 1:10</p> <p>“ส่วนบรรดาประชาชนก็อธิษฐานอยู่ภายนอก ในเวลาเผาเครื่องหอมนั้น”</p>	<p>ฮีบรู 10:19, 20</p> <p>“เหตุฉะนั้นพี่น้องทั้งหลาย เมื่อเรามีใจกล้าที่จะเข้าไปสู่สถานศักดิ์สิทธิ์โดยพระโลหิตของพระเยซู ตามทางใหม่และเป็นทางที่มีชีวิต ซึ่งพระองค์ได้ทรงเปิดออกให้เราผ่านเข้าไปทางม่านนั้น คือทางพระกายของพระองค์”</p>

ความแตกต่างในการนมัสการ

อิสราเอล	คริสตจักร
กันดารวิถี 3:10 “เจ้าจงแต่งตั้งอาโรนและบุตรชายทั้งหลายของอาโรน ให้ปฏิบัติงานตามตำแหน่งปุโรหิต แต่คนอื่นที่เข้ามาใกล้จะต้องถูกลงโทษถึงตาย”	1 เปโตร 2:5 “และท่านทั้งหลายก็เสมือนศิลาที่มีชีวิตที่กำลังก่อขึ้นเป็นพระนิเวศฝ่ายพระวิญญาณ เป็นปุโรหิตบริสุทธิ เพื่อถวายสักการบูชาฝ่ายวิญญาณ ที่ชอบพระทัยของพระเจ้าโดยทางพระเยซูคริสต์”

ความแตกต่างในคำพยากรณ์ที่จะเกิดขึ้นในอนาคต

คริสตจักรได้รับคำสัญญาว่าจะได้รับไปจากโลกนี้ขึ้นไปสู่สวรรค์ อิสราเอลจะได้กลับคืนสู่สภาพเดิม และรับพรอันยิ่งใหญ่บนโลกหลังจากพระเจ้าทรงรับคริสตจักรขึ้นไปแล้ว

คริสตจักร

“ในพระนิเวศของพระบิดาเรามีที่อยู่มาก ถ้าไม่มีเราคงได้บอกท่านแล้ว เพราะเราไปจัดเตรียมที่ไว้สำหรับท่านทั้งหลาย เมื่อเราไปจัดเตรียมที่ไว้สำหรับท่านแล้ว เราจะกลับมาอีกกับท่านไปอยู่กับเรา เพื่อว่าเราอยู่ที่ไหนท่านทั้งหลายจะได้อยู่ที่นั่นด้วย” (ยอห์น 14:2, 3)

“เพราะในเมื่อเราเชื่อว่าพระเยซูทรงสิ้นพระชนม์ และทรงคืนพระชนม์แล้ว โดยพระเยซูนั้น พระเจ้าจะทรงนำบรรดาคนที่ล่วงลับไปแล้วนั้น มากับพระองค์ ในข้อนี้เราขอออกให้ท่านทราบ ตามพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าว่า เราผู้ยังเป็นอยู่และคอยองค์พระผู้เป็นเจ้าเสด็จมา จะล่วงหน้าไปก่อนคนเหล่านั้นที่ล่วงลับไปแล้วก็หาไม่ ด้วยว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าจะเสด็จมาจากสวรรค์ด้วยพระดำรัสสั่ง ด้วยสำเนียงเรียกของเทพบิดรและด้วยเสียงแตรของพระเจ้า และคนทั้งปวงในพระคริสต์ที่ตายแล้วจะเป็นขึ้นมาก่อน หลังจากนั้น เราทั้งหลายซึ่งยังเป็นอยู่ จะถูกรับขึ้นไปในเมฆพร้อมกับคนเหล่านั้น และจะได้พบองค์พระผู้เป็นเจ้าในฟ้าอากาศอย่างนั้นแหละ เราก็จะอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นนิตย์” (1 เธสะโลนิกา 4:14-17)

“แต่บ้านเมืองของเรานั้นอยู่ที่สวรรค์ เรารอคอยผู้ช่วยให้รอด ซึ่งจะเสด็จมาจากสวรรค์คือพระเยซูคริสต์เจ้า พระองค์จะทรงเปลี่ยนแปลงกายอันต่ำต้อยของเรา ให้เหมือนพระกายอันทรงพระสิริของพระองค์ ด้วยฤทธิ์านุภาพซึ่งทำให้พระองค์ปราบสิ่งสารพัดลงใต้อำนาจของพระองค์” (ฟิลิปปี 3:20, 21)

“ท่านที่รักทั้งหลาย บัดนี้เราทั้งหลายเป็นบุตรของพระเจ้า และยังไม่ปรากฏว่าต่อไปเบื้องหน้านั้นเราจะเป็นอย่างไร แต่เรารู้ว่าเมื่อพระองค์จะเสด็จมาปรากฏนั้น เราทั้งหลายจะเป็นเหมือนพระองค์ เพราะว่าเราจะเห็นพระองค์อย่างที่เราเห็นพระองค์ทรงเป็นอยู่นั้น” (1 ยอห์น 3:2)

“...ขอให้เราทั้งหลายร้องยินดีและเต้นโลดถวายพระเกียรติแด่พระองค์ เพราะถึงเวลามงคลสมรสของพระเมษโปดกแล้ว และเจ้าสาวของพระองค์ได้เตรียมพร้อมแล้ว” ทรงโปรดให้เจ้าสาวสวมผ้าป่านเนื้อละเอียดใสบริสุทธิ์ เพราะผ้าป่านเนื้อดีนั้นได้แก่ การประพฤติอันชอบธรรมของพวกธรรมิกชน” (วิวรณ์ 19:7-9)

“ผู้ใดที่ได้มีส่วนในการฟื้นจากความตายครั้งแรกก็เป็นสุขและบริสุทธิ์ ความตายครั้งที่สองจะไม่มีอำนาจเหนือคนเหล่านั้น แต่เขาจะเป็นปฏิปักษ์ของพระเจ้าและของพระคริสต์ และจะครอบครองร่วมกับพระองค์ตลอดเวลาพันปี” (วิวรณ์ 20:6)

อิสราเอล

ในลูกา 1:31-33 มาเรียได้รับสัญญาเจ็ดข้ออย่าง ได้แก่ 1. เธอจะตั้งครรภ์ 2. และคลอดบุตรชาย 3. จงตั้งชื่อบุตรนั้นว่าเยซู 4. บุตรนั้นจะเป็นใหญ่ 5. และจะทรงเรียกว่าเป็นบุตรของพระเจ้าสูงสุด 6. พระเจ้าจะทรงประทานพระที่นั่งของดาวิด บรรพบุรุษของท่านให้แก่ท่าน (ยังไม่สำเร็จ) 7. และแผ่นดินของท่านจะไม่รู้จักสิ้นสุดเลย (เริ่มต้นในยุคการครอบครองแผ่นดิน) คำสัญญาทำอย่างสำเร็จเรียบร้อยแล้ว ใครจะมีสิทธิ์เปลี่ยนแปลงกฎในการแปลคำพยากรณ์เพื่อที่จะกล่าวว่าคุณสัญญาสองอย่างสุดท้ายจะไม่สำเร็จได้ เมื่อข้อพระคัมภีร์กล่าวไว้ว่าคุณสัญญาเหล่านี้จะสำเร็จ

“สิเมโอนได้บอกแล้วว่า พระเจ้าได้ทรงเยี่ยมเยียนคนต่างชาติครั้งแรก เพื่อจะทรงเลือกชนกลุ่มหนึ่งออกจากเขาทั้งหลายให้เป็นของพระองค์ คำของผู้เผยพระวจนะก็สอดคล้องกับเรื่องนี้ ดังที่ได้เขียนไว้แล้วว่า ‘ภายหลังเราจะกลับมา และเราจะสร้างพลับพลาของดาวิดซึ่งพังลงแล้วขึ้นใหม่ ที่ร้างหักพังนั้นเราจะก่อสร้างขึ้นอีกและจะตั้งขึ้นใหม่’” (กิจการ 15:14-16)

“เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้ว ข้าพเจ้าจึงถามว่า **‘พระเจ้าทรงทอดทิ้งชนชาติของพระองค์แล้วหรือ’** หากได้ข้าพเจ้าเองก็เป็นชนชาติอิสราเอล เป็นพงศ์พันธุ์ของอับราฮัม เป็นเผ่าเบนยามิน...ข้าพเจ้าจึงถามว่า พวกอิสราเอลสะดุดจนหกล้มทีเดียวหรือ หากได้ แต่การที่เขาละเมิดนั้น เป็นเหตุให้ความรอดแผ่มาถึงพวกต่างชาติ เพื่อจะให้พวกอิสราเอลมีใจมานะขึ้น...เพราะว่าถ้าพระเจ้าทรงตัดท่านออกจากต้นมะกอกเทศป่า ซึ่งเป็นต้นไม้ป่าตามธรรมชาติ และทรงนำมาต่อกิ่งกับต้นมะกอกพันธุ์ดี ซึ่งผิดธรรมชาติของมันแล้ว การที่จะเอากิ่งเหล่านั้น ซึ่งเป็นกิ่งเดิมมาต่อกิ่งเข้ากับต้นของมันเอง ก็จะง่ายยิ่งกว่านั้นเป็นไหนๆ ฟัน้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าเกรงว่าท่านจะอดรู้ จึงอยากให้ท่านเข้าใจข้อความอันล้ำลึกนี้ **คือเรื่องที่บางคนในพวกอิสราเอลมีใจแข็งกระด้างไป จนทำให้พวกต่างชาติได้เข้ามาครบจำนวน และเมื่อเป็นดังนั้น พวกอิสราเอลทั้งปวงก็จะได้รับความรอด ตามที่มีคำเขียนไว้ในพระคัมภีร์ว่า พระผู้ช่วยให้รอดจะเสด็จมาจากเมืองศิโยน และจะทรงกำจัดธรรมให้สูญสิ้นไปจากยาโคบ”** (โรม 11:1, 11, 24-26)

“ในวันนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงยื่นพระหัตถ์ของพระองค์ออกไปเป็นครั้งที่สองเพื่อจะมีส่วนชนชาติของพระองค์ที่เหลืออยู่คืนมา เป็นคนเหลือจากอัสซีเรีย จากอียิปต์ จากบิโรส จากเอธิโอเปีย จากเอลาม จากชินาร์ จากฮามัท และแผ่นดินชายทะเล พระองค์จะทรงยกเครื่องหมายนั่นขึ้นให้แก่บรรดาประชาชาติ และจะชุมนุมอิสราเอลที่พลัดพรากและรวบรวมยูดาห์ที่กระจัดกระจายจากสี่มุมแห่งแผ่นดินโลก” (อิสยาห์ 11:11, 12)

“ดูเถิด เราจะรวบรวมเขามาจากประเทศทั้งปวง ซึ่งเราได้ขับไล่เขาให้ไปอยู่ ด้วยความกริ้ว ด้วยความพิโรธ และความชิงโกรธของเรานั้น เราจะนำเขาทั้งหลายกลับมาอยู่ที่นี้ และจะกระทำให้เขาอาศัยอยู่อย่างปลอดภัย เขาทั้งหลายจะเป็นประชากรของเรา และเราจะเป้นพระเจ้าของเขา” (เยเรมีย์ 32:37, 38)

“โอ บุตรีแห่งศิโยนเอ๋ย จงร้องเพลงเสียงดัง โอ อิสราเอลเอ๋ย จงให้ร้องเกิด จงเปรมปรีดีและสิงโลดด้วยเต็มใจของเจ้าเถิดนะ บุตรีแห่งเยรูซาเล็ม พระเจ้าทรงล้มเลิกการพิพากษาลงโทษเจ้าแล้ว พระองค์ทรงขับไล่ศัตรูของเจ้าออกไปแล้ว พระองค์ทรงขับไล่ศัตรูของเจ้าออกไปแล้ว กษัตริย์แห่งอิสราเอลคือพระเจ้าทรงอยู่ท่ามกลางเจ้า เจ้าจะไม่กลัวภัยพิบัติอีกต่อไป” (เศฟันยาห์ 3:14, 15)

“พระเจ้าตรัสว่า ดูเถิด วันเวลาจะมาถึงเมื่อเราจะเพาะอังกูรชอภรรยาให้ดาวิด และท่านจะทรงครอบครองเป็นกษัตริย์และกระทำกิจอย่างเฉลียวฉลาด และจะทรงประทานความยุติธรรมและความชอภรรยาในแผ่นดินนั้น ในสมัยของท่านยูดาห์จะรอดได้ และอิสราเอลจะอาศัยอยู่อย่างมั่นคง และนี่จะเป็นนามซึ่งเราจะเรียกท่าน คือ **‘พระเจ้าเป็นความชอภรรยาของเรา’**” (เยเรมีย์ 23:5, 6)

อาจกล่าวได้ว่า การทำให้คริสตจักรเป็นแบบชาวยิวเป็นสิ่งขัดขวางมากกว่าเป็นประโยชน์ บิดเบือนภารกิจของคริสตจักร และทำลายฝ่ายวิญญาณของคริสตจักรมากกว่าสาเหตุอื่น ๆ รวมกัน แทนที่คริสตจักรจะแยกตัว ยอมรับการข่มเหง การถูกโลกเกลียดชัง ความยากจนและการไม่ต่อสู้ แต่กลับใช้ข้อพระคัมภีร์เกี่ยวกับชาวยิวเพื่อลดความสำคัญของพระประสงค์ลงเพื่อปฏิบัติตามประเพณีของโลก ครอบครองทรัพย์สินสมบัติ ดำเนินตามพิธีกรรมและสร้างโบสถ์ที่สวยงาม

เยรูซาเล็มถูกชาวต่างชาติเหยียบย่ำในเวลาหลายปีนับ บัลลังก์ของเยรูซาเล็มว่างและการปกครองก็ไม่เข้มแข็งอย่างแท้จริง แต่ชนชาตินี้มีพระสัญญาที่จะได้กลับคืนสู่สภาพเดิม

การให้ชาวยิวคืนสู่สภาพเดิมในอนาคต

พระคัมภีร์เก่ากล่าวถึงสัญญาในการให้ชาติอิสราเอลคืนสู่สภาพเดิมไว้มากมาย “เราจะให้อิสราเอลประชากรของเรากลับสู่สภาพเดิม เขาจะสร้างเมืองที่พังนั้นขึ้นใหม่ และเข้าอาศัยอยู่ เขาจะปลูกสวนองุ่นและดื่มเหล้าองุ่นของสวนนั้น เขาจะทำสวนผลไม้และรับประทานผลของมัน เราจะปลูกเขาไว้ในแผ่นดินของเขา เขาจะไม่ถูกถอนออกไปจากแผ่นดินซึ่งเราได้มอบให้แก่เขา อีกเลย” พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าตรัสดังนี้แหละ” (อาโมส 9:14, 15)

“พระเจ้าตรัสว่า ยาโคบผู้รับใช้ของเราเอ๋ย อย่ากลัวเลย อิสราเอลเอ๋ย อย่าครั่นคร้าม เพราะนี่แน่ะ เราจะช่วยเจ้าจากที่ไกลให้รอด ทั้งลูกหลานของเจ้าจากแผ่นดินที่เขาไปเป็นเชลย ยาโคบจะกลับมา และมีความสงบและความสบาย และจะไม่มีผู้ใดกระทำให้เขากลับ พระเจ้าตรัสว่า เพราะเราอยู่กับเจ้าเพื่อช่วยเจ้าให้รอด เราจะกระทำให้บรรดาประชาชาติทั้งสิ้นถึงอวสาน คือผู้ซึ่งเราได้กระจายเจ้าให้ไปอยู่ท่ามกลางเขานั้น แต่ส่วนเจ้าเราจะไม่กระทำให้ถึงอวสาน เราจะตีสอนเจ้าตามขนาด และด้วยประการใดก็ตามเราจะไม่ปล่อยเจ้าโดยไม่ลงโทษ” (เยเรมีย์ 30:10, 11)

บางคนเข้าใจว่า การกลับสู่สภาพเดิมนี้อาจเกิดขึ้นเมื่ออิสราเอลกลับจากการเป็นเชลยเป็นเวลา 70 ปีในบาบิโลน แต่นั่นเป็นการกลับสู่สภาพเดิมครั้งแรกเท่านั้น ให้สังเกตว่าพระคัมภีร์กล่าวถึงการกลับสู่สภาพเดิมเป็นครั้งที่สอง “ในวันนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงยื่นพระหัตถ์ของพระองค์ออกไปเป็นครั้งที่สองเพื่อจะได้ส่วนชนชาติของพระองค์ที่เหลืออยู่คืนมา เป็นคนเหลือจากอัสซีเรีย จากอียิปต์ จากปัทโรส จากเอธิโอเปีย จากเอลาม จากชินาร์ จากฮามัท และแผ่นดินชายทะเล” (อิสยาห์ 11:11)

การนำอิสราเอลกลับสู่ดินแดนนี้จะไม่ใช่เพียงแต่จากแผ่นดินทางตะวันออกเท่านั้น แต่ให้สังเกตข้อพระคัมภีร์กล่าวว่า **จากบรรดาประเทศ** ซึ่งพระองค์ได้ทรงขับไล่เขาให้ไปอยู่นั้น “พระเจ้าตรัสว่า เพราะฉะนั้น ดูเถิด วันเดือนจะมาถึง เมื่อไม่มีใครกล่าวต่อไปอีกว่า ‘พระเจ้าผู้ทรงนำประชาชนอิสราเอลออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด’ แต่จะพูดว่า ‘พระเจ้าผู้ทรงนำประชาชนอิสราเอลออกมาจากแดนเหนือและออกมาจากบรรดาประเทศ ซึ่งพระองค์ได้ทรงขับไล่เขาให้ไปอยู่นั้น ทรงพระ

ชนมียูจีนได' เพราะเราจะนำเขาทั้งหลายกลับมาสู่แผ่นดินของเขาเอง ซึ่งเราได้ยกให้บรรพบุรุษของเขาแล้วนั้น" (เยเรมีย์ 16: 14, 15) "เราจะตั้งตาของเราดูเขาเพื่อจะกระทำความดี และเราจะพาเขาทั้งหลายกลับมายังแผ่นดินนี้อีก เราจะสร้างเขาทั้งหลายขึ้น และจะไม่รื้อลง เราจะปลูกฝังเขาและไม่ถอนเขาเสีย" (เยเรมีย์ 24:6) "อย่ากลัวเลย เพราะเราอยู่กับเจ้า เราจะนำเผ่าพันธุ์ของเจ้ามาจากตะวันออก และเราจะรวบรวมเจ้ามาจากตะวันตก เราจะพูดกับทิวเขาว่า ปล่อยเถิด และกับทิวเขาว่า อย่ายึดไว้ จงนำบรรดานุตรชายของเรามาแต่ไกล และเหล่าธิดาของเราจากปลายแผ่นดินโลก คือทุกคนที่เขาเรียกตามชื่อของเรา คือผู้ที่เราได้สร้างเพื่อพระสิริของเรา ผู้ที่เราได้ปั้นและได้กระทำไว้" (อิสยาห์ 43:5-7)

การนำอิสราเอลกลับคืนมานี้จะไม่ใช่เพียงชั่วคราว แต่ครั้งนี้อิสราเอลจะเป็นชาติของพระเจ้าไปชั่ววันนิรันดร์ "พระเจ้าผู้ทรงให้ดวงอาทิตย์เป็นสว่าง กลางวัน และทรงให้ระเบียบตายตัวของดวงจันทร์ และทรงให้บรรดาดวงดาวเป็นสว่างกลางคืน ผู้ทรงกวนทะเลให้คลื่นกำเริบ พระนามของพระองค์ คือพระเจ้าจอมโยธา ตรัสดังนี้ว่า ถ้าระเบียบตายตัวนี้ต้องพรากไปจากต่อหน้าเรา แล้วเชื้อสายของอิสราเอลก็ต้องหยุดยั้งจากการเป็นประชาชาติหนึ่งต่อหน้าเราเป็นนิรันดร์" พระเจ้าตรัสดังนี้แหละ" (เยเรมีย์ 31:35, 36)

อิสราเอลจะได้กลับสู่สภาพเดิมเมื่อไร

คำพยากรณ์ของพระเยซูทำให้เราทราบคำตอบของคำถามนี้ "เขาจะล้มลงด้วยคมดาบและต้องถูกกวาดเอาไป เป็นชนชาติที่ว่ทุกประชาชาติ และคนต่างชาติจะเหยียบย่ำกรุงเยรูซาเล็ม จนกว่าเวลากำหนดของคนต่างชาตินั้นจะครบถ้วน" (ลูคา 21:24) อัครสาวกเปาโลกล่าวไว้เพิ่มเติมว่า "พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าเกรงว่าท่านจะอดรู้ จึงอยากให้ท่านเข้าใจข้อความอันล้ำลึกนี้ คือเรื่อง ที่บางคนในพวกอิสราเอลมีใจแข็งกระด้างไป จนทำให้พวกต่างชาติได้เข้ามาครบจำนวน" (โรม 11:25)

"[เวลาที่] พวกต่างชาติได้เข้ามาครบจำนวน" เป็นความสมบูรณ์ของงานของพระเจ้าในการนำชนกลุ่มหนึ่งออกจากชาวต่างชาติให้เป็นของพระองค์ คริสตจักรซึ่งได้รับการทรงเรียกนี้จะได้รับขึ้นไป เมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราจะหันกลับมาหาชนชาติอิสราเอลของพระองค์

องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงเตือนอิสราเอลในเวลาที่พระองค์ถูกปฏิเสธไว้ว่า "ด้วยเราว่าแก่เจ้าทั้งหลายว่า ตั้งแต่นั้นต่อไปเจ้าจะไม่เห็นเราอีก กว่าเจ้าจะออกปากกล่าวว่า 'ขอให้ท่านผู้เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพระเจริญ'" (มัทธิว 23:39)

การรวบรวมชาวอิสราเอลอีกครั้ง

แม้ว่าอิสราเอลจะเป็นชาติแล้วในเวลานี้ แต่มีเพียงชาวอิวเพียงเล็กน้อยเท่านั้นที่กลับคืนสู่แผ่นดิน การรวมชาติขึ้นอีกครั้งจะต้องเกิดขึ้นก่อนที่องค์พระผู้เป็นเจ้าจะกลับมาในพระกายเป็นครั้งที่สอง "เพราะว่าเราจะเอาเจ้าออกมาจากท่ามกลางประชาชาติและรวบรวมเจ้ามาจากทุกประเทศ และนำเจ้าเข้ามาในแผ่นดินของเจ้าเอง เราจะเอาน้ำสะอาดพรมเจ้า และเจ้าจะสะอาดพ้นจากมลทินทั้งหลายของเจ้า และเราจะชำระเจ้าจากรูปเคารพทั้งหลายของเจ้า เราจะให้ใจใหม่แก่เจ้าและเราจะบรรจุจิตวิญญาณใหม่ไว้ในเจ้า เราจะนำใจหินออกไปเสียจากเนื้อของเจ้า และให้ใจเนื้อแก่เจ้า และเราจะใส่วิญญาณของเราภายในเจ้า และกระทำให้เจ้าดำเนินตามกฎเกณฑ์ของเรา และให้รักษากฎหมายของเราและกระทำตาม" (เอเสเคียล 36:24-27)

อย่างไรก็ตาม มีสิ่งที่น่ากลัวรอคอยอิสราเอลอยู่ เพราะอิสราเอลไม่เคยสำรวจสภาพความผิดหรือร้องเรียกขอการให้อภัยในการตรึงองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งพระสิริไว้ที่ไม้กางเขน

อิสราเอลจะยังคงถูกพิพากษาเพราะการละเมิดและความบาปที่ร้ายแรง การพิพากษานี้จะทำให้อิสราเอลต้องคุกเข่ากลับใจใหม่ "เราจะนำเจ้าออกมาจากชนชาติทั้งหลาย และรวบรวมเจ้าออกมาจากประเทศทั้งปวง ซึ่งเจ้าต้องกระจัดกระจายกันไปอยู่นั้น ด้วยมือที่มีฤทธิ์และด้วยแขนที่เหยียดออกและด้วยความพิโรธที่เทลงมา และเราจะนำเจ้าเข้าไปในถิ่นทุรกันดารแห่งชนชาติ

ทั้งหลาย และที่นั่นเราจะเข้าสู่การพิพากษากับเจ้า หน้าต่อหน้า เราเข้าสู่การพิพากษากับบรรพบุรุษของเจ้าในถิ่นทุรกันดารแห่งแผ่นดินอียิปต์อย่างไร พระเจ้าตรัสว่า เราจะเข้าสู่การพิพากษากับเจ้าอย่างนั้น **เราจะนับเจ้าโดยให้ลดไปได้คทา** และเราจะให้เจ้าเข้าพันธสัญญา **เราจะชำระพวกกบฏเสียจากท่ามกลางเจ้า ทั้งผู้ทรยศต่อเรา** เราจะนำเขาออกจากแผ่นดินที่เขาไปอาศัยอยู่นั้น แต่เขาจะไม่ได้เข้าไปในแผ่นดินอิสราเอล แล้วเจ้าจะทราบว่าเป็นพระเจ้า” (เอเสเคียล 20:34-38) “เพราะฉะนั้นพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า เพราะว่าเจ้าเป็นที่โลหะไปเสียทั้งสิ้นแล้ว เพราะฉะนั้นดูเถิด เราจะรวบรวมเจ้าไว้ท่ามกลางเยรูซาเล็ม อย่างที่คนเขารวบรวมเงิน ทองสัมฤทธิ์ และเหล็กและตะกั่วและตีบุกไว้ในเตาหลอม เพื่อเอาไฟพัดให้มันละลาย **ดังนั้นเราจะรวบรวมเจ้าด้วยความกริ้วและด้วยความพิโรธของเรา และเราจะใส่เจ้ารวมไว้ให้เจ้าละลาย** เราจะรวบรวมเจ้า และเอาเพลิงแห่งความพิโรธของเราพันเจ้าและเจ้าจะละลายอยู่ท่ามกลางนั้น เงินละลายอยู่ในเตาหลอมฉันใด เจ้าทั้งหลายจะละลายอยู่ท่ามกลางเพลิงฉันนั้นและเจ้าจะทราบว่าเป็นพระเจ้า **เราได้บทยความกริ้วของเราออกเหนือเจ้า**” (เอเสเคียล 22:19-22) “พระเจ้าจอมโยธาตรัสว่า ‘ดูเถิด เราส่งทูตของเราไปเพื่อตระเตรียมหนทางไว้ข้างหน้าเรา และพระเจ้าผู้ซึ่งเจ้าแสวงหา นั้น จะเสด็จมายังพระวิหารของพระองค์อย่างกะทันหัน ทูตแห่งพันธสัญญาผู้ซึ่งเจ้าพอใจนั้น ดูเถิด ท่านกำลังมาแล้ว แต่ใครจะทนอยู่ได้ในวันที่ท่านมา และใครจะยืนมั่นอยู่ได้เมื่อท่านปรากฏตัว “เพราะว่าท่านเป็นประดุจไฟถลุงแร่ และประดุจสบู่ของช่างซักฟอก ท่านจะนั่งลงอย่างช่างหลอมและช่างถลุงเงิน และท่านจะชำระบุตรหลานของเลวีให้บริสุทธิ์ และถลุงเขาอย่างถลุงทองคำและถลุงเงินจนกว่าเขาจะนำเครื่องบูชาอันถูกต้องถวายแด่พระเจ้า” (มาลา 3:1-3)

เวลาทุกข์ใจของยาโคบ – ความทุกข์เวทนา

ชาวยิวได้ผ่านพ้นการข่มเหงที่รุนแรงที่สุดในประวัติศาสตร์ของพวกเขา แต่ไม่มีสิ่งใดอาจเปรียบได้กับวันเวลาอันเลวร้ายที่จะเกิดขึ้นใน “ความทุกข์เวทนา” “ต่อไปนี้เป็นพระวจนะซึ่งพระเจ้าตรัส เกี่ยวกับอิสราเอลและยูดาห์ว่า ‘พระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า เราได้ยินเสียงร้องเพราะความกลัวตัวสิ้น ความสยดสยองและความไร้ศานติภาพ จงตามเถิดและดูว่า ผู้ชายจะคลอดบุตรได้หรือไม่ เราจึงเห็นผู้ชายทุกคนเอามือกัดไว้ที่เอวเหมือนผู้หญิงจะคลอดบุตร ทำไมหน้าตาทุกคนจึงซีดไป อนิจจาเอ๋ย วันนั้นใหญ่โตเหลือเกิน ไม่มีวันใดเหมือนเป็นเวลาทุกข์ใจของยาโคบ แต่เขาก็ยังจะรอดวันนั้นไปได้” (เยเรมีย์ 30:4-7)

อาโมสได้บรรยายเกี่ยวกับความเลวร้ายของเวลาเหล่านั้นว่า “เพราะฉะนั้น พระเจ้าจอมโยธา พระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า ‘ตามลานเมืองจะมีการร่ำไห้ และตามถนนหนทางจะมีคนพูดว่า “อนิจจาเอ๋ย อนิจจาเอ๋ย เขาจะร้องเรียกขานาให้ไว้ทุกข์ และให้ผู้ชำนาญเพลงโคกร้องโอดครวญ ในสวนองุ่นทั้งสิ้นจะมีการร่ำไห้ เพราะเราจะผ่านไปท่ามกลางเจ้า” พระเจ้าตรัสตั้งนี้แหละ วิบัติแก่เจ้าผู้ปรารถนาวันแห่งพระเจ้า วันแห่งพระเจ้าจะเป็นประโยชน์อะไรแก่เจ้าเล่า วันนั้นเป็นความมืด ไม่ใช่เป็นความสว่างอย่างกับคนหนีสิงห์ ไปปะหมี่ หรือเหมือนคนเข้าไปในเรืออันเอามือเท้าผางนั่งและงูก็กัดเขา วันแห่งพระเจ้าเป็นความมืด ไม่ใช่ความสว่าง เป็นความมืดคลุม ไม่มีแสงแจ่มใสเลย” (อาโมส 5:16-20 และดูวิวรณ์ 6)

การฟื้นฟูชนชาติ

ผลลัพธ์สุดท้ายของเวลาทุกขใจที่ร้ายแรงนี้คือ การที่องค์พระผู้เป็นเจ้าเสด็จกลับมายังโลกและ**ชนชาติอิสราเอลทุกคน** **รับเชื่อพระเยซู** “แต่พอสิ้นความทุกข์ลำบากแห่งวันเหล่านั้นแล้ว ดวงอาทิตย์จะมีมืดไป และดวงจันทร์จะไม่ส่องแสง ดวงดาวทั้งปวงจะตกจากฟ้า และบรรดาสิ่งที่มีอำนาจในท้องฟ้าจะสะเทือนสะท้าน เมื่อนั้นนิมิตแห่งบุตรมนุษย์จะปรากฏขึ้นในท้องฟ้า มนุษย์ทุกชาติทั่วโลกจะต้อกร้องไห้ แล้วจะเห็นบุตรมนุษย์เสด็จมาบนเมฆในท้องฟ้า ทรงฤทธานุภาพและพระสิริเป็นอันมาก พระองค์ทรงใช้เหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์ มาด้วยเสียงแตรอันดังยิ่งนัก ให้รวบรวมคนทั้งปวงที่พระองค์ทรงเลือกสรรไว้แล้ว ทั้งที่คือนั้น ตั้งแต่ที่สุดฟ้าข้างนี้จนถึงที่สุดฟ้าข้างโน้น” (มัทธิว 24:29-31) “และเราจะเทวิญญูณแห่งความเมตตาเอ็นดูและการวิงวอนบนราชวงศ์ดาวิดและชาวเยรูซาเล็ม ดังนั้นเมื่อเขาทั้งหลายมองดูเรา ผู้ซึ่งเขาเองได้แทง เขาจะไว้ทุกข์เพื่อท่าน เหมือนคนไว้ทุกข์เพื่อบุตรคนเดียวของตน และร้องไห้อย่างขมขื่นเพื่อท่าน เหมือนอย่างคนร้องไห้เพื่อบุตรหัวปีของตน” (เศคาริยาห์ 12:10) และเศคาริยาห์ 14:1-11

วันที่ยิ่งใหญ่ของวันทั้งหมดจะเป็นเมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงวางพระบาทของพระองค์บนภูเขาที่พระองค์เสด็จขึ้นสู่สวรรค์ “ในวันนั้น พระบาทของพระองค์จะยืนอยู่ที่ภูเขามะกอกเทศ ซึ่งอยู่หน้าเมืองเยรูซาเล็มด้านตะวันออก และภูเขามะกอกเทศนั้นจะแยกออกเป็นสองส่วน จากทิศตะวันออกไปทิศตะวันตก โดยมีหุบเขากว้างมากคั่นอยู่ ภูเขาทั้งสองจึงจะถอยไปทางเหนือ และอีกทั้งสองจะถอยไปทางใต้” (เศคาริยาห์ 14:4) และเศคาริยาห์ 12:10

พระคัมภีร์บอกเราเกี่ยวกับการฟื้นฟูที่ยิ่งใหญ่ที่สุดที่จะเกิดขึ้นเมื่อชาติอิสราเอลที่ได้ประกอบด้วยพระวิญญูณได้เกิดใหม่ในวันหนึ่ง อีสยาห์ 66:8 และโรม 11:26

ส่วนที่ 4 พระสัญญาที่ยังไม่สำเร็จ

คำนำ

ข้อพระคัมภีร์สอนไว้อย่างชัดเจนเกี่ยวกับการนำสิ่งที่หลงหายไปเพราะการละเมิดของมนุษย์เดิมคืออาดัมกลับมา การนำกลับมาเป็นส่วนหนึ่งของความหวังในอนาคตของคริสตจักร ความหวังของอิสราเอล และการสำเร็จของการช่วยสิ่งที่ทรงสร้างทั้งปวงให้รอด

ผู้เผยพระวจนะในพระคัมภีร์เก่ากล่าวถึงคำสัญญามากมายเกี่ยวกับการตั้งการปกครองที่ชอบธรรมและการครอบครองด้วยสันติสุขบนโลกนี้

แต่ผู้ที่จะได้รับคำสัญญาเหล่านี้คือใคร และผู้ที่จะมีส่วนในการนำโลกนี้กลับสู่อาณาจักรแห่งสันติสุขและความชอบธรรมคือใคร

บทที่ 5 พระสัญญาเกี่ยวกับโลก

ที บี เบนส์

ในพระคัมภีร์ มีความหวังอยู่สองประเภท

- (1) ความหวังของผู้ที่เชื่อ คือ การที่กายได้รอดตาย
- (2) ความหวังของสิ่งที่ทรงสร้างขึ้น คือ การรอด “จากอำนาจแห่งความเสื่อมสลาย และจะเข้าไปในเสรีภาพและศักดิ์ศรี [สง่าราศี] แห่งบุตรทั้งหลายของพระเจ้า”

ความหวังประการหลังเป็นหัวข้อที่สำคัญของผู้เผยพระวจนะในพระคัมภีร์เก่า เพราะจะเกิดขึ้นเมื่อพระเยซูเสด็จกลับมาพร้อมกับบรรพชนของพระองค์เพื่อทำการพิพากษาคนอธรรมและตั้งบัลลังก์ของพระองค์ในความชอบธรรม

พระคัมภีร์ทุกข้อเป็นประวัติศาสตร์ของมนุษย์สองคน ซึ่งได้อธิบายไว้ดังนี้

- (1) “มนุษย์เดิมนั้นกำเนิดมาจากดินและเป็นมนุษย์ดิน...”
- (2) “มนุษย์ที่สองเสด็จมาจากสวรรค์”

พระคัมภีร์ใหม่เปิดเผยลักษณะและงานที่มาจากสวรรค์ของ “มนุษย์ที่สอง” พระคัมภีร์เก่ามีเนื้อหาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของมนุษย์สองคนนี้กับโลก โดยบันทึกเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ของมนุษย์เดิมที่ทรงสร้างขึ้นโดยปราศจากมลทิน ผู้ซึ่งล้มเหลวเพราะอำนาจของความบาป และแสดงให้เห็นอยู่เสมอว่าความประพฤติปฏิบัติแย่งๆ ในการหลงและตัดออกจากพระเจ้าของเขา พระคัมภีร์พยากรณ์เกี่ยวกับชัยชนะของมนุษย์ที่สอง ผู้ซึ่งจะกู้ความเสียหายที่เกิดขึ้นจากมนุษย์เดิม และจะทำให้เกียรติแก่พระเจ้าในเหตุการณ์ที่ความบาปทำให้เสื่อมเกียรติ เราเห็นลักษณะและขอบเขตของความเสียหาย และ**ความล้มเหลวของมนุษย์เดิมในทุกสถานะที่พระเจ้าทรงวางเขาไว้** เรายังเห็นวิธีที่มนุษย์ที่สองจะนำส่วนที่แตกหักมาและนำไปสู่ความสมบูรณ์ตามพระประสงค์ของพระเจ้า

สิ่งเหล่านี้ปรากฏอยู่อย่างชัดเจนในสัญญาถึงพระพรที่ทรงประทานแก่มนุษย์บนโลก สัญญาเหล่านี้ยังไม่ได้สำเร็จอย่างสมบูรณ์ แม้ว่าคำสัญญาบางประการจะสำเร็จทางฝ่ายวิญญาณไปบ้างบางส่วนก็ตาม แต่คำสัญญาทุกประการยังคงรอให้สำเร็จอย่างแท้จริงใน “การสำแดง” ของมนุษย์ที่สอง องค์พระผู้เป็นเจ้าจากสวรรค์ ทั้งนี้ เป็นไปตามคำพยากรณ์ตามพระคัมภีร์ใหม่ ซึ่งมีลักษณะสำคัญดังต่อไปนี้

ประการแรก – พงศ์พันธุ์ของหญิงจะทำให้หัวของงูแหลก

ประการที่สอง – ในพงศัพันธุ์ของอับราฮัม ทุกชาติบนโลกจะได้รับการอวยพร

ประการที่สาม – พงศัพันธุ์ของอับราฮัมจะครองดินแดนคานาอันและเป็นหัวของประชาชาติ

ประการที่สี่ – พงศัพันธุ์ของดาวิดจะครอบครองโลก และอาณาจักรของพระองค์จะอยู่เป็นนิรันดร์

มนุษย์ถูกสร้างขึ้นมาโดยปราศจากมลทิน การอยู่ในสภาพปราศจากมลทินคือ การพึ่งพาพระเจ้า เชื่อฟังพระองค์และสื่อสารกับพระองค์ การปราศจากโรคภัยไข้เจ็บและความตาย รวมทั้งการเป็นผู้ปกครองสิ่งที่พระเจ้าทรงสร้างและอวยพรและประกาศว่าเป็นสิ่งที่ดี แต่ซาตานซึ่งชักชวนให้มนุษย์ทำตามความต้องการของตนเองและไม่เชื่อฟัง ได้นำความผิดบาปเข้ามา และทุกอย่างก็ถูกทำลาย มนุษย์ไม่พึ่งพาในพระเจ้าและมีใจชั่วที่ไม่เชื่อฟัง เขาเปลี่ยนจากเชื่อฟังพระเจ้าเป็นเชื่อฟังซาตาน เปลี่ยนการสื่อสารกับพระเจ้าเป็นแยกตัวและต้องการที่จะซ่อนตัวจากพระองค์ มนุษย์กลายเป็นเหยื่อของโรคภัยไข้เจ็บและความตาย พันโลกถูกแช่งสาปเพราะมนุษย์ ตั้งแต่เวลานั้นมา “บรรดาสรรพสิ่งที่ทรงสร้างนั้นกำลังคร่ำครวญ และผจญความทุกข์ยากด้วยกันมาจนทุกวันนี้” แต่แม้ว่ามนุษย์เดิมจะถูกทำลาย พระเจ้าตรัสเกี่ยวกับผู้ที่ เป็น “พงศัพันธุ์ของหญิง” ที่ได้รับพระสัญญาแก่งู ซาตาน

เอาชนะอาดัม แต่พงศ์พันธุ์ของหญิงจะเอาชนะชอาดานนั้น และแม้ว่าพระองค์เองจะบาดเจ็บในการต่อสู้ ก็จะทำให้หัวของผู้ทำลาย
แหลกไป

มีสองสิ่งที่เห็นได้ชัด **สิ่งแรก ในคำแข่งสาปที่มีแก่อาดัม ไม่มีการกล่าวถึงสิ่งอื่นใดนอกจากความตาย** การอวยพร
ของพระเจ้าแก่มนุษย์ได้ตั้งเขาไว้ในโลกในฐานะผู้นำและปกครองโลก และ**คำแข่งสาปเพียงแต่ลบล้างการอวยพรบนโลกนั้น**
ทั้งนี้ ถือเป็นสิ่งสำคัญในการนิยามขอบเขตของความจริงแห่งพันธสัญญาเก่า จากพระคัมภีร์ใหม่ เเราทราบว่าหลังจากความตาย
จะมีการพิพากษา บรรพบุรุษมีความปรารถนาที่จะอยู่ใน “เมืองที่ประเสริฐกว่านั้น คือเมืองสวรรค์” ซึ่งพระคัมภีร์เก่าไม่ได้กล่าวถึง
ด้วยเหตุนี้ เห็นได้ชัดว่า**ขอบเขตของพระคัมภีร์เก่าเป็นเพียงพระประสงค์ของพระเจ้าเกี่ยวกับโลก** แม้ว่าพระคัมภีร์เก่าไม่ได้
กล่าวเกี่ยวกับสิ่งต่างๆ หลังความตาย ไม่ได้หมายความว่าไม่มีใครทราบอะไรเลย เพียงแต่ว่าความจริงประเภทนี้อยู่เหนือ
ขอบเขตที่เหมาะสม และไม่ควรถูกศึกษาเกี่ยวกับสิ่งต่างๆ หลังความตายจากพระวจนะของพระเจ้าในสวนนี้ **สิ่งที่สอง คือ ไม่มี**
สัญญาเกี่ยวกับการถอนหรือแบ่งเบาคำสาป ไม่มีคำแนะนำให้มนุษย์เดิมว่าจะแก้ไขจิตใจหรือวิญญาณให้ดีขึ้นได้
อย่างไร พระเจ้าทรงประทานสัญญา ซึ่งเป็นสัญญาที่มีมนุษย์อีกผู้หนึ่งคือ พงศ์พันธุ์ของหญิง เป็นสำคัญ มนุษย์เดิมถูกไล่ออกจาก
สวน กั้นออกจากต้นไม้แห่งชีวิต ไร้อำนาจอยู่ในกำมือของผู้มีชัยชนะแก่เขา โศกภัยไข้เจ็บ ความตาย บรรดาสรรพสิ่งที่ทรงสร้างที่ครุ
ครวญและการแยกออกจากพระเจ้าทางฝ่ายวิญญาณยังคงมีอยู่ อันเป็นสิ่งแสดงให้เห็นความเป็นทาสและหลักฐานในความ
ล้มเหลวของเขา แต่**ชัยชนะที่แท้จริงทรงสัญญาไว้แก่มนุษย์ที่สอง** พระองค์เท่านั้นที่จะสามารถนำศัตรูของพระเจ้าและผู้
ทำลายมนุษย์ออกไปจากการครอบครองและเหยียบย่ำลงในดินได้

จากแหล่งน้ำพุสองแหล่ง (**อาดัมที่ล้มเหลวและพงศ์พันธุ์ของหญิง**) มีน้ำไหลออกมาสองสาย สายหนึ่งมีแต่ความตาย
อีกสายเต็มไปด้วยสัญญาแห่งการอวยพร กว้างและลึกลงไปในสงวราศีที่เต็มเปี่ยม **ประวัติศาสตร์ของมนุษย์ที่ล้มเหลว สายนี้**
แรก ดำรงอยู่ในความบาปมากขึ้นจนถึงการปฏิเสศพระคริสต์และรับผู้เป็นปฏิปักษ์กับพระคริสต์ **สายน้ำที่สองแห่งพระประสงค์**
ของพระเจ้า ไหลไปโดยไม่หยุด และยังมนุษย์ทำความบาปมากเท่าไร เรายังเห็นความพระเมตตาของพระเจ้ามากยิ่งขึ้น มนุษย์ที่
อยู่เพียงลำพังเลวร้ายมากขึ้นเรื่อยๆ วิทยาศาสตร์และศิลปะเจริญขึ้น เมืองต่างๆ ถูกสร้างขึ้น ความมั่งคั่งเพิ่มพูนขึ้น แต่โลกเสื่อม
ทรามและเต็มไปด้วยความรุนแรง และพระเจ้าตรัสว่า “เราจะกวาดล้างมนุษย์ที่เราได้สร้างมานี้ไปเสียจากแผ่นดิน” น้ำท่วมจึงเกิดขึ้น
“ชาวโลกที่มีอยู่ในขณะนั้น” จึงพินาศไป และในอาห์ออกมาสู่โลกที่สะอาดจากความเสื่อมทรามของมนุษย์ แต่ลักษณะของมนุษย์
ยังคงไม่เปลี่ยนแปลง

ตอนนี้ พระเจ้าทรงมอบอำนาจในการปกครองให้แก่มนุษย์ โดยกำหนดว่า “ผู้ใดฆ่ามนุษย์ให้โลหิตไหล มนุษย์จะฆ่าผู้นั้น
ให้โลหิตไหลเหมือนกัน” (ปฐมกาล 9:6) ดังนั้น มนุษย์จึงอยู่บนโลกที่เปลี่ยนแปลงใหม่ซึ่งมีกฎระเบียบบ้านเมืองมาจากพระเจ้า
โดยตรง ทุกรักดี ทั้งหมดนี้ไม่มีประโยชน์ แทนที่โนอาห์จะปกครองโลกได้ เขาไม่สามารถแม้แต่จะปกครองตนเองได้ มนุษย์ใช้
การปกครองเพื่อการยกตนเองสูงขึ้นอย่างไร้ธรรม และเกิดเป็นความวุ่นวายที่บาเบล ก่อนหน้าสมัยของอับราฮัม การนมัสการพระ
เจ้าถูกละเลยไปบูชาผีมาร โยชูวากล่าวว่า “ในกาลดึกดำบรรพ์ บรรพบุรุษของเจ้าอยู่พักตะวันออกของแม่น้ำยูเฟรติส คือเทราห์
บิดาของอับราฮัมและของนาโฮร์ และเขาปรนนิบัติพระอื่น” (โยชูวา 24:2) และเมื่อศึกษาในที่อื่น เราจะเห็นว่าพระอื่นเหล่านี้คือผี
มาร โมเสสกล่าวไว้ในเพลงของเขาว่า “เขาทั้งหลายได้บูชาแก่ผีปีศาจ ซึ่งหาเป็นพระเจ้าไม่” (เฉลยธรรมบัญญัติ 32:17) และ “ท่าน
ฆ่าบุตรชายและบุตรหญิงของท่านถวายเป็นเครื่องสักการบูชาแก่ปีศาจ” (สดุดี 106:37)นอกจากนี้ อัครสาวกเปาโลยังเขียนไว้ว่า
“เครื่องบูชาที่พวกต่างชาติถวายนั้น เขาถวายบูชาแก่พวกปีศาจ” (1โครินธ์ 10:20)

แต่ความชั่วร้ายที่เพิ่มขึ้นของมนุษย์มีประโยชน์เพียงเพื่อแสดงให้เห็นวิถีทางอันไม่มีขอบเขตของพระเจ้าได้เด่นชัดยิ่งขึ้น
เท่านั้น พระองค์ทรงเรียกอับราฮัมจากท่ามกลางรูปเคารพนี้ นำเขาไปยังดินแดนห่างไกล และ**ประทานพระสัญญาที่ยังมาไม่ถึง**
แต่มีความเกี่ยวข้องกันอย่างใกล้ชิดสองประการให้แก่เขาและพงศ์พันธุ์ของเขา คำสัญญาหนึ่งมักจะมีการกล่าวซ้ำอยู่บ่อยๆ
และกล่าวถึงในหลายลักษณะ โดยมีการกล่าวถึงเป็นครั้งแรกว่า “บรรดาเผ่าพันธุ์ทั่วโลกจะได้พรเพราะเจ้า” (ปฐมกาล 12:3)
ทั้งนี้ ทรงกล่าวซ้ำอีกเกือบจะเหมือนกันทุกประการในปฐมกาล 18:18 แต่หลังจากนั้นมา หลังจากที่เขาแสดงความเชื่อฟังโดยการ

ถวายอิสอัค สัญญามีลักษณะแตกต่างไป “ประชาชาติทั้งหลายทั่วโลกจะได้พระเพราะเชื้อสายของเจ้า” (ปฐมกาล 22:18) ในแบบสุดท้ายนี้ เป็นการยืนยันแก่อิสอัค (ปฐมกาล 26:4) และทรงกล่าวแก่ยาโคบว่า “บรรดาพงศ์พันธุ์ของมนุษย์โลกจะได้รับพระเพราะเจ้าและเพราะเชื้อสายของเจ้า” (ปฐมกาล 28:14) ในที่นี้ แม้ว่าพระเจ้าได้ตรัสว่าการอวยพรจะอยู่ในอับราฮัม แต่เห็นได้ชัดว่า ผู้ที่อยู่ในพระทัยของพระเจ้าคือ **พงศ์พันธุ์ของอับราฮัม ไม่ใช่ตัวเขาเอง** อับราฮัมเป็นเพียงรากของพระพรเท่านั้นเพราะเขาเป็นบิดาแห่งพงศ์พันธุ์ที่ทรงสัญญาไว้ ทั้งนี้ เห็นได้ชัดจากการอ้างอิงถึงคำสัญญานี้ในพระคัมภีร์ใหม่ เปาโลเขียนว่า “บรรดาพระสัญญาที่ได้ประทานไว้แก่อับราฮัมและพงศ์พันธุ์ของท่านนั้น มิได้ตรัสว่า และแก่พงศ์พันธุ์ทั้งหลาย เหมือนอย่างกับว่าแก่คนหลายคน แต่เหมือนกับว่าแก่คนผู้เดียวคือ **แก่พงศ์พันธุ์ของท่าน ซึ่งเป็นพระคริสต์**” (กาลาเทีย 3:16) ทั้งนี้ เป็นการอ้างอิงถึงพระสัญญาทั้งหมด **พงศ์พันธุ์ที่กล่าวถึงในข้อพระคัมภีร์เหล่านี้จึงไม่ใช่ชาติอิสราเอล แต่เป็นพระคริสต์** ดังนั้น **พระสัญญาจึงไม่ได้อยู่ในมนุษย์เดิม แต่ในมนุษย์ที่สอง พงศ์พันธุ์เดียวกับของหญิง** ผู้ซึ่งจะทำให้หัวของงูเหล็กไปตามพระสัญญาที่ก่อนหน้านี้

อย่างไรก็ตาม มีคำสัญญาอีกประการหนึ่งที่ประทานแก่อับราฮัม “เราจะให้เจ้าเป็นชนชาติใหญ่ เราจะอวยพรแก่เจ้า จะให้เจ้ามีชื่อเสียงใหญ่โตเลื่องลือไปแล้วเจ้าจะช่วยให้ผู้อื่นได้รับพร เราจะอำนวยพรแก่คนที่อวยพรเจ้า เราจะสาปคนที่แช่งเจ้า บรรดาเผ่าพันธุ์ทั่วโลกจะได้พรเพราะเจ้า” (ปฐมกาล 12:2, 3) จากนั้น มีอีกสัญญาหนึ่งว่า “**ดินแดนนี้เราจะยกให้พงศ์พันธุ์ของเจ้า**” แม้กระนั้น ในภายหลัง พระเยโฮวาห์ตรัสแก่เขาว่า “เจ้าจงเงยหน้าแลดูสถานที่ ตั้งแต่เจ้าอยู่ขึ้นไปทางทิศเหนือ ทิศใต้ ทิศตะวันออก ทิศตะวันตก **ดินแดนทั้งหมดที่เจ้าแลเห็นนี้เราจะยกให้เจ้าและพงศ์พันธุ์ของเจ้าต่อไปเป็นนิรันดร์**” (ปฐมกาล 13:14, 15) พระองค์ตรัสถึงขอบเขตของดินแดนในภายหลังว่า “เราขอบดินแดนนี้ให้เชื้อสายของเจ้าแล้ว ตั้งแต่แม่น้ำอีฟิปต์ไปถึแม่น้ำใหญ่ คือแม่น้ำยูเฟรติส” (ปฐมกาล 15:18) และทรงรับรองว่าเขาจะได้มีกรรมสิทธิ์ในดินแดนนั้น “**เราจะให้ดินแดนที่เจ้าอาศัยอยู่นี้ คือแผ่นดินคานาอันทั้งสิ้นแก่เจ้าและแก่เชื้อสายของเจ้าที่จะสืบมา ให้เป็นกรรมสิทธิ์นิรันดร์**” (ปฐมกาล 17:8) นอกจากนี้ พระองค์ทรงสัญญาว่าพวกเขาจะมีความเป็นใหญ่เหนือชาติอื่นๆ “เราจะอวยพรเจ้าแน่ เราจะทวีเชื้อสายของเจ้าให้มากขึ้น ดังดวงดาวในท้องฟ้า และดั่งเม็ดทรายบนฝั่งทะเล **เชื้อสายของเจ้าจะได้ประตูเมืองศัตรูของเจ้าเป็นกรรมสิทธิ์**” (ปฐมกาล 22:17) อิสอัคได้รับการยืนยันในสัญญานี้อีกครั้ง โดยสิ่งที่จะได้นั้นยังคงเหมือนเดิม (ปฐมกาล 26:3, 4) แต่ในพรที่บิดาของยาโคบ [อิสอัค] ให้แก่เขา [ยาโคบ] เราเห็นสิ่งที่เพิ่มเข้ามา “ขอให้ชนชาติทั้งหลายรับใช้เจ้า ขอให้ประชาชาติกราบไหว้เจ้า ขอให้เป็นเจ้าเหนือพี่น้อง และบุตรชายมารดาของเจ้ากราบไหว้เจ้า ผู้ใดแช่งสาปเจ้าก็ขอให้ผู้นั้นถูกสาป และผู้ใดอวยพรเจ้าก็ขอให้ผู้นั้นได้รับพร” (ปฐมกาล 27:29) และยาโคบได้รับสัญญาเดียวกันนี้ที่เบเอล (28:13, 14) และอีกครั้งหลังจากกลับสู่แผ่นดิน (35:11, 12) โนมิมีตของบาลาอัม สัญญานี้ได้รับการยืนยันอีกครั้ง “ยาโคบเอ๋ย เดินที่ของท่านช่างงามเหลือเกิน อิสราเอลเอ๋ย ค่าของท่านก็งาม เหมือนหุบเขาที่ยืดไปไกลเหมือนสวนซึ่งอยู่ข้างแม่น้ำ เหมือนต้นกฤษณาซึ่งพระเจ้าทรงปลูกไว้ เหมือนต้นสนสีดาร์ที่อยู่ข้างลำน้ำ น้ำจะไหลออกจากถังของเขาและพงศ์พันธุ์ของเขาจะมีอยู่ตามลำน้ำเป็นอันมาก **กษัตริย์ของเขาจะสูงกว่ากษัตริย์อากัก ราชอาณาจักรของเขาจะรุ่งเรือง** พระเจ้าผู้ทรงนำเขาออกมาจากอียิปต์ทรงเป็นเสมือนเขาว่าวกระพือเพื่อเขา เขาจะกินประชาชาติซึ่งเป็นศัตรูเสียและหักกระดูกของศัตรูเป็นท่อนๆ และแทงเขาทั้งหลายทะลุด้วยลูกศร เขาหมอบลงและนอนลงอย่างสิงห์ตัวผู้ เขาเหมือนนางสิงห์ ใครเล่าจะมาปลุกให้เขาลุกขึ้น ผู้ใดที่อวยพรแก่ท่านขอให้เขาได้รับพร ผู้ใดที่แช่งท่าน ขอให้เขาได้รับคำแช่ง” (กันดารวิถี 24:5-9)

เห็นได้ชัดจากถ้อยคำที่กล่าวแก่อับราฮัม อิสอัค และยาโคบว่า **พงศ์พันธุ์ที่กล่าวถึงในสัญญาเหล่านี้ไม่ใช่พระคริสต์ แต่เป็นมวลชนดั่งเม็ดทรายบนฝั่งทะเล** และถ้อยคำที่พระวิญญาณของพระเจ้าประทานแก่ปากของบาลาอัมแสดงว่า**มวลชนนี้คือชนชาติอิสราเอล** ทั้งนี้ อาจดูเหมือนว่าแตกต่างจากสิ่งที่ข้าพเจ้ากล่าวไปก่อนหน้านี้ว่า สัญญาทั้งหมดเกี่ยวข้องกับพระคริสต์ และการอวยพรทั้งหมดมาสู่โลกนี้ผ่านทางพระองค์ อย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้าจะแสดงให้เห็นว่าความขัดแย้งกันเป็นเพียงภายนอกเท่านั้น และสัญญาเหล่านี้ยังไม่สำเร็จ แต่ล้มเหลวเพราะความบาปและความเสื่อมทรามของมนุษย์เดิม และยังคงสำเร็จเมื่อมนุษย์ที่สองปรากฏ และสำเร็จด้วยพระราชกิจของพระองค์เท่านั้น

เมื่อเปรียบเทียบคำสัญญาต่างๆ กับประวัติศาสตร์ของอิสราเอล จะเห็นชัดเจนว่า **สัญญาสำเร็จเพียงส่วนหนึ่งและสัญญาส่วนนั้นก็ยังไม่สำเร็จสมบูรณ์** ในตอนแรก พระเจ้าทรงประทานสัญญาเหล่านี้แก่บรรพบุรุษโดยไม่มีเงื่อนไขใดๆ ทั้งสิ้น แต่ชาวอิสราเอลไม่ได้ครองแผ่นดินคานาอันโดยไม่มีเงื่อนไข เงื่อนไขที่จะทำให้พวกเขาเข้าไปได้ คือ “ถ้าเจ้าทั้งหลายดำเนินตามกฎเกณฑ์ของเรา และรักษาบัญญัติของเรา และกระทำตาม เราจะประทานแผ่นดินตามสัญญาแก่เจ้า” และการอวยพรตามสัญญาอื่นๆ “และเราจะคิดถึงเจ้า จะกระทำให้เจ้ามีพงศ์พันธุ์มากยิ่งขึ้นและดำรงพันธสัญญาซึ่งมีไว้กับเจ้า” (เลวีนิติ 26:3-9) “ถ้าเจ้ามิได้เชื่อฟังเรา และจะไม่กระทำตามบัญญัติทั้งหมดเหล่านี้...และเราจะให้แผ่นดินของเจ้าร้างแล้ง จนศัตรูของเจ้าผู้จะมาอาศัยอยู่ในนั้นแปลงใจ และเราจะให้พวกเจ้ากระจัดกระจายไปอยู่ในบรรดาประชาชาติ และเราจะให้ตาบอดจากฝักไถ่ตามเจ้า และแผ่นดินของเจ้าจะเรีร้าง และเมืองของเจ้าจะว่างเปล่า” (ข้อ 14-33) และมีการกล่าวถึงสิ่งเดียวกันนี้ด้วยถ้อยคำหนักแน่นขึ้นในเฉลยธรรมบัญญัติ 28 ดังนั้น ชาวอิสราเอลจึงครอบครองดินแดนโดยมีเงื่อนไข และของประทานที่มีเงื่อนไขไม่ใช่การสำเร็จของสัญญาที่ **ไม่มีเงื่อนไข** เปาโลกล่าวไว้ชัดเจนว่า “ธรรมบัญญัติซึ่งมาภายหลังถึงสี่ร้อยสามสิบปีจะทำลายพันธสัญญาซึ่งพระเจ้าได้ทรงตั้งไว้เมื่อก่อนนั้นให้เป็นโมฆะไม่ได้ เพราะว่าถ้าได้รับมรดกโดยธรรมบัญญัติ ก็ไม่ใช่ได้โดยพระสัญญาอีกต่อไป แต่พระเจ้าทรงโปรดประทานมรดกนั้นให้แก่อับราฮัมโดยพระสัญญา” (กาลาเทีย 3:17, 18)

นอกจากระยะเวลาสั้นๆ ในช่วงหลังของการปกครองของดาวิดและช่วงต้นของการปกครองของซาโลมอนแล้ว อิสราเอลไม่ได้ครอบครองประตูเมืองศัตรู หรือชาติอื่นไม่ได้พรหรือถูกแย่งสาปเพราะเขาอวยพรหรือแย่งสาปอิสราเอล แต่เหตุการณ์ในอดีตของอิสราเอลกลับเป็นความล้มเหลว การเป็นทาส การพ่ายแพ้ และจบลงด้วยการถูกล้มล้างและถูกจับไปเป็นเชลย

นอกจากนี้ ขอบเขตของดินแดนที่อิสราเอลครอบครองไม่ได้ขยายออกไป “จากแม่น้ำอียิปต์ไปถึงแม่น้ำใหญ่ คือแม่น้ำยูติส” แต่กลับเป็นเพียงเศษเสี้ยวของดินแดนนี้ และแม้แต่ภายในส่วนเพียงเล็กน้อยที่เขาอ้างเป็นเจ้าของ ส่วนใหญ่แล้วก็อยู่ในมือของศัตรู

พระเจ้าทรงประทานดินแดนแก่พงศ์พันธุ์ของอับราฮัม “เป็นกรรมสิทธิ์นิรันดร์” แต่ไม่ใช่กรรมสิทธิ์อิสราเอลครอบครองคานาอันอย่างแน่นอน **พระเจ้าได้ทรงลิมพระสัญญาของพระองค์หรือ หรือว่าเราจะนึกเอาว่าพระสัญญาไม่ใช่สำหรับอิสราเอล** ไม่ใช่เช่นนั้นเลย เราพบว่าในคำพยากรณ์เดียวกันกับที่พระเจ้าตรัสถึงการครอบครองอย่างมีเงื่อนไขและการที่อิสราเอลจะถูกขับออกไปหากไม่เชื่อฟัง พระองค์ได้ชี้ไปยังเวลาเมื่อพระสัญญาที่ประทานแก่อับราฮัมจะได้สำเร็จอย่างแท้จริง “ถึงเพียงนั้นก็ดีเมื่อเขาทั้งหลายอยู่ในแผ่นดินศัตรูของเขา เราจะไม่เบือนหน้าเขา เราจะไม่เกลียดชังเขาถึงกับจะทำลายเขาเสียให้หมดทีเดียว และทำลายพันธสัญญาซึ่งมีกับเขาเสียเพราะเราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา” (เลวีนิติ 26:44) พระองค์ยังได้ตรัสอีกว่า “เราจึงจะระลึกถึงพันธสัญญาของเราซึ่งมีต่อยาโคบ และเราจะระลึกถึงพันธสัญญาของเราซึ่งมีต่ออิสอัค และพันธสัญญาของเราต่ออับราฮัม และเราจะระลึกถึงแผ่นดินนั้น” (ข้อ 42) และเป็นเวลานานหลังจากนั้น มีการยืนยันอีกครั้งว่าพันธสัญญาเป็นสัญญานิรันดร์ “พระองค์ทรงจดจำพันธสัญญาของพระองค์อยู่เป็นนิรันดร์ คือพระวจนะที่พระองค์ทรงพระบัญชาไว้ตลอดชั่วหนึ่งพันชาติพันธุ์ คือพันธสัญญาซึ่งพระองค์ทรงกระทำไว้กับอับราฮัม พระสัญญาซึ่งทรงปฏิญาณไว้กับอิสอัค ซึ่งพระองค์ทรงยืนยันอีกกับยาโคบให้เป็นกฎเกณฑ์แก่อิสราเอล ให้เป็นพันธสัญญานิรันดร์ว่า ‘เราจะให้แผ่นดินคานาอันแก่เจ้า’ เป็นส่วนมรดกของเจ้าทั้งหลาย” (สดุดี 105:8-11) ดังนั้น การครอบครองดินแดนอย่างมีเงื่อนไขและการชั่วคราวไม่ใช่การสำเร็จของพันธสัญญาที่ทรงกระทำไว้กับบรรพบุรุษ

เราเห็นว่า **อิสราเอลไม่เคยได้สัญญานั้น** การสำเร็จเป็นบางส่วนได้เกิดขึ้นโดยไม่ต้องสงสัย และเราจะพบว่า การกระทำเช่นนั้น [การสำเร็จเป็นบางส่วน] เป็นวิธีการปกติของพระเจ้า **เมื่อพระเจ้าประทานพระสัญญา มนุษย์เดิมถูกทดลองว่า จะสามารถรับสัญญานั้นได้หรือไม่** ทั้งนี้ เป็นการสำเร็จบางส่วน และผลลัพธ์คือ เพื่อพิสูจน์ว่าผู้ที่อยู่ฝ่ายเนื้อหนังไม่สามารถรับพระพรใดๆ จากพระหัตถ์ของพระเจ้าได้ อย่างไรก็ตาม เหตุนี้ไม่ได้ทำให้พระเจ้าเปลี่ยนพระประสงค์ของพระองค์ หรือทำให้สัญญาคงไม่สำเร็จ พระองค์ยังทรงมีคำสัญญาที่จะสำเร็จต่อไปในมนุษย์ที่สอง ผู้ซึ่งอยู่ทางพระหัตถ์ข้าของพระองค์ ที่พระองค์จะนำมาในเวลาของพระองค์เองเพื่อรับทุกสิ่งที่มนุษย์เดิมไม่สามารถรับได้ และทำสิ่งที่มนุษย์เดิมไม่

สามารถทำให้สำเร็จนั้นสำเร็จได้ หลังจากนั้นไป เราจะศึกษาข้อพระคัมภีร์ที่เป็นหลักฐานแสดงให้เห็นว่าการอวยพรและสง่าราศีของชาติอิสราเอลจะสำเร็จในการครอบครองของพระคริสต์ รวมถึงลักษณะของการครอบครองนั้นด้วย ในเวลาต่อมา พระเจ้าทรงเรียกผู้นำของอิสราเอลว่า ผู้ที่ตามชอบพระทัยของพระองค์ และพระองค์ทรงประทานสัญญาสำคัญสี่ประการสุดท้ายตามที่ได้ระบุข้างต้น ข้อความที่กล่าวถึงสัญญานี้มีความเด่นชัด “พระเจ้าจอมโยธาตรัสดังนี้ว่า เราเอาเจ้ามาจากทุ่งหญ้า จากการตามฝูงแพะแกะเพื่อให้เจ้าเป็นเจ้าเหนืออิสราเอลประชากรของเรา เราได้อยู่กับเจ้าไม่ว่าเจ้าไปที่ไหน และได้กำจัดศัตรูของเจ้าให้พ้นหน้าเจ้า และเราจะกระทำให้เจ้ามีชื่อเสียงใหญ่โต อย่างกับชื่อเสียงของผู้ใหญ่ในโลก และเราจะกำหนดที่หนึ่งให้อิสราเอลประชากรของเรา และเราจะปลุกฝังเขาไว้เพื่อเขาทั้งหลายจะได้อยู่ในที่ของเขาเอง และไม่ต้องถูกกวาดใจอีก และคนชั่วจะไม่ข่มเหงเขาอีกตั้งแต่ก่อนมา ตั้งแต่สมัยเมื่อเราตั้งผู้วินิจฉัยเหนืออิสราเอล ประชากรของเรา และเราจะให้เจ้าพ้นจากการรบศึกรอบด้าน ยิ่งกว่านั้นอีก พระเจ้าตรัสแก่เจ้าว่า พระเจ้าจะทรงให้เจ้ามีราชวงศ์ เมื่อวันของเจ้าครบแล้ว และเจ้านอนพักอยู่กับบรรพบุรุษของเจ้า เราจะให้บุตรชายคนหนึ่งของเจ้าเกิดขึ้นสืบต่อจากเจ้าผู้ซึ่งเกิดมาจากตัวเจ้าเองและเราจะสถาปนาอาณาจักรของเขา เขาจะเป็นผู้สร้างนิเวศเพื่อนามของเราและเราจะสถาปนาบัลลังก์แห่งราชอาณาจักรของเขาให้อยู่เป็นนิรันดร์ เราจะเป็ดิตาของเขา และเขาจะเป็นบุตรของเรา ถ้าเขากระทำผิดเราจะตีสอนเขาด้วยไม้เรียวของมนุษย์ ด้วยการเสียนแห่งบุตรมนุษย์ทั้งหลาย แต่ความรักมั่นคงของเราจะไม่พรากไปจากเขาเสีย ดังที่เราพรากไปจากซาอูล ซึ่งเราได้ถอดเสียให้พ้นหน้าเจ้า ราชวงศ์ของเจ้า และอาณาจักรของเจ้าจะดำรงอยู่ต่อหน้าเจ้าอย่างมั่นคงเป็นนิรันดร์ และบัลลังก์ของเจ้าจะถูกสถาปนาไว้เป็นนิรันดร์” (2ซามูเอล 7:8-16)

สัญญานี้มีความหมายสองชั้น สัญญานี้บางส่วนอ้างอิงถึงการครองราชย์ของผู้สืบต่อจากดาวิด ผู้ซึ่งกระทำผิดและถูกตีสอนด้วยไม้เรียวของมนุษย์ แต่จะเห็นได้ว่าคำพยากรณ์นั้นสำเร็จในกษัตริย์ดาวิดละพงค์พันธุ์ของเขาเพียงเล็กน้อย และยังไม่มิดั้งใดเกิดขึ้นที่เหมือนกับการปกครองชั่ววันจันทร์เหมือนเช่นที่บรรยายไว้ในที่นี้ “ไม่ต้องสงสัยว่า การสำเร็จนี้จะอยู่ใน **“มนุษย์ที่สอง”** โดยหนังสือฮีบรูกล่าวเอาไว้อย่างชัดแจ้งว่า “เราจะเป็ดิตาของท่าน และท่านจะเป็นบุตรของเรา” เพื่ออ้างอิงพระคริสต์ และถ้อยคำของเปโตรในวันเพ็นเทคอสต์แสดงให้เห็นว่าดาวิดเข้าใจความหมายของข้อความเช่นนั้น เพราะเขากล่าวถึงดาวิดว่า “ท่านเป็นผู้เผยพระวจนะ และทราบพระเจ้าตรัสสัญญาไว้แก่ท่านด้วยพระปฏิญาณว่า **พระองค์จะทรงประทานผู้หนึ่งในวงศ์ตระกูลของท่านให้ประทับบนพระที่นั่งของท่าน**” (กิจการ 2:30) อย่างไรก็ตาม คำพยากรณ์เปิดเผยสิ่งหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับสัญญาแก่อับราฮัมที่เราเพิ่งศึกษากันไป แม้ว่าคำพยากรณ์นี้จะกล่าวออกมาในเวลาที่ยิวอิสราเอลเป็นชาติที่รุ่งโรจน์ แต่พระเจ้าตรัสเกี่ยวกับการก่อตั้งพวกเขาในสันติสุขและความปลอดภัยที่ยังคงเป็นอนาคต “เราจะกำหนดที่หนึ่งในอิสราเอลประชากรของเรา และเราจะปลุกฝังเขาไว้เพื่อเขาทั้งหลายจะได้อยู่ในที่ของเขาเองและไม่ต้องถูกกวาดใจอีก และคนชั่วจะไม่ข่มเหงเขาอีกตั้งแต่ก่อนมา” และพระองค์ยังเชื่อมโยงการครอบครองนี้กับการครองราชย์ของบุตรดาวิด ผู้ซึ่งพระองค์ตรัสถึงว่า “เราจะสถาปนาราชบัลลังก์ของเจ้าเหนืออิสราเอลเป็นนิรันดร์” ในคำพยากรณ์ที่มีความคล้ายคลึงกับคำพยากรณ์ข้างต้น อาณาจักรของพงค์พันธุ์ของดาวิดนี้มีความเชื่อมโยงกับการอวยพรเผ่าพันธุ์โลกทั้งหมด ตามที่ทรงสัญญาผ่านทางพงค์พันธุ์ของอับราฮัม ในความรุ่งโรจน์ของอาณาจักรภายใต้ซาโลมอน บุตรของดาวิด เราเห็นว่า “ขื่อนามของท่านดำรงอยู่เป็นนิรันดร์ ชื่อเสียงของท่านยังยืนอย่างดวงอาทิตย์ ให้คนอวยพรกันเองโดยใช้ชื่อท่าน **ประชาชาติทั้งปวงเรียกท่านว่าผู้ได้รับพระพร**” (สดุดี 72:17)

ดังนั้น เราพบว่า สัญญาสองประการแก่อับราฮัมและสัญญาแก่ดาวิดมีความเชื่อมโยงกัน สัญญาทั้งหมดรอที่จะสำเร็จใน**มนุษย์ที่สอง**ผู้ที่จะรับพระประสงค์ของพระเจ้าในการอวยพรบนโลก และดำเนินตามพระประสงค์นั้นเพื่อสง่าราศีของพระองค์ **มนุษย์เดิม**ไม่อาจทำตามพระประสงค์ของพระเจ้าได้ แต่**มนุษย์ที่สอง**จะทำให้หัวของผู้หลอกลวงโลกนี้แหลกไป ในพระองค์ ทุกชาติบนโลกจะได้รับพร พระองค์จะช่วยให้อิสราเอลรอดพ้นจากมือของศัตรูเพื่อรับใช้พระองค์โดยปราศจากความกลัว พระองค์ทรงเป็นผู้ที่จะครอบครองจากทะเลถึงทะเล และอาณาจักรของพระองค์จะเป็นนิรันดร์ พระองค์เท่านั้นทรงเป็นเหมือนเช่นทูตสวรรค์มากมายประกาศว่า “ผู้ที่สมควรได้รับฤทธิเดช ทรัพย์สมบัติ ปัญญา อานุภาพ เกียรติ พระสิริ และคำสดุดี”

บทที่ 6

ใครจะได้รับสัญญาที่ยังไม่สำเร็จในพระคัมภีร์เก่า

ที่ บี เบนส์

คำถามจึงเกิดขึ้นว่า สัญญาเหล่านี้จะสำเร็จเมื่อไรและอย่างไร เป็นที่เห็นพ้องกันว่า สัญญาเหล่านี้ยังไม่สำเร็จ แต่จะสำเร็จโดยการปรากฏของพระคริสต์และพระราชกิจของพระองค์ แต่การเห็นพ้องกันจบลงตรงนั้น ผู้แปลความบางคนกล่าวว่า สัญญาเกี่ยวกับการครอบครองแผ่นดินได้สำเร็จแล้ว และว่าสัญญาอื่นๆ สำเร็จแล้วในทันทีที่พระคริสต์เสด็จมาในครั้งแรก หรือจะสำเร็จก่อนที่พระองค์จะเสด็จกลับมาอีกครั้ง เราได้เห็นกันไปแล้วว่าความเห็นแรกนั้นไม่ถูกต้อง **แล้วมีอะไรทำให้เราคิดว่าสัญญาของอิสราเอลจะสำเร็จในคริสตจักร**

การแปลความว่าเหตุที่ทำให้สัญญาทั้งหมดสำเร็จคือ การเสด็จมาในครั้งแรกของพระคริสต์ ขึ้นอยู่กับข้อสันนิษฐานสองประการ คือ

- (1) คริสตจักรเป็นพงศ์พันธุ์ของอับราฮัม อันเป็นพงศ์พันธุ์เดียวกับที่ได้รับสัญญานั้น
- (2) การปกครองของพงศ์พันธุ์ของดาวิด การอวยพรชาติต่างๆ และการทำให้หัวของงูเหล็ก จะสำเร็จโดยการนำคนทั้งโลกมาเชื่อพระเยซูคริสต์

การแปลแบบแรกคือ คริสตจักรเป็นพงศ์พันธุ์ของอับราฮัมที่ได้รับสัญญา การที่ผู้เชื่อเป็นลูกหลานฝ่ายวิญญาณของอับราฮัมไม่ใช่ข้อถกเถียงกัน แต่คำถามคือว่า คำสัญญาต่ออับราฮัมซึ่งส่งต่อไปยังชนชาติอิสราเอลนั้นจะส่งต่อมาถึงคริสตจักรหรือไม่ ในสัญญาหนึ่งที่ประทานแก่อับราฮัม พงศ์พันธุ์หมายถึงพระคริสต์พระองค์เอง ในอีกสัญญาหนึ่งหมายถึงมวลชนอันไม่อาจนับได้ พระเจ้าทรงสัญญาว่าพงศ์พันธุ์ที่นับไม่ถ้วนนี้จะได้แผ่นดินหนึ่งตลอดชั่วชีวิตนิรันดร์ และมีอำนาจเหนือชาติอื่นในโลก แล้วสัญญานี้จะถือเป็นของคริสตจักรได้อย่างไร เนื่องจากอิสราเอลยังไม่ได้ตามสัญญานี้และสัญญานี้ไม่ได้เป็นของคริสตจักร สัญญาจึงจะต้องสำเร็จนอกคริสตจักร นั่นคือ คริสตจักรไม่ได้กันอิสราเอลออกไป หรือแย่งพระสัญญาในการอวยพรและสง่าราศีของชาติอิสราเอลมา

การพิสูจน์ข้างต้นเพียงอย่างเดียวแสดงให้เห็นแล้วว่าสัญญาต่างๆ ต่ออิสราเอลนั้นไม่ได้ส่งต่อมายังคริสตจักร ดังนั้น ถ้าคริสตจักรไม่รวมอยู่ในสัญญาที่ยังไม่สำเร็จทั้งหมด ความคิดเห็นธรรมดาทั่วไปก็ไม่ถูกต้อง อย่างไรก็ตาม ในกรณีที่แรงข้อข้องใจของบางคน เราจะศึกษาข้อความต่างๆ ที่ทำให้เกิดการแปลความนี้ โรม 4:11-17 กล่าวว่าอับราฮัม “ได้เข้าสู่หนัดเป็นเครื่องหมายสำคัญ เป็นตราแห่งความชอบธรรม ซึ่งเกิดโดยความเชื่อที่ท่านได้มีอยู่เมื่อท่านยังไม่ได้เข้าสู่หนัด เพื่อท่านจะได้เป็นบิดาของคนทั้งปวงที่เชื่อ ทั้งที่เมื่อเขายังไม่ได้เข้าสู่หนัดและพระเจ้าทรงถือว่าเขาเป็นผู้ชอบธรรมด้วย และเพื่อท่านจะเป็นบิดาของคนเหล่านั้นที่เข้าสู่หนัด ที่มีได้เพียงแต่เข้าสู่หนัดเท่านั้น แต่มีความเชื่อตามแบบของอับราฮัมบิดาของเราทั้งหลาย ซึ่งท่านมีอยู่เมื่อท่านยังไม่ได้เข้าสู่หนัด **เพราะว่าพระสัญญาที่ประทานแก่อับราฮัมและผู้สืบเชื้อสายของท่านที่ว่า จะได้ทั้งพิภพเป็นมรดกนั้นไม่ได้มีมาโดยพระบัญญัติ แต่มีมาโดยความชอบธรรมที่เกิดจากความเชื่อ** ถ้าเขาเหล่านั้นที่ถือตามธรรมเนียมบัญญัติจะเป็นทายาท ความเชื่อก็ไม่มีประโยชน์อะไร และพระสัญญาก็เป็นอันไร้ประโยชน์ เพราะธรรมเนียมบัญญัติเป็นเหตุให้มีการลงพระอาชญา แต่ที่ใดไม่มีธรรมเนียมบัญญัติ ที่นั่นก็ไม่มีการละเมิดธรรมเนียมบัญญัติ ด้วยเหตุนี้เอง การที่ได้รับมรดกนั้นจึงขึ้นอยู่กับความเชื่อเพื่อจะได้เป็นตามพระคุณ เพื่อพระสัญญานั้นจะเป็นที่ไว้วางใจแก่ผู้สืบเชื้อสายของท่านทุกคน มิใช่แก่ผู้สืบเชื้อสายที่ถือธรรมเนียมบัญญัติพวกเดียว แต่แก่บรรดาคนที่มีความเชื่อเช่นเดียวกับอับราฮัมผู้เป็นบิดาของพวกเขา ตามที่มีคำเขียนไว้ในพระคัมภีร์ว่า เราได้ให้เจ้าเป็นบิดาของมวลประชาชาติ...”

สัญญานี้ไม่ใช่สัญญาเกี่ยวกับดินแดน แต่เป็นบทสรุปเกี่ยวกับสัญญาของพระเจ้าที่ประกาศพระประสงค์ของพระองค์ในการให้อับราฮัมเป็นรากของการอวยพร ดังนั้นผู้ที่เชื่อจึงเป็นลูกหลานของอับราฮัมในการปฏิบัติ เพราะอับราฮัมเป็นบิดาของผู้ที่

เชื่อดี ข้อพระคัมภีร์ข้างต้นนี้กล่าวถึงความสัมพันธ์ของอับราฮัมกับผู้เชื่อเพียงเท่านั้น ผู้ที่เชื่อจะได้รับโลกเป็นมรดกร่วมกับพระคริสต์ และสัญญาแก่อับราฮัมจะต่างออกไปและขยายออกไปในพระคุณของพระเจ้าเพื่อเขาจะมีส่วนในคำสัญญานั้นด้วย ข้อพระคัมภีร์ข้างต้นกล่าวถึงสัญญาต่างๆ ไว้เช่นกัน แต่กระนั้น สัญญาที่เจาะจงแก่ลูกหลานของอับราฮัมไม่ได้ส่งไปยังคริสตจักร และไม่ใช่ว่าเพื่อคริสตจักรเลย พงศ์พันธุ์ที่แท้จริงไม่อาจถูกพงศ์พันธุ์ทางวิญญาณกันออกไปได้ สัญญานั้นไม่ใช่แก่ผู้สืบเชื้อสาย “ที่ถือธรรมเนียมบัญญัติ” พวกเดียว แต่แก่บรรดาคน “ที่มีความเชื่อเช่นเดียวกับอับราฮัม” [คริสตจักรมีส่วนร่วมในพระสัญญา แต่ไม่ได้สัญญา (ของอิสราเอล) นั้นมาเป็นของตน]

ในกาลาเทีย 3:7 เราทราบว่า “ฉะนั้นคนที่เชื่อนั้นแหละเป็นบุตรของอับราฮัม” ในข้อ 27-29 เราทราบว่า “เพราะเหตุว่าคนที่รับบัพติศมาเข้าร่วมในพระคริสต์แล้ว ก็จะเป็นยิวหรือกรีก จะไม่เป็นทาสหรือไท จะไม่เป็นชายหรือหญิง เพราะว่าท่านเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันโดยพระเยซูคริสต์ และถ้าท่านเป็นของพระคริสต์แล้วท่านก็เป็นพงศ์พันธุ์ของอับราฮัม คือเป็นผู้รับมรดกร่วมกับพระสัญญา” สัญญานี้คือการอวยพรชนทุกชาติในพงศ์พันธุ์ นั่นคือ ในพระคริสต์ ในสัญญานี้ ผู้ที่เชื่อเป็นผู้รับมรดกร่วมกับพระคริสต์ บทนี้ไม่ได้กล่าวถึงสัญญาที่ประทานแก่พงศ์พันธุ์อันมากมาย และไม่ได้แสดงว่าคริสตจักรนำสัญญานี้ไปจากอิสราเอลอย่างแน่นอน

แต่เขียนไว้ว่า “เพราะว่ายิวแท้ มิใช่คนที่เป็ยิวแต่ภายนอกเท่านั้น และการเข้าสู่หน้ดแท้ก็มิใช่การเข้าสู่หน้ดซึ่งปรากฏที่เนื้อหนังเท่านั้น คนที่เป็นยิวแท้ คือ คนที่เป็นยิวภายใน และการเข้าสู่หน้ดแท้ นั้นเป็นเรื่องของจิตใจ” (โรม 2:28, 29) และ “เพราะว่าเราทั้งหลายเป็นพวกถือพิธีเข้าสู่หน้ดแท้ เป็นผู้นมัสการพระเจ้าด้วยจิตวิญญาณ และรอดพระเยซูคริสต์ และไม่ได้ไว้ใจในเนื้อหนัง” (ฟิลิปปี 3:3) และ “สันติสุขและพระกรุณาคุณจะมีแก่ทุกคนที่ประพฤติตามกฎนี้ คือแก่ชนอิสราเอลของพระเจ้า” (กาลาเทีย 6:16) อาจมีผู้ถามว่า ข้อความนี้ไม่ได้แสดงให้เห็นว่าคริสเตียนได้กลายเป็นอิสราเอลที่แท้จริงและเป็นผู้ที่เข้าสู่หน้ดที่แท้จริงหรือ อย่างไรก็ตาม ข้อความแรกนี้ไม่ได้เขียนเกี่ยวกับคริสเตียนเลย แต่เกี่ยวกับคนต่างชาติที่ปฏิบัติตามบทบัญญัติ ซึ่งต่างจากชาวยิวที่ไม่ปฏิบัติตาม ข้อความที่สองเพียงแต่เตือนผู้ที่เชื่อไม่ให้กลับไปหาสัญลักษณ์ที่เป็นเพียงแบบเท่านั้น ในข้อความที่สาม การกล่าวว่า “ชนอิสราเอลของพระเจ้า” เป็นการกล่าวเปรียบเทียบกับผู้ที่ได้อยู่ในที่ของอิสราเอลดังผู้ที่ชอบพระทัยพระเจ้าเป็นพิเศษ หากไม่จำกัดอยู่ที่ “พวกที่เหลืออยู่ตามที่พระเจ้าได้ทรงเลือกไว้โดยพระคุณ” ซึ่งคือส่วนเล็กน้อยของชาติที่เชื่อในพระเยซูในขณะที่คนนอกนั้นไม่มีความเข้าใจ (โรม 11:5-7)

ข้อความเหล่านี้ทุกข้อความแสดงว่า ผู้ที่เชื่อเป็นบุตรทางฝ่ายวิญญาณของอับราฮัม ในพระคริสต์พวกเขาเป็นผู้รับมรดกในสัญญาต่างๆ พวกเขามีสิ่งที่มีสัญลักษณ์คือการเข้าสู่หน้ดภายนอก และในเวลา นี้ พวกเขามีความสำคัญว่าชนชาติอิสราเอลแต่ไม่มีข้อความใดเลยที่กล่าวว่าคริสตจักรได้รับช่วงสัญญาเฉพาะสำหรับอิสราเอล ในทางกลับกัน กลับปฏิเสธอย่างเห็นได้ชัด โดยกล่าวว่าสัญญาเป็นสัญญาแก่ผู้สืบเชื้อสาย “ที่ถือธรรมเนียมบัญญัติ” ในทำนองเดียวกัน แม้ว่าอัครสาวกเปาโลจะเปิดเผยพระดำริของพระเจ้าเกี่ยวกับการละอิสราเอลไปชั่วเวลาหนึ่ง แต่ก็ประกาศว่าชาวอิสราเอลจะ “ได้รับการทรงให้เป็นบุตรของพระเจ้า และพระสิริของพระเจ้าปรากฏแก่เขา และเขาได้รับบรรดาพันธสัญญา และการทรงประทานธรรมเนียมบัญญัติ และพิธีนมัสการพระเจ้าและพระสัญญา” (โรม 9:4)

การแปลแบบที่สองคือ การปกครองของพงศ์พันธุ์ของดาวิด การอวยพรชาติต่างๆ ทั่วโลก และการทำให้หัวของงูเหล็กไป จะสำเร็จโดยการนำคนทั้งโลกมาเชื่อพระเยซูคริสต์

ไม่มีใครปฏิเสธพระพรอันมากมายที่ไหลออกไปยังประเทศต่างๆ บนโลกอันมาจากคริสตศาสนาอย่างแน่นอน ผู้ที่เชื่อได้รับส่วนในพระพรอย่างมากมายจน เราอาจคิดไปว่าการอวยพรเหล่านี้ทำให้สัญญาต่างๆ สำเร็จแล้ว แต่พระคัมภีร์ไม่ได้สอนเช่นนั้น เมื่อกล่าวถึงอิสราเอลและการปฏิเสธของพวกเขาในขณะนี้ พระคัมภีร์กล่าวว่า “แต่ถ้าการที่พวกอิสราเอลละเมิดนั้นเป็นเหตุให้ทั้งโลกบริบูรณ์ และถ้าการพ่ายแพ้ของเขาเป็นเหตุให้คนต่างชาติบริบูรณ์ หากได้เขามาเพิ่มเข้าด้วย จะดียิ่งกว่านั้นอีกมากหนอ” (โรม 11:12) ขนาดของการอวยพรที่สมบูรณ์ของโลกนี้จึงเกิดขึ้นได้ด้วย “การเพิ่มเข้ามา” ของอิสราเอลเท่านั้น แต่อาจมีคำถามว่า ไม่ได้แปลว่าต้องเปลี่ยนชาวยิวมาเป็นคริสเตียนหรือ พระวจนะของพระเจ้าไม่ได้กล่าวไว้

เช่นนั้น และการถกเถียงอันเกิดจากคำถามนี้นำไปสู่บทสรุปที่ตรงกันข้าม ประการแรก มีคำกล่าวที่ว่า “ในเรื่องข่าวประเสริฐนั้น เขาเหล่านั้นก็เป็นศัตรูของพระเจ้า เพื่อประโยชน์ของพวกเขา แต่ถ้าวาทตามที่ได้ทรงเลือกไว้ เขาทั้งหลายก็เป็นที่รักเนื่องจากบรรพบุรุษของเขา” ดังนั้น หากว่าชาวอิสราเอลเข้ามาในการอวยพรเดียวกันในวิถีทางเดียวกันกับคนต่างชาติ (ทางคริสต์จักร) แล้วอะไรคือความแตกต่าง ในกรณีนี้ ชาวต่างชาติได้ประโยชน์อะไรจากชาวยิวที่เป็นศัตรูในเรื่องข่าวประเสริฐ หรือ การเลือก “เนื่องจากบรรพบุรุษของเขา” หายไปไหนหากพวกยิวเพียงแต่ได้รับส่วนเช่นเดียวกับผู้ที่ไม่ได้สืบเชื้อสายมาจากบรรพบุรุษของพวกเขา ประการที่สอง ชาวต่างชาติได้รับคำเตือนว่า เขาอาจจะถูกตัดออก และคำเตือนนี้กลายเป็นความแน่นอนที่น่าเศร้าเมื่อเราพบว่าเขาจะมีสิทธิ์พิเศษนี้ได้โดยขึ้นอยู่กับ การเชื่อฟังพระกิตติคุณ ซึ่งเขาล้มเหลวอย่างสิ้นเชิง เพราะพระพรที่เขาได้รับคือ “ถ้าท่านจะดำรงอยู่ในพระเมตตานั้นต่อไป มิฉะนั้นก็จะทรงตัดท่านออกเสียด้วย” แต่ประการที่สาม การกั้นอิสราเอล “จนทำให้พวกต่างชาติได้เข้ามาครบจำนวน” แสดงให้เห็นว่าเวลาในการอวยพรชาวต่างชาติจะสิ้นสุดลง และการอวยพรชาวยิวไม่อาจเกิดขึ้นในเวลาเดียวกับชาวต่างชาติได้ อีกนัยหนึ่งคือ การอวยพรเหล่านี้มีลักษณะที่ไม่อาจมีอยู่พร้อมกันได้ ประการที่สี่ บทนี้ชี้แจงอย่างมีเหตุผลเกี่ยวกับ ความสมบูรณ์ของชาวต่างชาติ และการรับชาวยิวกลับมา เมื่อมีการเปลี่ยนแปลงในการปกครองที่ยิ่งใหญ่โดย “พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด” ผู้ซึ่งออกมาจากศิโยนและ “กำจัดอธรรมให้สูญสิ้นไปจากยาโคบ” (ข้อ 26) ทั้งนี้ ไม่ได้หมายความว่าชาติอิสราเอลจะกลายมาเป็นคริสเตียน ดังนั้น แทนที่จะทำให้เกิดการปกครองของพงศ์พันธุ์ของดาวิดและการอวยพรที่ยิ่งใหญ่ยิ่งขึ้นสำหรับชาวต่างชาติ โดยการนำทั้งโลกมาเชื่อพระเยซูตามการแปลแบบนี้ การปกครองและการอวยพรดังกล่าวจะเริ่มต้นหลังจากคริสต์จักรได้ทรงรับไปแล้ว และชาติอิสราเอลได้กลับคืนสู่สภาพเดิมเท่านั้น

อย่างไรก็ตาม หากการแปลความแบบนี้ถูกต้อง นั่นคือ ถ้าสัญญาและคำพยากรณ์ทั้งหมดในพันธสัญญาเก่าสำเร็จใน คริสตศาสนา ทำไมพระคัมภีร์ใหม่จึงไม่ได้กล่าวถึงเรื่องนี้ ทำไมผู้เขียนที่ได้รับการดลใจจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ให้เปิดเผยความจริงเกี่ยวกับคริสตศาสนาจึงเกือบจะไม่กล่าวถึงเรื่องนั้นเลย คำพยากรณ์ของอิสยาห์เต็มไปด้วยการพยากรณ์เกี่ยวกับการที่พระเจ้าจะทรงยกภูเขาของพระองค์ขึ้นเหนือบรรดาเนินเขา การตีดาบให้เป็นฆาตโกนา ความรู้เรื่องพระเจ้าจะเต็มโลกนี้ตั้งน้ำปกคลุมทะเล ผู้เทศนาหลายคนอ้างคำพยากรณ์เหล่านี้ว่าจะสำเร็จเมื่อพระกิตติคุณได้ชัยชนะ พระเยซูทรงสอนเช่นนั้นหรือ เปาโลสอนเช่นนั้นหรือ ทำไมจึงไม่ได้สอนเช่นนั้น เปาโลมีความสามารถที่จะเข้าใจคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์แก่น้อยกว่าผู้เทศนาเหล่านี้หรือ ทำไมถ้อยคำของเขาจึงแตกต่างจากพวกผู้เทศนาเหล่านี้ เปาโลไม่ได้เขียนถึงความคิดที่ชวนให้เชื่อนี้เป็นเพราะว่าพระวิญญาณได้สอนเขาว่า คำพยากรณ์ในพันธสัญญาเก่าจะไม่สำเร็จใน คริสตศาสนา แต่จะสำเร็จในวิถีที่ต่างออกไป

อย่างไรก็ดี ไม่ใช่เพียงเพราะพระคัมภีร์ไม่ได้กล่าวถึงเรื่องนี้เท่านั้นที่ขัดแย้งกับการแปลความแบบนี้ แต่พระคัมภีร์ใหม่แสดงหลักฐานที่ชัดเจนที่สุดว่าคริสตศาสนาจะไม่ขยายไปทั่วโลกและนำมาซึ่งพระพรสุดท้ายตามคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์เก่า แต่จะมีประวัติศาสตร์ที่แตกต่างอันน่าเศร้า [การทรยศตามกล่าวถึงใน 2 เธสะโลนิกา 2:3] เราได้ศึกษาข้อความที่ชาวต่างชาติได้ทราบเกี่ยวกับพระคุณของพระเจ้าที่จะขยายออกไปยังเขาแล้ว “ถ้าท่านจะดำรงอยู่ในพระเมตตานั้นต่อไป มิฉะนั้นก็จะทรงตัดท่านออกเสียด้วย” (โรม 11:22) ดังนั้น ชาวต่างชาติจึงอยู่ในตำแหน่งความรับผิดชอบและการทดลองเหมือนเช่นชาวยิวในอดีต แล้วชาวต่างชาติมีความสัสดีข้อในความไว้วางใจที่ทรงประทานไว้ในมือของเขามากกว่าชาวยิวหรือไม่ ภายชาวต่างชาติในดำรงอยู่ในพระคุณของพระเจ้าหรือไม่ หากไม่แล้ว พวกเขาจะต้องถูกตัดออกเสีย และหากว่าพระเจ้ามีพระประสงค์ที่จะปลุกพวกเขาอย่างมั่นคงเหมือนเช่นที่พระองค์ได้สัญญาว่าจะปลุกอิสราเอล แล้วพระองค์จะตรัสว่าพวกเขาจะถูกตัดออกหรือ ดังนั้น ข้อความนี้จึงไม่ได้กล่าวถึงการที่คริสตศาสนาจะขยายออกไปทั่วโลก แต่ประกาศว่า คริสตศาสนาจะหยุดลง และพระประสงค์ในการอวยพรโลกนี้จะสำเร็จด้วยวิธีอื่น

นอกจากนี้ ยังมีข้อความเกี่ยวกับอนาคตของคริสตศาสนาที่เป็นแต่เพียงในนาม เปาโลเตือนผู้ปกครองชาวเอเฟซัสว่า “ข้าพเจ้าทราบอยู่ว่า เมื่อข้าพเจ้าไปแล้วจะมีสุนัขป่าอันร้ายเข้ามาในหมู่พวกท่าน และจะไม่ละเว้นฝูงแกะไว้เลย จะมีบางคนในหมู่พวกท่านเองกล่าวผันแปรความจริง เพื่อจะชักชวนพวกสาวกให้หลงตามเขาไป” (กิจการ 20:29, 30) ข้อพระคัมภีร์นี้กล่าวถึง

จุดเริ่มต้น ต่อไปเราจะดูผลลัพธ์ของจุดเริ่มต้น “พระวิญญาณได้ตรัสไว้อย่างชัดเจนว่าต่อไปภายหน้าจะมีบางสิ่งที่ความเชื่อโดยหันไปเชื่อฟังวิญญาณที่ล่องลอย และฟังคำสอนของพวกผีปีศาจ” (1ทิโมธี 4:1) เหล่านี้คือ “กาลภายหน้า” ของโลกคริสตศาสนา ตามที่อัครสาวกได้พยากรณ์ไว้ ตอนนี้ มาดู “กาลภายหน้า” ที่ผู้เผยพระวจนะชาวฮีบรูกล่าวถึงกัน “ภายหลังพงศ์พันธุ์อิสราเอลจะกลับมา และแสวงหาพระเยซูว่าพระเจ้าของเขา และแสวงหาดาวิดกษัตริย์ของเขาทั้งหลาย และในกาลต่อไปเขาจะมีความยำเกรงต่อพระเจ้า และแสวงหาความดีของพระองค์” (โฮเซยา 3:5) สาวกและผู้พยากรณ์เขียนเกี่ยวกับเรื่องเดียวกันใช่หรือไม่ ไม่ใช่ ดังนั้นแล้ว คำพยากรณ์ในพระคัมภีร์เก่าจึงจะไม่สมบูรณ์ในคริสตจักรและคริสตศาสนา

อย่างไรก็ตาม สิ่งเหล่านี้เป็นเพียง “กาลภายหน้า” แต่พระวิญญาณให้เราเห็นภาพที่ชัดเจนยิ่งขึ้นเกี่ยวกับ “กาลสุดท้าย” หรือไม่ เปาโลกล่าวว่า “แต่จงเข้าใจข้อนี้ คือว่าในสมัยจะสิ้นยุคนี้ จะเกิดเหตุการณ์ภัยพิบัติ เพราะมนุษย์จะเห็นแก่ตัว เห็นแก่เงินเยอหยิ่ง ยโส ชอบด่าว่า ไม่เชื่อฟังคำบิดามารดา ออกตัญญู ไร้ศีลธรรม ไร้มนุษยธรรม ไม่ให้อภัยกัน ใส่ร้ายกัน ไม่ยับยั้งชั่งใจ ดุร้ายเกลียดชังความดี ททรยศ มุทะลุ หัวสูง รักความสนุกยิ่งกว่ารักพระเจ้า ถือศาสนาแต่เปลือกนอกส่วนแก่นแท้ของศาสนาเขาไม่ยอมรับ คนเช่นนั้นท่านอย่าคบ” (2ทิโมธี 3:1-5) เปโตรกล่าวเกี่ยวกับผู้สอนผิด “ซึ่งจะลอบเอามิจฉลาดที่อื่นจะให้ถึงความพิณาศเข้ามาเสี้ยมสอน จนถึงกับปฏิเสธองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ได้ทรงไถ่เขาไว้...และด้วยใจโลภ เขาจะกล่าวดลบลดและคำกำไรจากท่านทั้งหลาย” (2เปโตร 2:1-3) จากนั้น จะดีขึ้นใช่หรือไม่ ตรงกันข้ามโดยสิ้นเชิง “จงรู้ข้อนี้ก่อนคือ ในกาลสุดท้าย คนที่ชอบเยาะเย้ยจะเกิดขึ้น และประพฤติตามใจปรารถนาของตน และจะถามว่า ‘คำที่ทรงสัญญาไว้ว่าพระองค์จะเสด็จมานั้นอยู่ที่ไหน...’ ” (2เปโตร 3:3, 4) ยูดาเตือนผู้ที่เชื่อว่า “ท่านจักต้องระลึกถึงคำพยากรณ์ของเหล่าอัครทูตของพระเยซูคริสต์เจ้าของเราที่ได้กล่าวไว้ คือว่าพวกอัครทูตนั้นได้บอกท่านทั้งหลายว่า ‘ในสมัยสุดท้ายจะมีคนเยอหยิ่งบังเกิดขึ้น ที่จะประพฤติตามต้นหาอันชั่วของตัวเอง’ **คนเหล่านี้คือคนที่แยกออกเป็นก๊ก ๆ และประพฤติตัวตามโลกีย์วิสัย และปราศจากพระวิญญาณ**” (ยูดา 17-19)

ยังมีอีกหัวข้อหนึ่งที่จะต้องกล่าวถึง เราได้เห็นถึงความหวังของผู้ที่เชื่อตามข้อพระคัมภีร์คือ การที่พระคริสต์เสด็จมาเพื่อรับคริสตจักรไปยังพระองค์เอง ข้าพเจ้าคงไม่ต้องกล่าวซ้ำอีกว่า ความหวังที่จะเกิดขึ้นนี้ไม่ได้เกี่ยวข้องกับการเปลี่ยนโลกให้มาเชื่อในคริสตศาสนา ในตอนนี้ ข้าพเจ้าอ้างถึงเรื่องนี้เพียงเพื่อแสดงว่าพระวจนะของพระเจ้ามีความสอดคล้องในตัวเอง และขัดแย้งกับหลักเกณฑ์ความเชื่ออื่นและการแปลความที่แปลกันทั่วไปของโลกคริสตศาสนาที่เสื่อมทราม อย่างไร เมื่อไม่รู้ข้อล้าลึกเกี่ยวกับพระราชกิจของพระเจ้า โลกคริสตศาสนาจึงกลายเป็นผู้ฉลาดในความคิดของตนเอง แทนที่จะมีความเกรงกลัว กลับหยิ่งยโส โอ้อวดตนเองและหัวเราะเยาะคำเตือนที่สำคัญ “เพราะว่าเมื่อพระองค์มิได้ทรงงดโทษกึ่งเหล่านั้นที่เป็นกึ่งเดิม พระองค์ก็จะไม่ทรงงดโทษท่านเหมือนกัน” (โรม 11:20-25) แล้วผลลัพธ์คืออะไร **แทนที่จะรับพระพรจากสวรรค์ โลกคริสตศาสนากลับแย่งชิงการอวยพรฝ่ายโลกของชาวฮิวมา เปลี่ยนความหมายคำพยากรณ์ให้เป็นของคริสตจักร** (ไม่ใช่พระประสงค์ของพระเจ้า) และยังสามารถลิ้มไปว่า ถ้าเขาไม่ดำเนินต่อไปในพระเมตตาของพระเจ้า ก็จะถูกตัดออกไป ศาสนาฮิวมาที่มีความเชื่อมั่นในพระสัญญา ไม่สามารถเห็นความสำคัญขงเวลาและทำการเปลี่ยนแปลงต่างๆ อันนำไปสู่หายนะที่เขาไม่ทราบว่าจะเกิดขึ้น ภาพเหล่านี้สัมผัสพระเยซูจนพระองค์กันแสง พระองค์ทรงคิดอย่างไรเมื่อทอดพระเนตรดูโลกคริสตศาสนาที่มีความเชื่อมั่นและตาบอดมากพอๆ กัน และเป็นผู้ซึ่งโอ้อวดตนเองในความปลอดภัยที่ไม่จริง และไม่เข้าใจการพิพากษาอันเลวร้ายที่เขาวิ่งเข้าไปหาอย่างไม่ยั้งคิด

ในเวลานี้ ให้เราย้อนกลับไปดูสิ่งที่เราได้พบว่าเป็นหลักฐานในพระคัมภีร์เกี่ยวกับคำถามที่ว่า คำสัญญาแห่งพันธสัญญาเก่าจะสำเร็จในคริสตศาสนาหรือไม่ เราได้เห็นแล้วว่า แม้ว่าโดยพระคุณของพระเจ้า ผู้ที่เชื่อจะได้นำเข้าสู่สวรรค์ของพงศ์พันธุ์ของอับราฮัมและได้เป็นผู้มีส่วนในคำสัญญา แต่ยังมีพงศ์พันธุ์อีกประเภทหนึ่ง นั่นคือ พงศ์พันธุ์ทางธรรมชาติ ที่ยังคงเป็นเจ้าของคำสัญญาเหล่านี้ พระพรแก่ชาวต่างชาติไม่อาจสำเร็จได้จนกว่าชาติอิสราเอลในเนื้อหนังจะได้รับพรในส่วนของเขา ก่อน ไม่มีรากฐานของการเชื่อว่ามนุษย์ทั้งปวงจะมาเชื่อด้วยการเทศนาพระกิตติคุณ แต่หลักฐานสำคัญที่สุดแสดงให้เห็นสิ่งที่ตรงกันข้ามและความหวังในการเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้าไม่สอดคล้องกับความคาดหวังทั่วไปนี้ ดังนั้น เราจะต้องแสวงหาสิ่งที่ข้อพระคัมภีร์ให้ไว้ในเรื่องวิธีที่พระสัญญาในการอวยพรทางโลกเหล่านี้จะสำเร็จได้

ส่วนที่ 5 พระสัญญาที่สำเร็จแล้วทั้งหมด

คำนำ

ทุกสิ่งที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงสัญญาหรือมุ่งหมายไว้ในแผนการสำหรับแผ่นดินโลกของพระองค์จะสำเร็จ พระองค์ตรัสไว้ว่า “เราคือพระเจ้าไม่มีผันแปร” (มาลาคีย์ 3:6)

พระเยซูคริสต์ **มนุษย์ที่สอง** องค์พระผู้เป็นเจ้าจากสวรรค์จะเสด็จมาเป็นครั้งที่สองเพื่อทำให้พระสัญญาเกี่ยวกับพระประสงค์ของพระองค์ในโลกนี้สำเร็จทุกประการ

บทที่ 7

พระประสงค์ของพระเจ้าในโลก

พระเจ้าทรงมีพระประสงค์ที่ชัดเจนเกี่ยวกับโลก ในการที่พระประสงค์จะสำเร็จได้นั้น มนุษย์ที่สองซึ่งคือองค์พระผู้เป็นเจ้า จากสวรรค์จะต้องปรากฏ แต่มนุษย์ที่สองถูกปฏิเสธ พลไพร่บนโลกของพระองค์กระจัดกระจายไป และสิ่งใหม่จึงเกิดขึ้น แต่ก็ไม่สามารถดำเนินตามวัตถุประสงค์และสัญญาทางโลกของพระเจ้าได้ ดังนั้นสิ่งที่เหลืออยู่คือ พระเจ้าจะทรงเรียกชนชาติอิสราเอลอีกครั้ง และนำผู้ปกครอง ผู้ซึ่งเป็นส่วนสำคัญของพระสัญญาเหล่านี้ กลับคืนมา

เรายังเห็นว่า แทนที่จะนำทั้งโลกมาเชื่อพระเยซูเจ้าหรือจะอยู่จนถึงสิ้นโลก คริสตศาสนาจะทำได้สำเร็จบ้างเป็นบางส่วนเท่านั้น และยุคคริสตจักรจะมีอยู่เพียงชั่วคราวเท่านั้น อันทำให้มีโอกาสและเวลาพอที่พระเจ้าจะทรงทำตามพระประสงค์บนโลก หลังจากคริสตจักรที่ได้ทรงรับขึ้นไปแล้ว

งานเขียนในพระคัมภีร์เก่าแสดงให้เห็นว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าจะเสด็จกลับมาในฐานะผู้ปกครองที่ได้รับการทรงเจิม เพื่อตั้งอาณาจักรของพระองค์บนโลก และทำการพิพากษาศัตรูของพระองค์ โดยมีอิสราเอลเป็นพลไพร่ที่พระองค์ทรงเลือก และเยรูซาเล็มเป็นศูนย์กลางในการปกครองของพระองค์

อิสราเอลที่กลับใจใหม่จะได้รับความรอดและได้รับพระพร สันติสุขและความรุ่งเรืองจะไหลไปยังมนุษย์ทั้งปวง พระคัมภีร์ใหม่ยืนยันการแปลความตามตัวหนังสือของคำพยากรณ์แห่งพันธสัญญา

อาณาจักรของพระคริสต์เป็นอาณาจักรบนโลก และตั้งขึ้นมาโดยการพิพากษา โดยองค์พระผู้เป็นเจ้าเมื่อเสด็จกลับมายังโลกนี้ในพระสิริ ไม่ใช่ตั้งขึ้นโดยพระคุณ

ในสัญญาแกดาวิด พระเจ้าตรัสว่า “และเราจะกำหนดที่หนึ่งให้อิสราเอลประชากรของเรา และเราจะปลูกฝังเขาไว้เพื่อเขาทั้งหลายจะได้อยู่ในที่ของเขาเองและไม่ต้องถูกกวัดใจอีก และคนชั่วจะไม่ข่มเหงเขาก็ดังแต่ก่อนมา” และ “ราชวงศ์ของเจ้าและอาณาจักรของเจ้าจะดำรงอยู่ต่อหน้าเจ้าอย่างมั่นคงเป็นนิรันดร์ และบัลลังก์ของเจ้าจะถูกสถาปนาไว้เป็นนิรันดร์” (2ซามูเอล 7:10, 16) สัญญานี้ยังไม่สำเร็จแก่อิสราเอล และคำถ้อยคือ **สัญญาจะสำเร็จตามตัวอักษรนั้นในอิสราเอล หรือจะสำเร็จในทางฝ่ายวิญญาณในคริสตจักร** ไม่มีสิ่งใดในคำพยากรณ์ที่จะชี้ไปยังคริสตจักร หรือคริสตจักรชี้ไปยังคำพยากรณ์นี้ หากแปลความโดยปกติแล้ว สัญญาคือ พระคริสต์จะได้รับอำนาจบนโลกนี้ซึ่งมีดาวิดเป็นแบบที่ไม่สมบูรณ์ บัลลังก์ของพระองค์จะอยู่ตลอดไปและภายใต้อำนาจของพระองค์ ความปลอดภัยและการขวยพรของอิสราเอลจะเริ่มขึ้นอย่างแท้จริง

ความหวังนี้มีอยู่ทั่วไปในงานเขียนของดาวิดเอง ในสดุดี 2 ดาวิดได้บรรยายเกี่ยวกับพระเยซูคริสต์เมื่อกล่าวถึงพระองค์ได้ตั้ง **กษัตริย์** ของพระองค์ไว้บนศิโยน ภูเขาศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ พระองค์ทรงสัญญาว่ากษัตริย์นั้นจะได้รับชาวต่างชาติเป็นมรดก และได้ครอบครองโลกนี้ โดยเพิ่มเติมว่า “เจ้าจะตีเขาให้แตกด้วยกระบองเหล็กและฟาดให้แหลกเป็นชิ้นๆ ดุจภาชนะของช่างปั้นหม้อ” สดุดีแสดงให้เห็นว่าพระคริสต์ทรงได้รับอาณาจักรที่มีศูนย์กลางคือศิโยน โดยมีขอบเขตคือชาติทั้งปวงในโลก และจุดเริ่มต้นคือการพิพากษากษัตริย์ ผู้ปกครองและคนทั้งหลายที่กบฏต่อพระองค์ แล้วสิ่งนี้สอดคล้องกับการเทศนาพระกิตติคุณอย่างไรเหมาะสมกับลักษณะของคริสตจักรอย่างไร ในทางตรงกันข้าม กลับคล้อยจองกับพระประสงค์เกี่ยวกับการปกครองโลกนี้ของพระคริสต์

ผู้พยากรณ์ทั้งหลายกล่าวด้วยน้ำเสียงเช่นเดียวกันว่า “ด้วยมีเด็กคนหนึ่งเกิดมาเพื่อเรา มีบุตรชายคนหนึ่งประทานมาให้เรา และการปกครองจะอยู่ที่ป่าของท่าน และท่านจะเรียกนามของท่านว่า ‘ที่ปรึกษา มหัตศรรักษ์ พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ พระบิดาภิรันดร องค์สันติราช’ เพื่อการปกครองของท่านจะเพิ่มพูนยิ่งขึ้นและสันติภาพจะไม่มีที่สิ้นสุด เหนือพระที่นั่งของดาวิด และเหนือราชอาณาจักรของพระองค์ที่จะสถาปนาไว้ และเชิดชูไว้ ด้วยความยุติธรรมและด้วยความชอบธรรมตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไปจนนิรันดร์กาล” (อิสราเอล 9:6, 7) หากจะเข้าใจว่าอาณาจักรนี้เกี่ยวข้องกับคริสตจักร ก็เป็นเพียงการหาความหมายทางฝ่ายวิญญาณ

(ในขณะที่ข้อความไม่ได้มีความหมายเช่นนั้น) และเป็นการขัดแย้งกับข้อความเกี่ยวกับเรื่องนี้ในอื่นๆ หากเข้าใจว่าเป็นอาณาจักรตามความหมายที่เขียนไว้ ก็จะสอดคล้องกับการสอนทั้งหมดในพระวจนะของพระเจ้า

ดังนั้น คำพยากรณ์ทั้งหมดในพระคัมภีร์เก่าอ้างถึงพระคริสต์ใช่หรือไม่ ทั้งลักษณะของอาณาจักรและวิธีก่อตั้ง ตามที่บรรยายไว้ในข้อความเหล่านี้ มีความแตกต่างไปจากสิ่งที่เห็นหรือพยากรณ์ไว้เกี่ยวกับคริสตศาสนา แต่มีความสอดคล้องอย่างยิ่งกับสัญญาถึงพระพรบนโลกที่ประทานแก่พงศ์พันธุ์ของอับราฮัมและดาวิด และด้วยพระประสงค์ในการปกครองโลกอย่างชอบธรรม เป็นการฉลาดและสมควรกว่าหรือไม่ที่จะยอมรับตามพระคัมภีร์ ยอมรับความหมายตามที่พระเจ้าทรงประทานไว้ หรือจะพยายามบิดเบือนความหมายให้สอดคล้องกับสิ่งที่ไม่เพียงแต่แตกต่างเท่านั้น แต่ยังขัดแย้งกับลักษณะและหัวข้ออีกด้วย ในการกระทำเช่นนี้ เป็นการทำลายความหวังของอิสราเอลและทำให้ความหวังของคริสตจักรคลุมเครือ แต่หากยอมรับคำพยากรณ์เหล่านี้ด้วยความเชื่อ จะทำให้พระประสงค์บนโลกที่จะต้องสำเร็จ ส่องแสงออกมาในความรุ่งโรจน์ในส่วนของคริสตจักร และแสดงให้ชัดเจนว่าพระคริสต์เป็นเอกในทุกสิ่ง

บทที่ 8

สัญญาในพระคัมภีร์เก่าและวัตถุประสงค์ในโลก

ที บี เบนส์

สัญญาต่างๆ ในพระคัมภีร์เก่าเป็นสัญญาฝ่ายโลก การสำเร็จอยู่ในมนุษย์ที่สอง ไม่ใช่ในคริสตศาสนาซึ่งมีมรดกในสวรรค์ ไม่ใช่ในโลก อย่างไรก็ตาม โลกเป็นขอบเขตเดิมของมนุษย์ พระเจ้าทรงสร้างเขาขึ้นมาเพื่อโลกนั้น และพระเจ้าไม่ได้ทรงทอดทิ้งโลก ให้อยู่ในการครอบครองของความบาปและซาตาน แต่จะทรงให้พระประสงค์ทั้งหมดที่ทรงตั้งขึ้นสำเร็จลุล่วง ให้เราศึกษาจากพระคัมภีร์ว่าแผนการของพระเจ้าสำหรับโลกนี้และมนุษย์ที่ทรงตั้งให้อยู่ในโลกนั้นคืออะไร

ในโลกก่อนที่จะเกิดน้ำท่วม มนุษย์ทำตามใจของตนเอง ผู้ฆ่าคนจะถูกพระเจ้าลงโทษ แต่ไม่มีระบบการเมืองเพื่อที่มนุษย์ด้วยกันจะลงโทษผู้กระทำความผิด หลังจากนั้นน้ำท่วม พระเจ้าทรงประทานอำนาจในการปกครองให้แก่มนุษย์ และในอาที่ได้รับคำสั่งให้ทำการพิพากษาผู้ฆ่าคนให้ถึงแก่ความตาย ด้วยเหตุนี้ การปกครองพลเมืองจากพระเจ้าโดยตรงจึงถือกำเนิดขึ้น ที่บาเบล พระเจ้าทรงแบ่งมนุษย์ออกเป็นหลายชาติ ชาติต่างๆ นั้นจึงเกิดขึ้นเป็นเครื่องมือในพระหัตถ์ของพระเจ้าเพื่อตรวจสอบความหยิ่งโสและการอวดตน มิฉะนั้นแล้วก็จะมีอะไรขัดขวางความบาปได้ (ปฐมกาล 9:6) แต่ในความคิดของพระเจ้า ที่เผยออกในภายหลัง “เมื่อผู้สูงสุดประทานมรดกแก่บรรดาประชาชาติ เมื่อพระองค์ทรงแยกพงศ์พันธุ์ของมนุษย์ พระองค์ทรงกันเขตของชนชาติทั้งหลาย ตามจำนวนคนอิสราเอล เพราะเป็นส่วนของพระเจ้าคือ ประชากรของพระองค์ ยาโคบเป็นส่วนมรดกของพระองค์เอง” (เฉลยธรรมบัญญัติ 32:8, 9) ด้วยเหตุนี้ ก่อนที่อับราฮัมจะเกิดมา พระเจ้าทรงคำนึงถึงคนเหล่านี้ในความคิดของพระองค์แล้ว ในเวลาต่อมา พระเจ้าทรงมอบดินแดนที่พวกเขาจะได้ครอบครอง “เป็นกรรมสิทธิ์นิรันดร์ ตั้งแต่แม่น้ำยูเฟรติสถึงแม่น้ำอีอิปต์ ในที่นั้น พวกเขาจะได้ “ครอบครองประตูเมืองศัตรู” ผู้ที่อวยพรเขาจะได้รับพร ผู้ที่แช่งเขาจะถูกสาปแช่ง แผนการของพระเจ้าในการปกครองโลก (แม้ในเวลานั้นจะยังไม่ได้เผยออก) คือเพื่อยกชนชาติหนึ่งขึ้นเป็นผู้พิพากษาที่ชอบธรรมของพระองค์

แผนการนี้จะดำเนินอย่างสมบูรณ์ภายใต้มนุษย์ที่สอง ทั้งนี้ พระเจ้าได้มอบแผนการนี้บางส่วนแก่มนุษย์เดิม ซึ่งเพียงพอที่จะพิสูจน์ให้เห็นว่าเขาไม่สามารถกระทำตามพระประสงค์ของพระเจ้าได้ อิสราเอลเข้าสู่ดินแดนแห่งพันธสัญญา เขาได้รับมอบหมายให้ทำการพิพากษาอันชอบธรรมของพระเจ้าต่อชาวคานาอัน เพื่อรักษาทบบัญญัติของพระองค์และเพื่อเป็นหนึ่งในบรรดาประชาชาติ ในแง่นี้ ชาวอิสราเอลจึงเป็นเครื่องมือของพระเจ้าในการปกครองโลกอย่างชอบธรรม หากพวกเขาต้องทำลายชาวคานาอัน ก็จะเป็นผู้ทำการพิพากษาที่ยุติธรรมของพระเจ้า หากในบทบัญญัติของพวกเขา พวกเขาต้องให้ “ชีวิตแทนชีวิต ตาแทนตา ฟันแทนฟัน มือแทนมือ เท้าแทนเท้า รอยไหม้แทนรอยไหม้ แผลแทนแผล รอยข้ำแทนรอยข้ำ” (อพยพ 21:23-25) เขาก็เป็นผู้ดำเนินการตามความชอบธรรมในการปกครองของพระเจ้า หากศัตรูของพวกเขาจะหนีไปจากเขา และเขาจะต้องเป็นหัวและไม่ใช่หาง จะเป็นเพราะเขาเป็นเครื่องมือของพระเจ้าในการรักษาอำนาจของพระองค์บนโลก คริสเตียนที่มีความเข้าใจจะเห็นว่าความรับผิดชอบที่ทรงมอบแก่อิสราเอลนี้มีความแตกต่างจากตำแหน่งที่ผู้ที่อยู่ในเวลานี้อย่างสิ้นเชิง เป็นเพราะว่าโลกมีความรู้ความเข้าใจมากขึ้นอย่างนั้นหรือ ขอให้เรากล่าวคำถามหนึ่งคือ **พระเจ้าทรงได้รับความรู้หรือ พระองค์ได้ทรงพบว่าสิ่งที่ครั้งหนึ่งพระองค์เคยคิดว่าถูกต้องจริงๆ แล้วเป็นสิ่งที่ผิด และดังนั้นจึงทิ้งสิ่งเหล่านี้ไปหรือ** การแม้แต่จะถามเช่นนั้นเป็นสิ่งที่น่าตกใจ อย่างนั้นแล้ว ความแตกต่างคืออะไร หากตาเปิดออก ก็จะได้เห็นได้อย่างชัดเจน **ชาวอิสราเอลเป็นผู้ปรนนิบัติในการปกครองที่ชอบธรรมของพระเจ้าบนโลก คริสเตียนเป็นผู้แทนในพระคุณของพระเจ้าบนโลก** ประชากรของพระเจ้าได้รับการทรงเรียกเพื่อแสดงให้เห็นหลักการในการปฏิบัติภารกิจของพระองค์ ในเวลานี้ พระองค์ทรงกระทำด้วยความอดกลั้นพระทัยและความอดทนของพระองค์ และประชากรของพระองค์จะต้องแสดงความอดกลั้นใจและความอดทนด้วย ในการที่พระเจ้าทรงช่วยเหลือชาติต่างๆ ผ่านทางอิสราเอล พระองค์ทรงกระทำด้วยความชอบธรรมและการพิพากษา และประชากรซึ่งเป็นเครื่องมือของพระองค์จะต้องดำเนินการตามความชอบธรรมและการพิพากษาดัง

อย่างไรก็ตาม พวกเขาทำไม่สำเร็จ ด้วยความล้มเหลวนี้ แผนการของพระเจ้าอีกส่วนหนึ่งจึงเกิดขึ้น เพราะอิสราเอลต้องเป็นเครื่องมือของพระเจ้าในการรักษาความชอบธรรมในบรรดาประชาชาติ จึงต้องมีผู้หนึ่งที่สามารถรักษาความชอบธรรมใน

อิสราเอลได้ ดังนั้น จึงมีการแต่งตั้งกษัตริย์ขึ้น และพงศ์พันธุ์ของดาวิดได้รับสัญญาถึงอาณาจักรนิรันดร์ แต่กระนั้น สัญญาที่ทรงมอบไว้แก่มนุษย์เดิมแสดงให้เห็นว่าเขาไม่สามารถรับพระพรหรือปฏิบัติตามพระประสงค์ของพระเจ้าได้ และสัญญานี้จะไม่สำเร็จจนกว่ามนุษย์ที่สองซึ่งคือพงศ์พันธุ์ที่แท้จริงของดาวิดจะปรากฏ

พระประสงค์ของพระเจ้าในการปกครองบนโลกคือ ประชากรบนโลกที่มีความชอบธรรมภายใต้กษัตริย์บนโลกผู้ชอบธรรม จะปกครองชนชาติทั้งหลายบนโลก ทั้งหมดนี้ได้ทรงมอบหมายแก่มนุษย์เดิม แต่เขาก็ไม่สามารถทำให้สำเร็จได้เลย พงศ์พันธุ์ของดาวิดในเนื้อหนัง พงศ์พันธุ์ของอับราฮัมในเนื้อหนัง มวลมนุษย์ทั้งปวง ได้พิสูจน์ให้เห็นว่าเขาไม่เหมาะสมที่จะเข้าสู่และดำเนินการตามความคิดของพระเจ้า ชาวอิสราเอล “มิได้ทำลายชนชาติทั้งหลาย ตามที่พระเจ้าทรงบัญชาท่านไว้ แต่ท่านได้ปะปนกับประชาชาติเหล่านั้น และหัดทำอย่างที่เขาทำกัน ท่านปรนนิบัติรูปเคารพของเขา ซึ่งกลายเป็นบ่วงสำหรับท่าน” (สดุดี 106:34-36) ลูกหลานของดาวิดไม่ได้ดำเนินการปกครองอย่างชอบธรรมในอิสราเอล อาณาจักรจึงถูกแยกออก และกลายเป็นเหยื่อแทนที่จะเป็นหัวของประชาชาติที่อยู่รอบๆ แทนที่จะรักษาพระสิริของพระเจ้าไว้ในโลก พวกเขากลับทำให้พระนามของพระองค์ถูกดูหมิ่นท่ามกลางคนต่างชาติ ทุกสิ่งจึงเสียหายและเกิดความสับสนขึ้น และหลังจากเป็นศัตรูของพระเจ้าและพระองค์ทรงอดทนเป็นเวลานาน ชาวอิสราเอลถูกทิ้งไปในที่สุด พวกเขาถูกชาวอัสซีเรียจับไปเป็นเชลย และยูดาห์ถูกชาวบาบิโลนจับไป อำนาจในการปกครองบนโลกที่บรรดากษัตริย์แห่งยูดาห์ใช้อย่างไม่ถูกต้องและทำให้เสื่อมเสีย ถูกโอนไปยังเนบูคัดเนสซาร์ และตั้งแต่นั้นมา อำนาจนั้นคงอยู่ในมือของชาวต่างชาติ

ประวัติศาสตร์ของอิสราเอลจบลงแค่นี้ จนกว่า **“เวลากำหนดของคนต่างชาติ” จะสิ้นสุดลง และพระหัตถ์ของมนุษย์ที่สองจะนำอำนาจกลับไปสู่ชนชาติที่พระเจ้าทรงเลือกอีกครั้ง** พระองค์ผู้ทรงเป็นพงศ์พันธุ์ที่แท้จริงของอับราฮัมและดาวิด ผู้ซึ่งสมควรและสามารถที่จะดำเนินตามพระประสงค์ของพระเจ้าในโลกได้ แต่ประวัติศาสตร์ของยูดาห์ไม่ได้จบลงแค่นั้น หลังจากถูกจับไปเป็นเวลาเจ็ดสิบปี พวกเขาถูกนำกลับมาสู่แผ่นดินของตน โดยเหลือจำนวนคนเพียงเล็กน้อยและมีความอ่อนแอ และตั้งแต่นั้นมาอยู่ใต้การปกครองของชาติอื่นเสมอ แล้วอย่างนั้น อะไรคือพระประสงค์ของพระเจ้าในการนำผู้ที่เหลือที่อ่อนแอนี้กลับสู่แผ่นดินของเขา พระองค์จะทรงทดสอบมนุษย์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งชาวยิว ด้วยการทดสอบอีกอย่างหนึ่ง มนุษย์เดิมได้รับมอบหมายให้ดำเนินตามพระประสงค์ของพระเจ้า แต่ทำไม่สำเร็จ **พระเจ้าจึงนำมนุษย์ที่สองมา** และพระองค์จะทรงปรากฏในพระคุณแก่ชนชาติที่ทรงเลือก รวมทั้งมนุษย์ทั้งปวง เพื่อเขาจะยอมรับหรือปฏิเสธพระองค์ ผลลัพธ์ก็เป็นที่รู้กันเป็นอย่างดี พระองค์ผู้ทรงเป็นส่วนสำคัญของพระประสงค์ทั้งหมด ผู้ทรงสร้างโลก องค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าที่ชอบธรรมของชาวต่างชาติ และพระเมสสิยาห์ตามการพยากรณ์ของชาวยิว ทรงปรากฏบนโลกโดยพระเจ้าทรงยืนยันว่าพระองค์เป็นบุตรที่รัก แต่โลกได้ตรึงพระองค์ไว้บนกางเขนระหว่างโจรสองคน “พระองค์ทรงอยู่ในโลก ซึ่งพระเจ้าทรงสร้างขึ้นมาจากพระองค์ แต่โลกหาได้รู้จักพระองค์ไม่ พระองค์ได้เสด็จมายังบ้านเมืองของพระองค์ และชาวบ้านเมืองของพระองค์ไม่ได้ต้อนรับพระองค์” (ยอห์น 1:10, 11) ความโง่เขลาของโลกนี้เป็นสิ่งน่าอดสูเพียงพอยู่แล้ว แต่ความผิดของชาวยิวนั้นร้ายแรงยิ่งกว่า ชนชาติยิวถูกตัดออกจากตำแหน่งของตนถึงหกร้อยปีแล้วเพราะการกบฏต่อพระเจ้า แล้วพวกเขาก็ได้เพิ่มความผิดด้วยการฆ่าบุตรของพระเจ้า และความโง่เขลาในการปฏิเสธพระองค์ผู้ที่จะทำให้สัญญาและพระพรทั้งหมดสำเร็จเข้าไปอีก แต่กระนั้น พระเจ้ายังทรงมีพระเมตตา และในวันฟื้นเทออสต์ ทรงแสดงพระเมตตาของพระองค์โดยประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์ แต่ชนชาติยังคงหนุนหนักต่อเสียงของพระองค์ เหมือนเช่นที่หนุนหนักต่อเสียงของพระเมสสิยาห์ และการพิพากษาที่ร้ายแรงก็เป็นผลอันไม่อาจหลีกเลี่ยงได้

แม้ว่าพระเจ้าจะเผยให้เห็นแผนการของพระองค์ในการปกครองโลก แต่แผนการก็จะไม่บรรลุผล ประชากรซึ่งจะต้องเป็นเครื่องมือได้ถูกแยกออก บางส่วนสูญหายไปท่ามกลางประชาชาติเพราะการฆาตกรรมรูปเคารพ และบางส่วนแม้จะไม่สูญหายไป แต่ก็กระจัดกระจายไปเพราะการปฏิเสธพระเมสสิยาห์ ผู้ปกครองที่ชอบธรรม ผู้ได้มาปรากฏแต่ถูกปฏิเสธและตรึงไว้ที่กางเขนเช่นนั้นแล้ว พระประสงค์ของพระเจ้าล้มเหลวหรือ ชาวยิวไม่ได้ดำเนินการตามพระประสงค์นั้นก่อนที่กระจัดกระจายไปและถูกจับไปเป็นเชลย ชาวต่างชาติไม่อาจดำเนินการตามพระประสงค์นั้นได้เพราะแทนที่จะพระสัญญาแก่อับราฮัมและดาวิดจะสมบูรณ์จะเป็นการขัดแย้งกับพระสัญญาเหล่านั้น คริสตจักรมีภารกิจที่แตกต่างกันไปโดยสิ้นเชิงเพราะอยู่ฝ่ายวิญญาณ ไม่ใช่ฝ่ายโลก

คริสตจักรจึงไม่อาจทำให้พระประสงค์นี้สำเร็จได้ แล้วอะไรจะเกิดขึ้น พระประสงค์ของพระเจ้าเกี่ยวกับโลกนี้และมนุษย์บนโลกจะไม่อาจสำเร็จได้ หรือจะสำเร็จโดยการนำยูดาห์และอิสราเอลกลับสู่สภาพเดิมเพื่อเป็นศูนย์กลางการปกครอง และโดยการตั้งอาณาจักรของพระคริสต์ผู้ทรงปกครองกษัตริย์ทั้งหลายบนโลก ผู้ที่เชื่ออาจสงสัยว่าคำตอบใดถูกต้อง เราจะพิสูจน์ให้เห็นว่า พระเจ้าทรงทราบสิ่งที่เกิดขึ้นหลังจากความล้มเหลวนี้ และแม้กระนั้น พระประสงค์ของพระองค์ก็ไม่เคยเปลี่ยนแปลง พระองค์ได้พยากรณ์เกี่ยวกับการสำเร็จของแผนการนี้ด้วยอำนาจของพระองค์เอง และแผนการนี้จะสำเร็จเมื่อมนุษย์ชั่วร้ายและโง่เขลามมาถึงขีดสุด และผู้ที่พระเจ้าทรงเลือกต้องทนทุกข์ถึงขีดสุด

ในการถามว่าพระเจ้าจะทรงทำสิ่งที่พระองค์ได้ตรัสไว้หรือไม่เป็นการไม่เชื่อที่ร้ายแรงที่สุด มีสิ่งใดบ้างที่ยากสำหรับพระองค์ บางเรื่องเป็นไปได้สำหรับมนุษย์ แต่ทุกสิ่งเป็นไปได้สำหรับพระเจ้า **ทำไมการดำเนินการตามพระประสงค์ของพระเจ้าจึงมีความล่าช้า เป็นเพราะว่า พระเจ้าจะทรงทดสอบมนุษย์เดิมและแสวงหาสิ่งที่ดีในตัวเขา จนกว่ามนุษย์ที่สองจะปรากฏ แต่เมื่อมนุษย์ที่สองปรากฏ ทำไมแผนการจึงไม่สำเร็จสมบูรณ์ในทันที** สำหรับผู้ที่ถามคำถามนี้ ข้าพเจ้าจะถามว่า หากไปเช่นนั้นแล้ว ท่านจะอยู่ที่ไหน หากพระคริสต์ไม่ได้ถูกปฏิเสธ ท่านจะอยู่ในฐานะอย่างไรต่อพระพักตร์พระเจ้า หรือหากชาวอิสราเอลยอมรับการเป็นพยานของพระวิญญาณหลังจากการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซู และพระองค์ได้เสด็จมาจากสวรรค์เพื่อตั้งอาณาจักรชาวียวขึ้นใหม่ คริสตจักรจะอยู่ที่ไหนกัน แล้วเวลาที่วิเศษที่เราใช้ชีวิตอยู่นี้จะเป็นอย่างไรเมื่อพระเจ้าทรงรวบรวมคนของพระองค์สู่พระคริสต์ที่ถูกปฏิเสธ และการเปิดเผยสติปัญญาอันมากหลายของพระองค์ในสวรรค์สถานโดยคริสตจักร การล่าช้านี้เป็นเพราะพระคุณของพระเจ้าและสติปัญญาของพระองค์ และแน่นอนว่า ในยุคนี้ เราซึ่งเป็นผู้ที่พระเจ้าทรงรักมากที่สุด ได้เห็นสิ่งอันยิ่งใหญ่ที่พระเจ้าทรงกระทำแก่ชนชาติอิสราเอล

บทที่ 9

การนำอิสราเอลกลับคืนสู่ดินแดนแห่งพันธสัญญา

ที บี เบนส์

ข้อความที่อ้างถึงในบทที่แล้วพิสูจน์ให้เห็นว่าพระคริสต์จะเสด็จกลับมาเพื่อครอบครองในความชอบธรรม โดยพิพากษาศัตรูของพระองค์ และตั้งบัลลังก์ของพระองค์ในศิโยน แต่ข้อความแรกที่เราศึกษาแสดงให้เห็นว่า ในการครอบครองชั่วนิรันดร์และมีสง่าราศีของพงศ์พันธุ์ของดาวิดนี้ พระเจ้าจะทรงปลุกชนชาติอิสราเอลอย่างมั่นคง “ในที่ของเขาเอง” ที่ซึ่งลูกหลานของคนชั่วจะไม่ข่มเหงเขาอีกต่อไป ขอให้เราศึกษาการสอนของพระคัมภีร์เกี่ยวกับเรื่องนี้ เราจะเห็นว่าพระคัมภีร์ยืนยันการเปลี่ยนข้อความที่เกี่ยวกับการครองราชย์ของพระเมสสิยาห์ตามตัวอักษร

“เราจะตั้งพันธสัญญาของเราไว้ระหว่างเรากับเจ้า และเชื้อสายของเจ้าที่สืบมาตลอดชั่วชาติพันธุ์ของเจ้าให้เป็นพันธสัญญานิรันดร์ คือเป็นพระเจ้าแก่เจ้า และแก่เชื้อสายของเจ้าที่สืบมา เราจะให้ดินแดนที่เจ้าอาศัยอยู่นี้ คือแผ่นดินคานาอันทั้งสิ้นแก่เจ้าและแก่เชื้อสายของเจ้าที่จะสืบมา ให้เป็นกรรมสิทธิ์นิรันดร์ และเราจะเป็นพระเจ้าของเจ้า” (ปฐมกาล 17:7, 8) แต่เมื่อชาวอิสราเอลเข้าสู่ดินแดนนั้น ไม่ใช่เพราะพันธสัญญานี้ **แต่ด้วยพันธสัญญาอีกอย่างหนึ่ง นั่นคือ เขาจะได้รับการครอบครองโดยการเชื่อฟัง ไม่ใช่การขึ้นอยู่กัพันธสัญญาที่ไม่มีเงื่อนไขของพระเจ้า** ทั้งนี้ ไม่ใช่การสำเร็จของพันธสัญญาของพระเจ้ากับอับราฮัม และเราจะเห็นว่า พระเจ้าทรงรักษาพันธสัญญาของพระองค์กับบรรพบุรุษเป็นอย่างมากแม้ว่าจะทรงพยากรณ์ถึงความล้มเหลวและการกระจัดกระจายของชนชาติภายใต้พันธสัญญาที่กระทำขึ้นที่ภูเขาซีนาย

เลวีนิติ 26 แสดงให้เห็นผลของการไม่เชื่อฟังของอิสราเอล โดยกล่าวถึงประวัติศาสตร์ที่น่าเศร้าทั้งหมดจนกระทั่งพวกเขา “จะล้มตายท่ามกลางบรรดาประชาชาติ” แต่ก็ได้กล่าวเพิ่มเติมว่า ในการกระจัดกระจายนั้น หากพวกเขาจะสำราญความบาปของตน “ถ้าเมื่อนั้นจิตใจอันอกริตของเขาถ่อมลงแล้ว และเขาได้แก้ไขในเรื่องกรรมบาปของเขาแล้ว **เราจึงจะระลึกถึงพันธสัญญาของเรา**” พันธสัญญาใด พันธสัญญาของเราที่ภูเขาซีนายหรือ **ไม่ใช่แต่เป็น “พันธสัญญาของเราซึ่งมีต่อยาโคบ และเราจะระลึกถึงพันธสัญญาของเราซึ่งมีต่ออิสอัค และพันธสัญญาของเราต่ออับราฮัมและเราจะระลึกถึงแผ่นดินนั้น”** แล้วอย่างนั้น การกลับคืนสู่แผ่นดินแห่งพันธสัญญาจะเป็นไปตามพันธสัญญาที่ทรงกระทำแก่บรรพบุรุษซึ่งยังไม่สำเร็จ แต่อาจจะคัดค้านว่า แม้แต่การกลับคืนสู่แผ่นดินก็มีเงื่อนไขคือการกลับใจใหม่ของชาติอิสราเอล ซึ่งเป็นความจริง แต่หลังจากนั้นเป็นเวลานาน ในพันธสัญญาต่อดาวิด พระเจ้าทรงประกาศว่า พระองค์จะทรงปลุกชาติที่นั่น ทั้งนี้ หมายความว่า การทำการในส่วนของเราเพื่อที่เงื่อนไขนั้นจะสำเร็จ เราจะเห็นว่า **พระเจ้าทรงสัญญาที่จะนำชาติอิสราเอลกลับสู่สภาพเดิมและอวยพรแก่พวกเขา**

ในเฉลยธรรมบัญญัติ 30 กล่าวว่า การกลับใจใหม่ของอิสราเอลไม่เพียงแต่เป็นเงื่อนไขของการกลับสู่สภาพเดิมเท่านั้น **แต่เป็นข้อเท็จจริงด้วย** “เมื่อบรรดาเหตุการณ์เหล่านี้ คือพระพรและคำสาปแช่งซึ่งข้าพเจ้ากล่าวไว้ต่อหน้าท่านมาถึงท่านทั้งหลายแล้ว และท่านทั้งหลายระลึกขึ้นได้ในเมื่อท่านทั้งหลายอยู่ท่ามกลางประชาชาติ ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงขับไล่ท่านไปนั้น และท่านก็หันกลับมาหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ทั้งตัวท่านและลูกหลานของท่าน และเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระองค์ในทุกสิ่งทุกอย่างซึ่งข้าพเจ้าได้บัญชาท่านในวันนี้ด้วยสุดจิตสุดใจของท่าน แล้วพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายจะทรงให้ท่านคืนสู่สภาพเดิม และทรงพระกรุณาต่อท่าน และจะรวบรวมพวกท่านทั้งหลายออกจากชนชาติทั้งหลายซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ทรงให้ท่านทั้งหลายกระจ่ายไปอยู่นั้น....แล้วพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรง **ตัดใจของท่าน และใจของบุตรหลานของท่าน เพื่อท่านจะได้รักพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านด้วยสุดจิตสุดใจของท่าน เพื่อท่านทั้งหลายจะมีชีวิตอยู่ได้** และพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงให้คำสาปแช่งเหล่านี้ตักอยุบหน้าศึกและศัตรูผู้ข่มเหงท่านทั้งหลาย และท่านทั้งหลายจะฟังเสียงของพระเจ้าอีกและรักษาพระบัญญัติทั้งสิ้นของพระองค์ ซึ่งข้าพเจ้าบัญชาท่านทั้งหลายในวันนี้ พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงกระทำให้ท่านจำเริญมั่งคั่ง

อย่างยิ่ง ในกิจการที่มีของท่านกระทำ ในพงศ์พันธุ์ของท่าน และในผลแห่งผู้สืบทอดของท่าน และในผลแห่งแผ่นดินของท่าน เพราะพระเจ้าจะทรงพอพระทัยที่จะให้ท่านจำเริญมั่งคั่ง ดังที่พระองค์ทรงปลื้มปิติในบรรพบุรุษของท่าน” (ข้อ 1-9)

ถ้อยคำเหล่านี้กล่าวแก่ชนชาติอิสราเอล และจะสำเร็จแก่ชนชาติอิสราเอลเท่านั้น ผู้ที่ถูกขับไล่ที่จะได้นำกลับมา มีใจที่ได้รับสัพพัญญูและได้รับความยินดีโดยองค์พระผู้เป็นเจ้าอีกครั้งในวันนิรันดร์ (ข้อ 6-9) **สิ่งนั้นเป็นการกระทำที่ยังไม่สำเร็จของพระเจ้าเพื่ออิสราเอล** พระองค์ทรงถอนตัวหรือว่า ในทางตรงกันข้าม พระองค์ตรัสย้ำและยืนยันสัญญาเหล่านี้หลายครั้งหลายครา

การสำเร็จของสัญญานี้เป็นจุดมุ่งหมายในการอธิษฐานของอิสราเอล แหล่งความหวังของพวกเขา และรากฐานของการสรรเสริญ หนังสือสดุดีทั้งเล่มเป็นเสียงของส่วนที่เหลือของอิสราเอลที่ขอบรรรม พวกเขาสารภาพความบาป วิงวอน ตีเตียน ยินดี ทั้งนี้ ถ้อยคำเหล่านี้ไม่สอดคล้องกับถ้อยคำที่พระวิญญาณจะนำในการอธิษฐานและการสรรเสริญของคริสตจักร แต่สอดคล้องเป็นอย่างมากกับข้อความอื่นๆ เกี่ยวกับพระประสงค์ของพระเจ้าในประชากรที่ถูกละทิ้ง แต่ไม่ถูกลืม ตามอดแต่ยังคงเป็นที่ทรงเลือก

ผู้เผยพระวจนะกล่าวถึงรายละเอียดเกี่ยวกับการนำอิสราเอลกลับสู่สภาพเดิมนี้ โดยเชื่อมโยงเวลาการอวยพรเข้ากับการครอบครองของพระคริสต์ “ในวันนั้น รากแห่งเจสซี ซึ่งตั้งขึ้นเป็นเครื่องหมายแก่ชนชาติทั้งหลาย จะเป็นที่ยึดเหนี่ยวของบรรดาประชาชาติ และที่พำนักของท่านจะรุ่งโรจน์ ในวันนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงยื่นพระหัตถ์ของพระองค์ออกไปเป็นครั้งที่สอง เพื่อจะได้ส่วนชนชาติของพระองค์ที่เหลืออยู่นิมา เป็นคนเหลือจากอัสซีเรีย จากอียิปต์ จากบัทโรส จากเอธิโอเปีย จากเอลาม จากชินาร์ จากฮามัท และแผ่นดินชายทะเล พระองค์จะทรงยกเครื่องหมายนั้นขึ้นให้แก่บรรดาประชาชาติ และจะชุมนุมอิสราเอลที่พลัดพราก และรวบรวมยูดาห์ที่กระจัดกระจายจากสี่มุมแห่งแผ่นดินโลก ความริษยาของเอฟราอิมจะพრაไป และบรรดาผู้ที่รบกวนยูดาห์จะถูกตัดออกไป เอฟราอิมจะไม่ริษยายูดาห์ และยูดาห์จะไม่รบกวนเอฟราอิม แต่เขาทั้งหลายจะโอบกอดเนื้ออกไหล่เขาของคนที่ลิสเตียทางตะวันตก และเขาจะร่วมกันปล้นประชาชนทางตะวันออก เขาจะยื่นมือออกต่ออัสโดมและโมอับ และคนอับโมนจะเชื่อฟังเขาทั้งหลาย” (อิสยาห์ 11:10-14) คำพยากรณ์นี้ยังไม่สำเร็จในประวัติศาสตร์อิสราเอล และการนำคำพยากรณ์นี้มาใช้กับคริสตจักรเป็นการไม่ถูกต้อง อย่างไรก็ตาม เมื่อใช้เพื่อหมายถึงอนาคตของอิสราเอล เราจะเห็นการสำเร็จของสัญญาและคำพยากรณ์ดังกล่าว “รากของเจสซี” นั่นคือ ตำแหน่งของพระเมสสิยาห์ที่ชาวยิวรู้จัก จะปรากฏและเมื่อพระองค์ปรากฏแล้ว ส่วนที่เหลือที่ทรงรักษาไว้หลังจากการทิ้งร้างจะรวบรวมกลับสู่เยรูซาเล็มและปาเลสไตน์ การแบ่งชนชาติอื่นเนื่องจากการบุชารูปเคารพจะได้รับการรักษาให้หาย และชาติเพื่อนบ้านที่ขมเหงและเกลียดชังพวกเขาจะถูกล้มล้าง เราได้เห็นมาตลอดว่าแม้ว่ามนุษย์เดิมจะล้มเหลว แต่พระพรที่ทรงสัญญาแก่อิสราเอลจะสำเร็จโดยการเสด็จมาของมนุษย์ที่สอง พงศ์พันธุ์ที่แท้จริงของดาวิด และในขณะนี้ เราจะศึกษาว่าการปรากฏพระองค์จะทำให้พระสัญญาในอดีตเกี่ยวกับคนเหล่านี้สำหรับในทันที

แต่เรายังได้เห็นว่าการนำอิสราเอลกลับสู่สภาพเดิมจะเกิดขึ้นพร้อมกับการที่ชาวอิสราเอลกลับใจใหม่ องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสเกี่ยวกับสถานะของคนเหล่านี้เมื่อทรงรวบรวมกลับมา “ฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้า คือพระเจ้าจอมโยธา ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ของอิสราเอลตรัสว่า ‘ดูเถิด เราจะระบายความโกรธของเราเหนือศัตรูของเรา และแก้แค้นข้าศึกของเราเสียเอง เราจะห็นมือของเรา มาสู่เจ้า และจะถลุงไล่ขี้แร่ของเจ้าออกเสียอย่างกับล้างด้วยน้ำต่าง และเอาของเจือปนของเจ้าออกให้หมด และเราจะคืนผู้พิพากษของเจ้าให้ดังเดิม และคืนที่ปรึกษาของเจ้าอย่างกับตอนแรก ภายหลัง เราจะเรียกเจ้าว่านครแห่งความชอบธรรม นครชื่อสัตย์’ (อิสยาห์ 1:24-26) เราเห็นว่าการตัดสินใจของพระเจ้าจะเกิดขึ้นแก่คนเหล่านั้น ส่วนที่ไม่ดีของชนชาติจะถูกนำออกไป และส่วนที่เหลือจะได้เรียนรู้ความชอบธรรม และเยรูซาเล็มจะกลายเป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงประสงค์ให้เป็น นั่นคือ ศูนย์กลางในการปกครองที่ชอบธรรมบนโลก หากเข้าใจความหมายฝ่ายเนื้อหนังในส่วนนี้ จะชัดเจนว่าการแปลความให้เป็นทางฝ่ายวิญญาณที่มักจะใช้กับคำพยากรณ์ของอิสยาห์นั้นไม่ถูกต้อง หากเป็นเช่นนั้นแล้ว ก็ควรเข้าใจตามนั้น ประการแรก คำพยากรณ์ที่สัญญาปรากฏอยู่ได้กล่าวไว้อย่างชัดเจนว่า “เกี่ยวข้องกับยูดาห์และเยรูซาเล็ม” ประการต่อมา ทุกคนยอมรับว่าวิบัติและการตัดสินใจที่กล่าวถึงในบทเดียวกันนี้หมายถึงยูดาห์และเยรูซาเล็มที่แท้จริง เช่นนั้นแล้ว เราจะกล่าวได้อย่างไรว่าพระสัญญาต่างๆ ที่ตามมาและมีความเกี่ยวข้องกัน

อย่างใกล้ชิดหมายถึงยูดาห์และเยรูซาเล็มในเชิงเปรียบเทียบ ตำแหน่งที่พระเจ้าทรงใช้ในที่นี้คือตำแหน่งที่พระองค์กำหนดขึ้นเป็นพิเศษเพื่อพระองค์เองซึ่งอิสราเอลนั้นรู้จัก ไม่ใช่ตำแหน่งของพระองค์ต่อคริสตจักร ประการสุดท้าย ผู้วินิจฉัยและที่ปรึกษาที่ชอบธรรมจะเกี่ยวข้องกับคริสตจักร ได้อย่างไร ในทางกลับกัน ความไม่ชอบธรรมของคนเหล่านี้เป็นความผิดที่ร้ายแรงอย่างหนึ่งในการตัดสินเยรูซาเล็ม ในขณะที่ความบริสุทธิ์เป็นสภาพที่จำเป็นต่อการดำเนินตามพระประสงค์ของพระเจ้าในการปกครองบนโลก ซึ่งมีศูนย์กลางคือเยรูซาเล็ม

บทที่ 10

การกลับคืนสู่สภาพเดิมของอิสราเอลโดยทางพระวิญญาณบริสุทธิ์

ยอห์นผู้ให้บัพติศมาออกมาจากถิ่นทุรกันดารและเทศนาด้วยฤทธิ์เดชการทรงเจิมของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เขาเทศนาข้อความเกี่ยวกับการกลับใจใหม่ให้แก่ชาติอิสราเอลที่มีใจเฉยเมยและหันไปจากพระเจ้า ข้อความของเขาคือ “จงกระทำมรรคาขององค์พระผู้เป็นเจ้าให้ตรงไป” เสียงประกาศของเขาว่า “จงกลับใจเสียใหม่ เพราะว่าแผ่นดินสวรรค์มาใกล้แล้ว” (มัทธิว 3:2) ยอห์นหมายความว่าอย่างไร เขาหมายความว่า จงเตรียมใจของท่านเพื่อรับภักดิ์ของพระเจ้าแผ่นดินสวรรค์กำลังจะมาถึงโลกนี้แล้ว

น่าเศร้าที่ชาวยิวไม่ได้กลับใจใหม่ และไม่ได้รับภักดิ์ของเขา แต่เขากลับมาองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งพระสิริ และกล่าวว่า “ให้ความมืดด้วยเรื่องความตายของเขาตกอยู่แก่เขา” ภักดิ์และอาณาจักรไม่อาจตั้งขึ้นมาได้เพราะชนชาติที่พระเจ้าทรงเลือกทำให้ใจของเขาแข็งกระด้างไป แข็งคอบ และไม่กลับใจจากการกระทำอันชั่วร้าย ด้วยเขาไม่กลับใจใหม่ พระเยซูตรัสแก่เขาในภายหลังว่า “ตั้งแต่นี้ต่อไปเจ้าจะไม่เห็นเราอีก กว่าเจ้าจะออกปากกล่าวว่า ‘ขอให้ท่านผู้เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพระเจริญ’ “ (มัทธิว 23:38, 39) แผ่นดินอันชอบธรรมของพระเจ้าไม่อาจปรากฏบนโลกได้ หากไม่มีชนชาติที่ชอบธรรมและได้ชำระแล้วที่จะก่อตั้งขึ้นก่อนที่องค์พระผู้เป็นเจ้าจะก่อตั้งอาณาจักรของพระองค์ อิสราเอลล้มเหลวและปฏิเสธภักดิ์ของตน เขาจึงถูกชนชาติต่างๆ เกลียดชัง ช่มเหิง และฆ่าตายเป็นเวลาเกือบ 2000 ปีแล้ว ทั้งยังไม่ได้ข้องเกี่ยวกับพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์อีกด้วย ในวันฟื้นเทคอสต์ อิสราเอลมีโอกาสดูใจใหม่เมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทดลองมาบนคน 120 คนในห้องชั้นบน อัครสาวกเปโตรกล่าวไว้ชัดเจนว่า การที่พระวิญญาณบริสุทธิ์นี้เป็นสัญญาแห่งพระเมตตาต่ออิสราเอล เมื่ออ้างถึงข้อพระคัมภีร์โยเอล 2:28-31 “ต่อมาภายหลังจะเป็นอย่างนี้ คือเราจะเทพพระวิญญาณของเรามาเหนือมนุษย์ทั้งปวง บุตรชายบุตรหญิงของเจ้าทั้งหลายจะเผยพระวจนะ คนชราของเจ้าจะฝัน และคนหนุ่มของเจ้าจะเห็นนิมิต ในกาลครั้งนั้น เราจะเทพพระวิญญาณของเรา มาเหนือกระทั้งคนใช้ชายหญิง เราจะสำแดงกลางอัครจรรยในท้องฟ้าและบนดิน เป็นเลือดและไฟและลำควัน ดวงอาทิตย์จะกลายเป็นความมืด ดวงจันทร์เป็นเลือด ก่อนวันใหญ่ยิ่งและนำสยดสยองของพระเจ้ามาถึง” ขอให้สังเกตว่า เปโตรไม่ได้กล่าวว่า การที่พระวิญญาณเป็นการสำเร็จของคำพยากรณ์แห่งพันธสัญญาเก่า แต่เขากล่าวว่า “แต่เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นตามคำซึ่งโยเอลผู้เผยพระวจนะได้กล่าวไว้” (กิจการ 2:16) คำพยากรณ์ในพระคัมภีร์เก่าที่กล่าวถึงอิสราเอลนี้สำเร็จเป็นบางส่วนเมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ทดลองบนชาวยิวในเยรูซาเล็มในวันฟื้นเทคอสต์ แต่ชนชาติอิสราเอลไม่ถ่อมใจลง และไม่กลับใจจากการกระทำอันไม่ชอบธรรมของตน พวกเขาไม่ยอมรับพระเมตตาของพระเจ้าที่ทรงประทานแก่เขาและตาของเขาก็บอดไป [ขาดความเข้าใจทางฝ่ายวิญญาณ] ดังนั้น บรรดาอัครสาวกจึงหันไปหาชาวต่างชาติ และชาวต่างชาติก็ได้รับข้อความเกี่ยวกับการบังเกิดใหม่และการรอดจากความผิดบาป คริสตจักรกลายเป็นศูนย์กลางของพระราชกิจของพระเจ้าบนโลก

หมายเหตุ พระเจ้าทรงต่อคริสตจักรเข้ากับพระสัญญาแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์เมื่อทรงให้คำพยากรณ์โยเอล 2:28-31 ได้สำเร็จเป็นบางส่วน แต่ไม่ใช่การสำเร็จครบถ้วนของคำพยากรณ์ คำพยากรณ์นี้จะสำเร็จสมบูรณ์เมื่ออิสราเอลกลับใจใหม่ใน “เวลาทุกขใจของยาโคบ” (ความทุกข์เวทนา) ให้สังเกตว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงกำหนดหมายสำคัญของเวลาที่คำพยากรณ์นี้จะสำเร็จเอาไว้อย่างชัดเจน “เราจะสำแดงกลางอัครจรรยในท้องฟ้าและบนดิน เป็นเลือดและไฟและลำควัน ดวงอาทิตย์จะกลายเป็นความมืด ดวงจันทร์เป็นเลือด ก่อนวันใหญ่ยิ่งและนำสยดสยองของพระเจ้ามาถึง” (โยเอล 2:30, 31) “วันใหญ่ยิ่งและนำสยดสยองของพระเจ้า” ไม่ใช่วันฟื้นเทคอสต์ หรือวันอื่นๆ ในอดีต แต่เป็นเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นในอนาคต อิสยาห์กล่าวถึงเหตุการณ์นี้ไว้ว่า “ดูเถิด วันของพระเจ้าจะมา ดูร้ายด้วยความพิโรธและความโกรธอันเกรี้ยวกราด ที่จะกระทำให้แผ่นดินโลกเป็นที่ร้างเปล่า และเพื่อจะทำลายคนบาปของโลกเสียจากโลก เพราะดวงดาวแห่งฟ้าสวรรค์ และหมู่ดาวในนั้น จะไม่ทอแสงของมัน ดวงอาทิตย์ก็จะมีมืดเมื่อเวลาขึ้น และดวงจันทร์จะไม่ส่องแสงของมัน เราจะลงโทษโลกเพราะความชั่วร้าย และคนอธรรมเพราะความบาปผิดของเขา เราจะกระทำให้ความเยือกเย็นของคนจองหองสิ้นสุด และปราบความเยือกเย็นของคนโหดร้าย...เพราะฉะนั้น เราจะกระทำให้ฟ้าสวรรค์สิ้นสะเทือน และแผ่นดินโลกจะสะท้านพลัดจากที่ของมัน โดยพระพิโรธของพระเจ้าจอมโยธา ในวันแห่งความโกรธอันเกรี้ยว

กราดของพระองค์” (อิสยาห์ 13:9-11, 13) ความทุกข์เวทนาเป็นการตัดสินที่ล่าช้าแก่อิสราเอลเพราะการละเมิดในการปฏิเสธพระเยซูคริสต์เจ้าในฐานะพระเมสสิยาห์ของตน แต่พระคัมภีร์กล่าวว่าอิสราเอลส่วนที่เหลือจะได้รับความรอดในวันแห่งความเกรี้ยวกราดนี้

ผู้เผยพระวจนะเศคาริยาห์กล่าวเกี่ยวกับวันนั้นไว้ว่า “ในวันนั้น เราจะแสวงที่จะทำลายประชาชาติทั้งสิ้น ซึ่งเข้ามาต่อสู้เยรูซาเล็ม และเราจะเทวิญญูณแห่งความเมตตาเอ็นดูและการวิงวอนบนราชวงศ์ดาวิดและชาวเยรูซาเล็ม” (เศคาริยาห์ 12:9, 10ก) ในเวลานั้น อิสราเอลจะตระหนักถึงความผิดบาปของตนและคร่ำครวญด้วยความเจ็บปวดเมื่อตระหนักถึงความผิดของตนในการตรึงพระเมสสิยาห์ไว้ที่ไม้กางเขน “และถ้าผู้ใดจะถามเขาว่า ‘ทำไมท่านมีแผลเป็นที่หลัง’ เขาจะตอบว่า ‘ข้าพเจ้าได้แผลเป็นนั้นในเรือนของพวกเพื่อนของข้าพเจ้า’ “ (เศคาริยาห์ 13:6) “เขาจะใช้ทุกข์เพื่อท่าน เหมือนคนใช้ทุกข์เพื่อบุตรคนเดียวของคุณ และร้องไห้อย่างขมขื่นเพื่อนท่าน เหมือนอย่างคนร้องไห้เพื่อบุตรหัวปีของตน” (เศคาริยาห์ 12:10ข)

ในเอเสเคียลบทที่ 37 ผู้เผยพระวจนะเล่าถึงนิมิตเกี่ยวกับ “หว่างเขากระดูกแห้ง” ซึ่งกล่าวถึงการนำชาติอิสราเอลมาเชื้อครั้งใหญ่ หลายคนเปลี่ยนความหมายในการนำอิสราเอลกลับสู่สภาพเดิมนี้ให้เป็นสัญญาเกี่ยวกับคริสตจักรในกาลสุดท้าย แต่เอเสเคียลบอกเราเกี่ยวกับสิ่งที่องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสไว้ว่า “แล้วพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า ‘บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย กระดูกเหล่านี้คือพงศ์พันธุ์อิสราเอลทั้งสิ้น ดูเถิด เขาทั้งหลายกล่าวว่า ‘กระดูกของเราแห้ง และความหวังของเราก็สิ้นไป เราถูกทำลายเสียหายหมดจดทีเดียว’ เพราะฉะนั้น จงเผยพระวจนะและกล่าวแก่เขาว่า พระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ‘ดูเถิด โอประชากรของเราเอ๋ย เราจะเปิดหลุมฝังศพของเจ้า และยกเจ้าออกมาจากหลุมฝังศพของเจ้า และจะนำเจ้ากลับมายังแผ่นดินอิสราเอล โอประชากรของเราเอ๋ย เจ้าจะทราบว่าเป็นเราคือพระเจ้า ในเมื่อเราเปิดหลุมศพของเจ้า และเราจะบรรจุวิญญูณของเราไว้ในเจ้า และเจ้าจะมีชีวิต และเราจะวางเจ้าไว้ในแผ่นดินของเจ้า แล้วเจ้าจะทราบว่าเป็นเราคือพระเจ้าได้ล้นวาจาแล้ว และเราได้กระทำ พระเจ้าตรัสดังนี้แหละ’ “ (เอเสเคียล 37:11-14) และในเอเสเคียล 36:24-30 เขียนไว้ว่า “เพราะว่าเราจะเอาเจ้าออกมาจากท่ามกลางประชาชาติและรวบรวมเจ้ามาจากทุกประเทศ และนำเจ้าเข้ามาในแผ่นดินของเจ้าเอง เราจะเอาน้ำสะอาดพรรมเจ้า และเจ้าจะสะอาดพ้นจากมลทินทั้งหลายของเจ้า และเราจะชำระเจ้าจากรูปเคารพทั้งหลายของเจ้า เราจะให้ใจใหม่แก่เจ้าและเราจะบรรจุจิตวิญญูณใหม่ไว้ในเจ้า เราจะนำใจหินออกไปเสียจากเนื้อของเจ้า และให้ใจเนื้อแก่เจ้า และเราจะใส่วิญญูณของเราภายในเจ้า และกระทำให้เจ้าดำเนินตามกฎเกณฑ์ของเรา และให้รักษากฎหมายของเราและกระทำตาม เจ้าจะอาศัยอยู่ในแผ่นดินซึ่งเราให้แก่บรรพบุรุษของเจ้า และเจ้าจะเป็นประชากรของเราและเราจะเป็นพระเจ้าของเจ้า เราจะช่วยกู้เจ้าให้พ้นมลทินทั้งหลายของเจ้า และเราจะเรียกข้าวม้า และกระทำให้อูดมสมบุรณ และจะไม่ให้เจ้าเกิดความอดอยากเลย เราจะกระทำให้ผลของต้นไม้และไร่นาอุดมสมบุรณ เพื่อเจ้าจะไม่ต้องทนรับความอับอายขายหน้าเพราะความอดอยากท่ามกลางประชาชาติอีกเลย” โดยมีการกล่าวถึงสัญญาที่ยิ่งใหญ่นี้อีกครั้งในเอเสเคียล 11:17-21

ถ้อยคำของผู้เผยพระวจนะเยเรมีย์เกี่ยวกับอิสราเอลคือ “เราจะให้จิตใจแก่เขาที่จะรู้จักว่าเราคือพระเจ้า และเขาทั้งหลายจะเป็นประชากรของเรา และเราจะเป็นพระเจ้าของเขา เพราะเขาทั้งหลายจะกลับมาหาเราด้วยความเต็มใจ” (เยเรมีย์ 24:7) คำพยากรณ์สุดท้ายเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญในใจของอิสราเอลโดยการบังเกิดมาด้วยพระวิญญูณบริสุทธิ์คือ “เพราะเราจะเทน้ำลงบนแผ่นดินที่กระหายและลำธารลงบนดินแห้ง เราจะเทวิญญูณของเราเหนือเชื้อสายของเจ้า และพรของเรานเหนือลูกหลานของเจ้า” (อิสยาห์ 44:3) คริสตจักรได้รับพระพรที่อิสราเอลไม่ยอมรับเมื่อปฏิเสธพระเยซูคริสต์ อย่างไรก็ตาม เป็นการไม่ถูกต้องที่จะนำสัญญาแห่งพันธสัญญาเก่าเกี่ยวกับการนำอิสราเอลกลับคืนทางฝ่ายวิญญูณในกาลสุดท้ายมาเปลี่ยนเป็นสัญญาของคริสตจักร เพราะไม่มีข้อพระคัมภีร์ใดทั้งในพระคัมภีร์เก่าและพระคัมภีร์ใหม่ที่กล่าวไว้เช่นนั้น

การฟื้นฟูของคริสตจักรโดยถือเอาตามสัญญาอย่างไม่ถูกต้องจะเกิดขึ้นตามความเชื่อที่มนุษย์สร้างขึ้น อันเป็นความเชื่อตามใจเนื้อหนัง อัครสาวกเปโตรเตือนเราเกี่ยวกับผู้สอนเหล่านี้ว่า “เขาสละทิ้งทางชอบ หลงไปในทางผิด ดำเนินตามทางของบาลาอัม” ทางของบาลาอัมคือทางของเงินทอง ความเป็นที่นิยมและการสรรเสริญ เปโตรยังได้กล่าวต่อไปอีกว่า “เขาสัญญาว่าจะให้คนเหล่านั้นพ้นจากการเป็นทาส แต่ตัวเขาเองยังเป็นทาสของความเสื่อมทราม” (2เปโตร 2:15, 19) พวกเขาใช้พระเจ้าเพื่อของที่ดี

น่าเปื่อยในชีวิตนี้มากกว่าของแห่งสวรรค์ “ถือศาสนาแต่เปลือกนอก ส่วนแก่นแท้ของศาสนาเขาไม่ยอมรับ คนเช่นนั้นท่านอย่าคบ”
(2ทิโมธี 3:5)

ส่วนที่ 6

ข้อสรุปเกี่ยวกับพระประสงค์ในโลก

บทที่ 11

พระประสงค์ที่สำเร็จแล้ว

เราได้เห็นแล้วว่า แม้ว่าจะมีการใช้กันอย่างผิดๆ แต่คำพยากรณ์ในพระคัมภีร์เก่าไม่ได้สำเร็จอย่างถูกต้องหรือสมบูรณ์ในคริสต์จักร หลังจากคริสต์จักรได้ทรงรับขึ้นไปและยุคคริสต์จักรสิ้นสุดลง พระเจ้าจะทรงช่วยเหลือโลกนี้อีกครั้ง ชาวยิวผู้ซึ่งเป็น “ศัตรู” ในเรื่องพระกิตติคุณอยู่ในเวลานี้ จะได้ทรงรวบรวมขึ้นใหม่ ตามการทรงเลือกให้เป็น “ที่รัก” เนื่องจากบรรพบุรุษของเขา” นอกจากนี้ ของประทานและการทรงเรียกของพระเจ้าจะแสดงให้เห็นว่าพระเจ้าไม่ทรงกลับพระทัย จากนั้น สัญญาของพระเจ้าในการอวยพรแก่โลกนี้จะสำเร็จ ไม่ใช่ในมนุษย์เดิม แต่ในมนุษย์ที่สอง พงศ์พันธุ์ของหญิงจะทำให้หัวของงูเหล็ก พงศ์พันธุ์ “เดียว” ของอับราฮัมจะมาเพื่อให้เผ่าพันธุ์ทั่วโลกได้พร พงศ์พันธุ์อันมากมายเหมือนเช่นทรายบนฝั่งทะเล จะได้รับมรดกแผ่นดินที่ทรงสัญญา “ให้เป็นกรรมสิทธิ์นิรันดร์” และจะอยู่ในตำแหน่งที่ทรงกำหนด นั่นคือ หัวของบรรดาประชาชาติ และพงศ์พันธุ์ของดาวิดจะได้ตั้งขึ้นบนบัลลังก์แห่งแผ่นดินของพระองค์ตลอดชั่วนิรันดร์

หัวข้อนี้เป็นหัวข้อกว้าง จึงต้องศึกษาอย่างละเอียดเพื่อที่จะเข้าใจวิธีของพระเจ้า เราควรจะมองย้อนกลับไป และสรุปโดยย่อ

มนุษย์ที่ดำเนินตามเนื้อหนังล้มเหลวในทุกตำแหน่งที่พระเจ้าทรงวางเขาไว้ เขาหลงไปภายใต้อำนาจของซาตานและไม่มีพงศ์พันธุ์ใดของหญิงที่จะลุกขึ้นมาเพื่อทำให้ผู้ที่นำเขาไปสู่ความหายนะและหลงไปได้ เขาทำให้โลกนี้เต็มไปด้วยความเสื่อมทรามและความรุนแรง พระเจ้าจึงเสียพระทัยที่ทรงสร้างมนุษย์และทรงทำลาย “ชาวโลกที่มีอยู่ในขณะนั้น” ด้วยน้ำท่วม มนุษย์ล้มเหลวในการปกครอง จนกระทั่งพระเจ้าทรงทำให้แผนการของมนุษย์ในการยกตนเองขึ้นที่บาเบลยุ่งเหยิงไป เมื่อได้รับการเรียกออกเป็นชนชาติและได้รับบัพติศมาของพระเจ้า มนุษย์ล้มเหลวอีกครั้งเหมือนเช่นครั้งก่อน โดยละเมิดบัพติศมาที่บัพติศมาจะมาถึง พวกเขาเสียด้วยซ้ำ ชนชาติอิสราเอลต้องดำเนินการพิพากษาของพระเจ้า และกษัตริย์ของชนชาตินั้นจะต้องดำเนินตามความชอบธรรมของพระเจ้า แต่กลับกลายเป็นความล้มเหลว การไม่เชื่อฟังและความเสียหาย ชนชาติอิสราเอลเลวร้ายเหมือนเช่นบรรดาประชาชาติที่ห้อมล้อมพวกเขา และลูกหลานของดาวิดเป็นผู้ที่ทำการชั่ว แทนที่จะเป็นผู้ปกครองที่ขอบธรรมของพลไพร่

ดังนั้น พระเจ้าทรงทดลองมนุษย์เดิมอย่างเต็มที่ว่าเขาสามารถทำให้พระประสงค์ในการปกครองของพระเจ้าสำเร็จได้หรือไม่ แม้ในตระกูลที่ทรงสัญญาไว้ พงศ์พันธุ์ของอับราฮัมและดาวิดล้มเหลวอย่างร้ายแรงพอๆ กับคนอื่นๆ **มนุษย์ในเนื้อหนัง ไม่ว่าจะอยู่ในตระกูลของผู้ที่ได้รับคำสัญญาหรือไม่ ไม่สามารถทำให้พระประสงค์ของพระเจ้าสำเร็จหรือนำสัญญาในพระพรของพระเจ้ามายังโลกนี้ได้** ดังนั้น พระเจ้าจึงทรงไม่ข้องเกี่ยวกับมนุษย์และแผนการในการปกครองบนโลกของพระเจ้าจึงเลื่อนออกไปจนกว่ามนุษย์ที่สอง ผู้ซึ่งรวบรวมพระสัญญาทั้งหมดไว้ในพระองค์เองและผู้ที่ควรค่าและสามารถบริหารการปกครองอันชอบธรรมของพระเจ้าบนโลกนี้ได้ จะปรากฏขึ้น ประการแรก ชนชาติที่ทรงเลือกได้ถูกแบ่งออก จากนั้นส่วนใหญ่ ซึ่งคือ สิบเผ่าจากสิบสองเผ่า ถูกจับไปเป็นเชลย ซึ่งเขาเหล่านั้นไม่เคยได้กลับมา และท้ายที่สุด เผ่าที่เหลือสองเผ่า ซึ่งเป็นพงศ์พันธุ์ของดาวิด ถูกจับไปบาบิโลน

ชาวยิวจะไม่มีอิทธิพลในการปกครองบนโลกจนกว่ามนุษย์ที่สองจะปรากฏ ในเวลาที่พระเจ้าทรงไม่ข้องเกี่ยวกับชาวยิว นั่น “เวลากำหนดของคนต่างชาติ” (ช่วงเวลาที่ยานาการครอบครองบนโลกได้มอบไว้แก่ชาวต่างชาติ แทนที่จะเป็นอิสราเอล) จึงเกิดขึ้น “เวลากำหนดของคนต่างชาติ” เหล่านี้เริ่มต้นด้วยอาณาจักรบาบิโลน ศีรษะทองคำในพระสุบินพยากรณ์ของเนบูคัดเนสซาร์ ตามด้วยอาณาจักรมีเดียและเปอร์เซีย ซึ่งมีสัญลักษณ์คือ ออกและแขนเงิน จากนั้น อาณาจักรกรีก มีสัญลักษณ์คือ ท้องโคขาของ

สัมฤทธิ์ และอาณาจักรโรมที่แข็งแกร่งและอยู่ยืนนานยิ่งขึ้น มีสัญลักษณ์คือ ขาเหล็ก หลังจากนั้น “เวลากำหนดของคนต่างชาติ” มีลักษณะที่เปลี่ยนไป เหล็กปนกับดิน หรือการปกครองที่แบ่งออกในท่ามกลางแผ่นดินต่างๆ ที่มีกำเนิดและลักษณะที่ต่างๆ กัน แม้ว่าทั้งหมดจะเชื่อมโยงกับอาณาจักรโรมที่ถูกแยกออกก็ตาม นิมิต्तอีกอย่างหนึ่งแสดงให้เห็นว่า ในขั้นสุดท้ายนี้ อาณาจักรโรมจะฟื้นขึ้นใหม่ในรูปแบบรัฐบาลกลางที่อยู่ภายใต้การปกครองของผู้หนึ่งที่มีกำลังพิเศษจากชาตานั้น เมื่อถึงขั้นนี้ พระเจ้าจะทรงตัดสินลงโทษ ก้อนหินถูกตัดออกไม่ใช่ด้วยมือมนุษย์ที่ตกอยู่ในอำนาจชาวต่างชาติ และทำให้พวกเขาแตกเป็นชิ้นๆ หลังจากเติบโตเป็นภูเขาที่อยู่เต็มโลก หรือดังที่ดาเนียลแปลความว่า “และในสมัยของพระราชธาเล้านั้น พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์จะทรงสถาปนาราชอาณาจักรหนึ่ง ซึ่งไม่มีวันทำลายเสียได้ หรือราชอำนาจนั้นจะไม่ตกไปแก่ชนชาติอื่น ราชอาณาจักรนั้นจะกระทำให้ราชอาณาจักรเหล่านี้แตกเป็นชิ้นๆ ถึงอวสาน และราชอาณาจักรนั้นจะตั้งมั่นอยู่เป็นนิตย์” (ดาเนียล 2:44) นั่นเป็นประวัติศาสตร์ที่ตามรอยตามการพยากรณ์เกี่ยวกับ “เวลากำหนดของคนต่างชาติ” ซึ่งยังไม่สมบูรณ์

ในเวลานั้น ชาวอียิว นั่นคือ สองเผ่าที่ก่อกำเนิดขึ้นเป็นอาณาจักรยูดาห์ เป็นเชลยครบกำหนดเจ็ดสิบปีสำเร็จตามที่ผู้เผยพระวจนะเยเรมีย์ได้พยากรณ์ไว้ เมื่อสิ้นสุดเวลาเจ็ดสิบปีนั้น นั่นคือ อาณาจักรบาบิโลนถูกทำลายลงไปและเปอร์เซียก่อตั้งขึ้นขึ้นแทน ไชร์สออกกฤษฎีกาอนุญาตให้ชาวอียิวที่ถูกจับเป็นเชลยกลับไปยังเยรูซาเล็มได้ ด้วยเหตุนี้ คนกลุ่มเล็กซึ่งไม่มีอำนาจหรือตำแหน่งทางการเมือง จึงได้กลับไปยังเมืองที่ถูกทำลาย และพวกเขาได้สร้างพระวิหารขึ้นใหม่ ในเวลาเกือบหนึ่งร้อยปีหลังจากนั้น ชาวต่างชาติที่มีอำนาจออก “คำสั่ง” ให้กรุงเยรูซาเล็มและให้สร้างขึ้นใหม่ “คำสั่ง” นี้เป็นจุดเริ่มต้นของเวลาเจ็ดสิบปีดาเนียลในคำพยากรณ์ของดาเนียล ซึ่งถูกแบ่งออกเป็นสามส่วนคือ เจ็ดสิบปีดาห์ หกสิบสองปีดาห์และหนึ่งปีดาห์ ในเวลาส่วนแรก (เจ็ดสิบปีดาห์) เมืองถูกสร้างขึ้นใหม่ ส่วนที่สอง (หกสิบสองปีดาห์) ครอบคลุมตั้งแต่สร้างเมืองเสร็จจนถึงการปฏิเสธรพระเมสสิยาห์ ส่วนที่สาม (หนึ่งปีดาห์ที่ยังไม่สำเร็จ) เริ่มตั้งแต่ “เวลากำหนดของคนต่างชาติ” จนจบสิ้น “ให้เสร็จสิ้นการทรมาน” ของชาวอียิว และนำ “ความชอบธรรมนิรันดร์” เข้ามา เขาจะไม่ถูกทิ้งอีกต่อไปและอาณาจักรของพระเมสสิยาห์จะตั้งขึ้น

ดังที่เราเห็นมาแล้วว่า ชาวอียิวจะไม่มีส่วนในการปกครองจนกว่าพระเมสสิยาห์จะเสด็จมา ในระหว่างนั้น พระองค์ได้เสด็จมา โดยมีผู้ประกาศคือยอห์นผู้ให้บัพติศมา และชาติอิสราเอลจะได้รับแผ่นดินหากกลับใจใหม่ แต่มนุษย์ในเนื้อหนังไม่สามารถกลับใจใหม่ รับพระเมสสิยาห์ หรือรับพระพรผ่านทางพระองค์ ผู้ซึ่งเป็นกษัตริย์ เหมือนเช่นไม่สามารถดำเนินตามพระประสงค์ของพระเจ้าด้วยกำลังของตนเองได้ เมื่อพระเจ้าปรากฏเป็นเนื้อหนังนั้น แสดงให้เห็นการเป็นศัตรูที่อยู่ในใจของมนุษย์ได้มากยิ่งขึ้น แทนที่ชาวอียิวจะรับพระองค์ในฐานะกษัตริย์ผู้ได้รับการเจิม พวกเขากลับตริ้งพระองค์ไว้ระหว่างใจสองคน ผลของการปฏิเสธรนี้มีสองส่วน ตามพระดำรัสที่แน่นอนและความรู้ล่วงหน้าของพระเจ้า โลกิตที่พวกเขาทำให้ไหลมีวัตถุประสงค์เพื่อเป็นวิธีที่พระองค์จะให้ทุกสิ่งได้คืนดีกับพระองค์อย่างชอบธรรม พระองค์สามารถชำระล้างความบาปและวางรากของพระพรที่แท้จริงทั้งหมดให้แก่ทั้งชาวอียิวและชาวต่างชาติ อย่างไรก็ตาม ผลของการทำผิดที่เกิดขึ้นต่อชาวอียิวในทันที คือ บ้านเมืองของเขาถูกทิ้งไว้ร้างเปล่าจนกว่าเขาจะออกปากกล่าวว่า “ขอให้ท่านผู้เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพระเจริญ” แทนที่อาณาจักรจะตั้งขึ้นตามคำพยากรณ์ นั่นคือ ชาวอียิวจะเป็นหัวของบรรดาประชาชาติ แต่กลับกลายเป็นคริสตจักรซึ่งได้เกี่ยวข้องกับพระคริสต์ในสวรรค์ และในคริสตจักรนั้น ชาวต่างชาติก็เป็นผู้ที่ขอบพระทัยของพระองค์เป็นพิเศษจนกว่าจะถึงเวลาที่อิสราเอลกลับใจใหม่

หลังจากพระคริสต์ฟื้นขึ้นจากความตาย ชาวอียิวได้รับการเรียกให้กลับใจใหม่ และรับแผ่นดินในพระสิริ เมื่อพวกเขาปฏิเสธร แผ่นดินจึงตั้งอยู่โดยมีลักษณะที่ล้าลึก นั่นคือ กังธรรมาชาติถูกตัดออกจากต้นมะกอก และ “ต้นมะกอกเทศ” หรือชาวต่างชาติได้เข้ามาแน่นอนว่า มี “พวกที่เหลื่ออยู่ตามที่พระเจ้าได้ทรงเลือกไว้โดยพระองค์” แม้จากอิสราเอลที่ตาบอดเป็นบางส่วน แต่ชนชาติโดยรวมถูกตัดทิ้ง ในขณะที่ชาวต่างชาติมีความสำคัญต่อพระเจ้าเป็นระยะเวลาหนึ่ง

เมื่อชาวอียิวหมดอำนาจทางการปกครอง “เวลากำหนดของคนต่างชาติ” จึงเริ่มต้นขึ้น และเมื่อชาวอียิวไม่ได้ดำรงอยู่ในทางความเชื่อ “ชาวต่างชาติจึงได้เข้ามา” และแม้ว่าเขาจะไม่ได้เป็นศูนย์กลางในการปกครองบนโลกของพระเจ้ามานานแล้ว แต่ในเวลานั้นเอง ชาวอิสราเอลได้กลายเป็น “โลธัมมี” อย่างแท้จริงเพราะเขา มิใช่ประชากรของเรา ในระหว่างที่ชาวต่างชาติได้เข้ามานี้ พระประสงค์ในการอวยพรบนโลกจึงหยุดลงชั่วคราว การพยากรณ์หยุดลงหลังจากสัปดาห์ที่หกสิบเก้าเมื่อ

พระเมสสิยาห์ถูกปฏิเสธ และจะไม่มีการพยากรณ์อีกจนกว่าหลังจาก “พวกต่างชาติได้เข้ามาครอบงำนวน” และพระเจ้าจะทรงดำเนินการตามพระประสงค์ในโลกอีกครั้ง

ในระหว่างนั้น ชาวต่างชาติที่ทรงนำเข้าสู่สิทธิพิเศษและความรับผิดชอบต่อพระเจ้า โดยทางพระคริสต์ ก็ล้มเหลวอย่างเด่นชัดเหมือนเช่นชาวยิวล้มเหลวภายใต้บทบัญญัติ ส่วนใหญ่ไม่เคยยอมรับพระคริสต์แม้เพียงในพระนาม โลกคริสตจักรนั้นคือโลกส่วนที่ยอมรับพระเยซูทรงเป็นพระเจ้าเพียงในนาม ได้กลายเป็นชนกลุ่มใหญ่ที่มีเชื้อและเลือดทราวมจนถึงที่สุด กลุ่มผู้เชื่อที่แท้จริงเพียงเล็กน้อยไม่กล่าวคำพยาน แต่กลับแตกแยกออกเป็นกลุ่มๆ ที่ขัดแย้งกันนับร้อยกลุ่ม โดยส่วนใหญ่ทิ้ง “ความหวังใจอันให้มีสุข” ในการที่องค์พระผู้เป็นเจ้าจะเสด็จกลับมาเพื่อธรรมิกชนของพระองค์ ดังนั้น เขาจึงแทบจะไม่แตกต่างจากโลกรอบๆ ตัวไม่ว่าจะเป็นในด้านวัตถุประสงค์ การแสวงหาและลักษณะการดำเนินชีวิตของเขา อย่างไรก็ตาม แม้ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรง “อดกลั้นพระทัยไว้ เพราะเห็นแก่ท่านทั้งหลายมาช้านาน พระองค์ไม่ทรงประสงค์ที่จะให้ผู้หนึ่งผู้ใดพินาศเลย” พระองค์ “ไม่ได้ทรงเชื่อใจในเรื่องพระสัญญาของพระองค์” และอีกไม่นาน “จะมีเสียงแตร และคนที่ตายแล้ว (ผู้เชื่อที่ตายแล้ว) จะป็นขึ้นมาปราศจากเน่าเปื่อย แล้วเราทั้งหลาย (ผู้เชื่อที่เป็นอยู่) จะถูกเปลี่ยนแปลงใหม่” นี่เป็นความหวังที่จะมีอยู่ แต่เราไม่รู้ว่าเมื่อไรจะเกิดขึ้น เมื่อ “พระเจ้าเสด็จมา” เพื่อธรรมิกชนของพระองค์ โลกคริสเตียนอันเป็นกึ่งที่เหลือซึ่งต่อไว้กับต้นมะกอกและไม่สามารถคงอยู่ในพระกรณาของพระเจ้าได้อีกต่อไป จะถูกตัดออก เมื่อ “พวกต่างชาติได้เข้ามาครอบงำนวน” พระเจ้าจะทรงตัดสินผู้อ้างตนอย่างไม่ถูกต้องซึ่งจะถูกทิ้งไว้เบื้องหลังในการพิพากษาอันชอบธรรม การไม่เข้าใจจะเกิดแก่พวกเขา “...เพราะเขาทั้งหลายไม่ได้รักความจริงเพื่อจะรอดได้ เพราะเหตุนี้พระเจ้าจึงทรงใช้ความลุ่มหลงมาครอบงำเขา ให้เขาเชื่อสิ่งที่เท็จ เพื่อคนที่ไม่เชื่อความจริง แต่ยินดีในการธรรมจะได้อุทิศพิพากษาลงโทษสิ้นทุกคน” (2 เธสะโลนิกา 2:10-12)

เมื่อพระเจ้าทรงรับคริสตจักรขึ้นไป และชาวต่างชาติซึ่งเป็นกึ่งมะกอกที่ต่อไว้ผิดธรรมชาติ จะถูกตัดออกไป กิ่งตามธรรมชาติจะได้รับการต่อกิ่งเข้าไปใหม่ เพราะว่าถ้าพระเจ้าทรงฤทธิ์อาจที่จะทรงให้เขาต่อกิ่งเข้าอีกได้” เมื่อยุคคริสตจักรสิ้นสุดลง เวลาของชาวยิวจะเริ่มต้นอีกครั้ง และสปีดาร์ที่ไม่สำเร็จตามคำพยากรณ์ของดาเนียลก็จะสำเร็จ ในสปีดาร์นี้ จะมีการพิพากษา ก่อน “วันขององค์พระผู้เป็นเจ้า” หรือเมสสิยาห์จะได้ตั้งอาณาจักรของพระองค์ การพิพากษาเหล่านี้อาจแบ่งได้อย่างกว้างๆ ออกเป็นสี่ประเภท

ประเภทแรก ชาวยิวและชาวอิสราเอลที่เหลือจะได้กลับคืนสู่สภาพเดิม แต่จะต้องหลังจากความทุกข์เวทนาอันน่ากลัวแล้วเท่านั้น ในเวลานั้น จะมีเพียงส่วนเดียวที่รอดพ้นมาได้ ชาวยิวที่ปฏิเสธพระคริสต์จะรับผู้เป็นปฏิปักษ์กับพระคริสต์และจะเข้าพวกกับ “ประมุขผู้หนึ่งที่จะมา” อันเป็น “สิ่งอันสะอิดสะเยียนซึ่งกระทำให้เกิดความวิบัติ” ซึ่งตั้งอยู่ในสถานบริสุทธิ์ ผู้เชื่อส่วนที่เหลือที่ไม่ยอมมีส่วนร่วมในความชั่วร้ายและการละเมิดเหล่านี้จะถูกข่มเหงอย่างเลวร้ายและไม่ลดละ หลายคนจะถูกฆ่าและที่เหลือจะถูกเนรเทศไป เวลานั้นจะเป็นเวลาทุกข์เวทนาที่ไม่มีการบอกกล่าว เพื่อที่แม้จะเป็นช่วงเวลาที่ยาว แต่จะไม่มีเนื้อหนังใดที่รอดได้ จากนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าพระองค์เองจะปรากฏในฤทธานุภาพและพระสิริเป็นอันมาก จะทรงทำลายผู้ติดตามปฏิปักษ์นั้นด้วยพระแสงที่ออกมาจากพระโอษฐ์ของพระองค์ จะทรงแก้แค้นปฏิปักษ์และศัตรูของพระองค์ ชาติอิสราเอลจะเป็น “ประดุจไฟดั่งแร่และประดุจสบู่ของช่างซักฟอก” ผู้ที่ “ทนอยู่ได้ในวันที่ท่านมา” เป็นส่วนที่เหลือที่ได้รับการชำระ ซึ่ง “มาจากความทุกข์เวทนาครั้งใหญ่” พวกเขา “ได้ชำระล้างเสื้อผ้าของเขาในพระโลหิตของพระเมษโปดกจนเสื้อผ้านั้นขาวสะอาด” จะเป็นผู้บริสุทธิ์ ส่วนที่เหลือถูกล้างออกไป พระเจ้าจะทรงคืนผู้พิพากษาของเขาให้ดังเดิม และคืนที่ปรึกษาของเจ้าอย่างกับตอนแรก คนทั้งหลายจะเรียกเยรูซาเล็มว่า “นครแห่งความชอบธรรม นครที่สัตย์” ด้วยเหตุนี้ ศิโยน “จะรับการไถ่ด้วยความยุติธรรมและบรรดาคนในนครที่กลับใจจะรับการไถ่ด้วยความชอบธรรม” ในขณะที่ “พวกกบฏและพวกคนบาปจะถูกทำลายด้วยกัน และบรรดาคนเหล่านั้นที่ละทิ้งพระเจ้าจะถูกล้างผลาญ” ชาวอิสราเอลที่เหลือนั้นจะทรงนำกลับมา และได้อาศัยอยู่ในแผ่นดิน

ประเภทที่สอง นอกจากการพิพากษาที่ชำระล้างข้างต้นแล้ว จะมีการปกครองและการตอบแทนอันชอบธรรมที่เก็บไว้สำหรับเวลาที่น่ากลัวนี้ พระเจ้าจะทรงทรงตัดสินศาสนาที่เริ่มต้นจากบาบิโลน โดยเฉพาะโลกคริสเตียนที่เสื่อมทราม โลกที่โหด

และความผิดที่กระทำในพระนามของพระคริสต์จะถูกแก้แค้นอย่างชอบธรรม สัตว์ร้ายและผู้ที่อยู่ฝ่ายมันซึ่งยังคงเชื่อการหลอกลวง จะเกลียดชังหญิงโสเภณีและทิ้งเธอไว้ อำนาจที่สนับสนุนเธอจะย่นกลับมาหาเธอเอง และถ้วยของเธอจะเต็มเป็นสองเท่า

ประเภทที่สาม การล่มของบาบิโลนแสดงให้เห็นวาระของผู้อ้างตัวว่าเป็นของพระคริสต์อย่างไว้วิญญูณ และองค์การทางศาสนาที่ไร้ชีวิตซึ่งคงอยู่เมื่อผู้เชื่อที่แท้จริงได้ทรงนำออกไปสู่ถิ่นเวศของพระบิดา แต่ใครเป็นผู้ทำลายระบบที่เสื่อมทรามนี้ คำตอบคือ สัตว์ร้ายและพวกของมัน นั่นคือ โดยประมุขที่ชั่วร้ายของอำนาจชาวต่างชาติ ซึ่งมีความหยิ่งและการหมิ่นประมาทอันจะนำมาซึ่งแสงแห่งความเกรี้ยวกราดของพระเจ้าในที่สุด หัวหน้าของกษัตริย์บนโลก ผู้ซึ่งจะ “ปรึกษากันต่อผู้พระเจ้าและผู้รับการเจิมของพระองค์” ศาสนาของคนต่างชาติที่มีอำนาจในโลกจะอยู่ในประเภทที่สามในการพิพากษาสัปดาห์สุดท้าย การร่วมมือกันซึ่งนำโดยประมุขนี้และได้อำนาจจากซาตาน จะทำพันธมิตรร่วมกับชาวยิวจำนวนมากและพระคริสต์ปลอมของเขา และจะรวบรวมกำลังกันเพื่อต่อสู้ เมื่อพระคริสต์จะปรากฏในพระสิริของพระองค์ ตามมาด้วยพลโยธาแห่งสวรรค์ จะทรงนำสัตว์ร้ายและผู้เผยพระวจนะปลอมที่ทิ้งลงในบึงไฟทั้งเป็น หลังจากนั้น จะทรงทำลายผู้ติดตามของมันด้วยพระแสงที่ออกมาจากพระโอษฐ์ของพระองค์ เมื่อนั้น “เวลากำหนดของคนต่างชาติ” (ระยะเวลาที่อำนาจการปกครองอยู่ในมือของชาวต่างชาติเพราะความล้มเหลวของอิสราเอล) จะสิ้นสุดลง

ประเภทที่สี่ ยังมีการพิพากษาอีกประเภทหนึ่ง ชาวต่างชาติที่ทำการปกครองเป็นลำดับต่อๆ กันมาโดยการมอบหมายจากพระเจ้า ไม่ได้รวมอยู่ในกายของคนที่หมดบนโลก อำนาจปกครองนี้ส่งต่อจากบาบิโลนสู่เปอร์เซีย จากเปอร์เซียสู่กรีก จากกรีกสู่โรม และในท้ายที่สุดสู่กษัตริย์ที่ชั่วร้ายซึ่งอยู่ในช่วงเวลาที่เรากำลังจะกล่าวไป แต่การร่วมมือกันระหว่างชาวยิวกับอาณาจักรโรมจะมุ่งไปต่อสู้กับอำนาจซึ่งในเวลานั้นข่มขู่ที่จะทำลายเยรูซาเล็ม อำนาจที่พระเจ้าทรงใช้นี้เป็นเหมือนกับอัสนีเรียวในอดีที่ทรงใช้เพื่อเขียนชาวยิวที่ไม่สัตย์ซื่อ เมื่อเวลาการพิพากษามาถึง อำนาจนี้ก็จะถูกพิพากษาเช่นกัน เมื่อครึ่งเมืองถูกนำออกไปแล้ว พระคริสต์จะปรากฏเพื่อช่วยให้อรอด ผู้ที่ลี้ภัยอยู่จะถูกตัดออกและส่วนที่เหลือจะได้รับความรอด

การพิพากษาเบื้องต้นจะสิ้นสุดลง ชาติที่ได้รับการชำระล้าง บาบิโลนถูกเผาผลาญ อาณาจักรต่างชาติภายใต้ซาตานล่มสลาย และศัตรูผู้ซึ่งแสวงหาเพื่อทำลายเยรูซาเล็มจะกระจัดกระจายไป แผ่นดินของพระคริสต์จะตั้งขึ้นบนโลก ธรรมิกชนผู้ได้รับการชำระล้าง [กลับใจใหม่] ในความทุกข์เข่นาจะปกครองภายใต้พระองค์ ศัตรูที่สำคัญจะใช้ประโยชน์จากการตั้งประชากรไว้ในแผ่นดินอย่างสงบและถือเอาพวกเขาเป็นเหยื่อ มันจะถูกขึ้นมากับพวกเขา ศัตรูนี้คือ โลก ที่มีเขียนไว้ว่ามาจาก “แผ่นดินมาโกก เจ้าองค์สำคัญของเมเซคและบูบัล” หรือ “เจ้าแห่งโรซ เมเซคและบูบัล” อย่างไรก็ดี การบุกรุกนี้นำไปสู่การล่มสลายที่น่ากลัว (เอเสเคียล 38 และ 39) ชาวต่างชาติที่เหลือจะแบ่งออกเป็นกลุ่มๆ และได้รับรางวัลหรือลงโทษตามการปฏิบัติของพวกเขาต่อ “พวกพี่น้องของเรา” นั่นคือ ธรรมิกชนที่เหลือจำนวนน้อยซึ่งถูกข่มเหงและลดลงไปเพราะการข่มเหงของสัตว์ร้ายและผู้เผยพระวจนะปลอม แต่ลักษณะที่สำคัญคือ พระดำรัสของพระเจ้าจะสำเร็จเมื่อมนุษย์ที่สองปรากฏ พระองค์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าจากสวรรค์ ผู้ซึ่งสมควรได้รับอาณาจักร และทรงครอบครองเพื่อสง่าราศีของพระเจ้าหรือเพื่ออวยพรมนุษย์ ซาตานจะถูกทิ้งลงบาดาล ในขณะที่เจ้าสาว ภรรยาของพระเมษโปดก ที่ปรากฏเป็นแบบอย่างคือเยรูซาเล็มใหม่ จะครอบครองร่วมกับพระคริสต์เป็นเวลาหนึ่งพันปี

เป็นสิ่งที่สำคัญที่จะศึกษาเกี่ยวกับความเกลียดชังที่ไม่อาจรักษาได้ของใจมนุษย์ที่มีต่อพระเจ้า การปกครองที่ชอบธรรมและมีสุขของพระคริสต์เป็นเวลาหนึ่งพันปีจะไม่พอเพียงที่จะเปลี่ยนแปลงลักษณะของมนุษย์ ซาตานจะถูกปล่อยจากที่ขุมขังของมันหลังจากบรรดาประชาชาติตกบง แต่เพียงเพื่อถูกทำลายด้วยไฟที่เผาผลาญจากสวรรค์ การต่อสู้สุดท้ายในปลายยุคการครอบครองเป็นจุดจบของโลกนี้ โลกนี้จะถูกเผา สิ่งต่างๆ ละลายไปด้วยความร้อน และไม่มีอยู่อีกต่อไป จากนั้น ผู้ที่ตายซึ่งไม่มีส่วนในการฟื้นจากความตายครั้งแรก จะเป็นขึ้น ถูกพิพากษาตามการกระทำของตน และถูกทิ้งลงในบึงไฟ ซาตาน ความตายและแดนมรณาจะถูกทำลายลงเช่นเดียวกัน และในเวลานี้ ศัตรูสุดท้ายถูกทำให้หายไป งานในการกลับคืนดีอันเกิดจากพระโลหิตที่กางเขนก็สำเร็จสมบูรณ์ ฟาสวรรค์และแผ่นดินโลกใหม่ถูกสร้างขึ้น ในที่นั้น ความชอบธรรมจะครอบครองอยู่เหมือนเช่นในเวลาหนึ่งพันปี แต่คงจะอยู่ตลอดไป พระคริสต์ผู้ทรงปกครอง “จนกว่าพระองค์จะได้ทรงปราบศัตรูทั้งสิ้นให้อยู่ใต้พระบาทของพระองค์”

ทรงมอบแผ่นดิน และพระเจ้า ผู้ทรงเป็นเอกเป็นใหญ่ในสิ่งสารพัดทั้งปวง และในเวลานี้ไม่ได้ห่างเหินเพราะความผิดของมนุษย์อีกต่อไป จะทรงอาศัยอยู่กับมนุษย์

อนาคตของโลกปรากฏอยู่ในพระวจนะของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ สิ่งเหล่านี้คือสิ่งที่คริสเตียนมองหาอยู่หรือ ในท่ามกลางความก้าวหน้าสมัยใหม่ ความพยายามในการพัฒนาและการศึกษา การไขว่คว้าเกี่ยวกับอนาคตที่สดใสสำหรับโลก คริสเตียนจะเข้าใจว่าการพิพากษาของพระเจ้ากำลังจะเกิดขึ้นหรือไม่ ในความมัวเมาของงานเลี้ยงแห่งโลกนี้ พวกเขาจะใส่ใจในวมีที่เขียนข้อความ “เมเน เมเน เทเคล ฟารสิน” หรือไม่ หรือพวกเขาไม่สามารถเห็นคำเตือนที่พระเจ้าทรงให้ พวกเขาสนับสนุนความหวังที่ผิดๆ ซึ่งเป็นสิ่งที่เขาควรจะต้องต้าน ทั้งยังล่องลอยไปกับกระแสของความก้าวหน้าสมัยใหม่ โดยไม่รู้ว่สิ่งนี้จะนำเขาไปสู่ความพินาศและเสียงแห่งการพิพากษาใกล้เข้ามา ในไม่ช้า ซึ่งเราไม่รู้ว่จะเร็วแค่ไหน เสียงแตรจะดังขึ้น เสียงเรียกจะดังขึ้น และผู้เชื่อที่แท้จริงทั้งหมดจะ “อยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นนิรันดร์” แล้วในเวลานั้น ความก้าวหน้าสมัยใหม่จะเป็นอย่างไร ผลลัพธ์ขององค์การและความร่วมมือเพื่อสร้างสิ่งที่พระคัมภีร์กล่าวว่เป็นศัตรูของพระเจ้าคืออะไร คำตอบคือ การปฏิเสธและตริ้งองค์พระผู้เป็นเจ้าที่ขอบรรรม จะเป็นอย่างไร องค์การศาสนาที่ไม่มีผู้ที่เชื่อจะเป็นเพียงศพเน่า นำเกลียดชังต่อบรรดาประชาชาติ และจะถูกเผาไหม้เป็นเถ้าถ่าน โลกคริสตจักรเชื่อในความก้าวหน้าต่างๆ นั้น แต่พระเจ้าจะปล่อยให้ “ความลุ่มหลงมาครอบงำเขา ให้เขาเชื่อสิ่งที่เท็จ” เรามีความคิดของพระเจ้าเกี่ยวกับสิ่งที่จะเกิดขึ้นหรือไม่ เรา “สนใจวัตถุทางโลก” เหมือนเช่นผู้ที่ “ปลายทางของคนเหล่านั้นคือความพินาศ” เกลียดชังคำเตือนในพระคัมภีร์และพยายามแก้ไขสิ่งที่พระเจ้าตรัสว่เกินจะเยียวยาหรือ เราไม่หวังในมนุษย์เดิมและเข้าข้างพระองค์ผู้ที่โลกนี้ได้ปฏิเสธหรือไม่ เรายกคอร่วมกับพระองค์ให้ถึงเวลาที่การแก้ไขที่แท้จริงของโลกจะเกิดขึ้นได้โดยมนุษย์ที่สอง ผู้ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าจากสวรรค์หรือเปล่า